

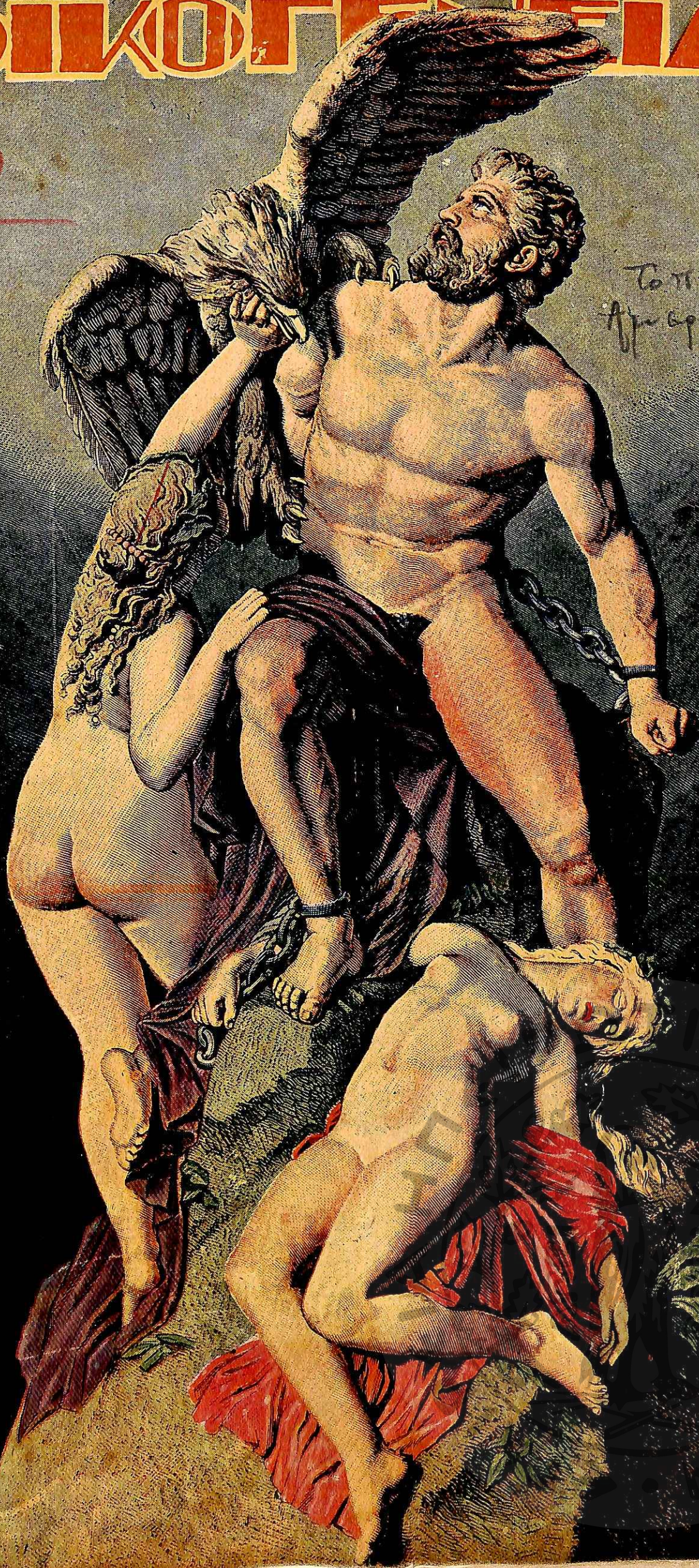
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

ΑΡ. $\frac{21}{193}$

1930

Το πνεύμα του
Αποκρινίου

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΕΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΠΛΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 100 ΔΟΛΛΑΡΙΑ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 30 ΣΕΛΙΝΙΑ 30
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΪΟΥ 1930

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εν Αμερική Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Εν Αιγύπτω-Σουδάν δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.
Εν Βελγική Κογκό δ κ. Γ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ
Εν Αμερική δια την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Όπου δέον ν' απευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΟ ΚΑΙ ΑΥΟΥ

ΑΙ ΥΠΟΝΟΜΟΙ

Δεν θα μᾶς λείψουν και τὸ καλοκαίρι αὐτὸ αἱ ἀνθυπονομίαι τῶν ὑπενόμων. Γιατὶ ἀπλούστατα αἱ ὑπενόμοι βρίσκονται στὸ ἴδιο χάλι πού βρίσκονταν καὶ πέραι καὶ προτέραι. Μετακαλέσαμε. Φυσικά, Ἰταλὸ ὑπενομελόγο γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπὸ τὴν φρίκην αὐτή. Κι' ὁ ὑπενομελόγος ἐξέτασε τὰ πράγματα καὶ ἐξέπνευσε σχετικὴν μελέτην. Πήραμε κατόπιν τὴν μελέτη καὶ τὴν ἐβάλαμε στὰ χρονοτυλάκια. Κ' ἔτσι ἔμειναν ὅλοι ἱκανοποιημένοι. Περισσότερο δὲ ὅλων... αἱ ὑπενόμοι, αἱ ὅποιαι χάσκουν σὲ κάθε δρόμο καὶ ἀναδίδουν ἀπαισίαν δυσωδίας, ἱκανὴν νὰ φονεύσῃ καὶ ταύρον, ἀνίκανεν ὅμως νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἀρμεδισ...

ΠΟΛΕΜΙΚΑ

Η ΝΥΦΗ

Κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ 1912, ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐβάδιζε κατὰ τῆς Κορυτσᾶς, ἡ μεραρχία τοῦ Δαμανοῦ εἶχε σταθεύσει κάτω τῆς Μορκάας μιά ἡμέρα.

Ὁ συνεργάτης μας Σταμ. Σταμ. δεκαπέντε τότε τοῦ πεζικοῦ, εἶχε τὴ μανία, ὅπου ἐσταθμεύανε, νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σακκίδιο τὸ σύνεργό του καὶ νὰ... ἐντοχέται.

Ὁ λοχαγὸς του, τὸν ὅποιο πείραζε ἡ καθαριότης αὐτῆς τοῦ δεκανέως, δὲν βαστάχτηκε καὶ τοῦ εἶπε ἐκείνη τὴν ἡμέρα:

— Εὐρίσου! Εὐρίσου καὶ νὰ ποὺ τὴν ἔχω τὴ νύφη καὶ σὲ περμένει.

Καὶ τοῦ εἶδε ἕνα θηλυκὸ γάιδωρο, δεμένο λίγο παρακάτω.

Καὶ ὁ Σταμ. Σταμ. χωρίς νὰ διακόψῃ τὸ ἐντοχέμα του:

— Αὐτὲς ἡ νύφες, κ. λοχαγέ, θέλουν αἰωματούς, δὲν καταδέχονται τοὺς δεκανεῖς! τοῦ ἀπάντης.

ΓΕΝΝΙΕΣ

Νὰ καὶ ἕνα μέτρο πραγματικῆς ἐργαστικῆς γιὰ τὸν κόσμον: Τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Ὑγιεινῆς ἀπηγόρευσε στὰ φαρμακεία νὰ πωλοῦν τὰ διάφορα ἐντομοκτόνα φάρμακα ἀνευ σχετικῆς ἐγκρίσεώς του.

Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐλήφθη, διότι ἀπεδείχθη γρηκινῶς ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ φάρμακα αὐτὰ περιέ-

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΕΛΛΗ ΧΑΡΑ

Με γυμνὸ πόδι στὰ πλοῦσια λου- (λουδία,
μὲ ἐξέπλεκα στὶς ἀφρὲς τὰ μαλλιά της, πετὰ ἡ τρελλὴ Χαρά μὲ τὰ τραγού- (δι,
παιδοῦλα δροσερὴ σὰν νυχτοπαύτης.

Σὰν πεταλοῦδα βελουδένια χνοῦδια τινάζει ἀπ' τὰ πολυχρώμα φτερά της, καὶ στὰ τετραράνθα της τὰ πλεξούδια κατὰ ἀντιφύγει σὰν μεσημεριάτης.

Καὶ τὴ χαρά της δὲν κρατεῖ στὰ (στήθια,
μὰ ἐκεῖ πού τρελλὰ κραεῖ «Τί μου (λείπει),
νά σου πετιέται ἀπ' τὰ κουφολίθια.

Ἡ γρητὰ Ἥχώ, καὶ τῆς φωνάζει: (— Ἡ λήνη.
Εἴμαι γρητὰ καὶ ξέρω μόνο ἂν πάθης, μπόρεῖς καὶ τί εἶναι ἡ χαρά νὰ μῆθης...
Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Τὴν παραβόλῃσαν Κυριακὴν ἐδόθη τὴν ἐν Κηφισσίᾳ ἔπαυλιν τοῦ κ. Ι. Βαλέττα συναυλία ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ καλλιγυτοῦ τοῦ βιολετοῦ κ. Π. Κοκκίνου, οἱ ὅποιοι ἐπαίξαν περίφημα. Ἰδιαιτέρως ἤρσαν οἱ δύο καλὲς μαθηταὶ τοῦ Δις Ραφτοπούλου καὶ Ἀντ. Ἰωάννου, οἱ ὅποιοι μετὰ τοῦ καλλιγυτοῦ των, ἀπέσπασαν τὰ ἐνδοξοτάτα συγχαρητήρια τῶν ἀκροατῶν.

ἀπαρηγόρητοι, γιατί ἡ πρωτεύουσα, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ θάσου Κοποπόλη, σὲ τούρπ, θὰ μείνῃ χωρὶς δραματικὸν θέατρον.

— Οἱ πρὸ ἀπαρηγόρητοι ὅμως ἀπ' ὅλους εἶναι οἱ φίλοι τῆς πόλεως, γιατί οἱ χεμεννοὶ κινηματογράφοι ἤρσαν ἤδη νὰ κλείνουν ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον.

— Σχετικῶς λέγεται ὅτι καὶ κατὰ τὸ θέρος θὰ ἔχουμε ὀμιλοῦντας κινηματογράφους υπαίθριους.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Τὸ σημερινὸ ἐξόφυλλο τῆς «Οἰκογενείας» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργηματικώτερα σύγχρονα γλυπτικὰ ἔργα καὶ παριστάνει τὸν Προμηθεὶα Δαεμόντην. Τὸ δημοσιεύουμε ἐπ' εὐκαίρῃ τῶν Δελφικῶν ἐορτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΚΙΟΛΜΑ

ΓΡΑΦΕΙ : ΑΘΗΝΑΙ—ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Τηλ. Διεύθυνσις : ΓΚΙΟΛΜΑΝΣ—Αθήναι

Τηλέφωνον Ἀριθ. 4-25

Εἰσιτήρια Σιδηροδρόμων Ἑλλ. Κράτους διὰ Πελοπόννησον, Στερεὰν Ἑλλάδα, Μακεδονίαν καὶ Θράκην.

Εἰσιτήρια ταχυῶν ἁμαξοστοιχιῶν δι' Ἑλλάδα.

Ἐξασφαλίζονται θέσεις ἢ ἰδιαιτεροὶ θέλαμοι εἰς τὰ διάφορα κατ' ἐκλογὴν τῶν ἐπιβατῶν ἀ- τμόπλοια, ὡς καὶ κλῖναι εἰς τὰς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην κυκλοφοροῦ- σας ἁμαξοστοιχίας μετὰ WA- GON - LITS.

Ἐκτελωνισμός, παραλαβὴ καὶ μεταφορὰ ἀποσκευῶν, ἐμπορευ- μῶν κ.λ.π.

Ἀσφάλεια ἀποσκευῶν καὶ ἐμ- πορευμάτων.

Ἀποστέλλονται αἱ ἀποσκευαὶ τῶν ἐπιβατῶν κλπ. εἰς ὅλας τὰς πόλεις τοῦ κόσμου. Ἀποστολὴ δερμάτων, κιβωτίων καὶ ἐμπορευμάτων εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐκδίδονται Ἀτμοπλοῖα καὶ Σι- δεροδρομικὰ εἰσιτήρια δι' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

Εἰσιτήρια γύρῳ συνδυασμένα ἀ- τμοπλοίων καὶ σιδηροδρόμων μὲ μεγάλας ἐκπτώσεις.

Εἰσιτήρια ἀναψυχῆς, ἐκδρομῶν κ.λ.π.

Εἰσιτήρια οἰκονομικὰ μὲ μεγά- λας ἐκπτώσεις.

Γραμμαὶ Ἀφρικῆς, Ἀμερικῆς, Καν- δᾶ, Ἰνδίων, Κίνας, Ἰα- πωνίας, Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας διὰ τῶν καλυτέρων καὶ μεγαλειτέρων Ἑταιρειῶν.

Ἀτμόπλοια 45 χιλ. τόννων.

Ἀτμόπλοια 65 χιλ. τόννων.

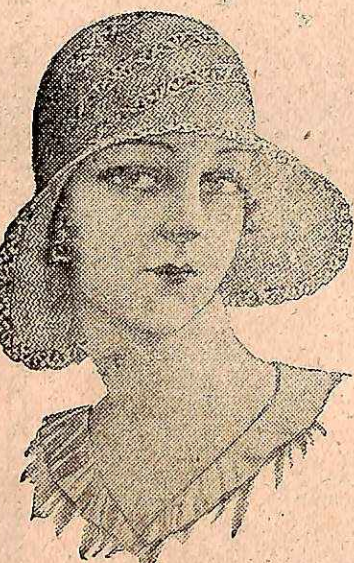
Διάπλους Ὠκεανοῦ ἡμέρας τέσ- σαρ καὶ ἡμίσειαν.

ΤΑ

ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ

ΜΟΔΕΛΛΑ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ - 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ ΣΑΣ,

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ,

ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ ΣΑΣ

ΤΟ ISTITUTO NAZIONALE DELLE ASSICURAZIONI

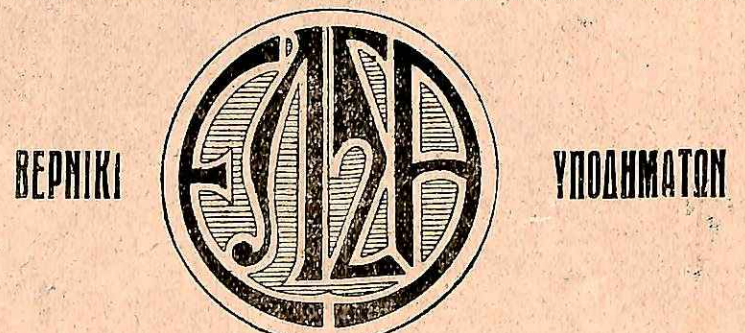
(ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΡΩΜΗΣ)

Σας προσφέρει κάθε εὐκολίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀνωτέ- ρου σκοποῦ.

Κεφάλαια ἠσφαλισμένα μέχρι σήμερον. Τεσσαράκοντα δια- κατομύρια δραχμαί.

Ἀσφαλιστήρια ἡγυγμένα παρὰ τοῦ Θεσαυροφυλακείου τοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ : ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 47 - Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ 2 (2ΟΣ ΟΡΟΦΟΣ)

ΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΑΣ

ΚΥΡΙΑ,

Σας συνιστῶμεν τὸ ΜΑΝΣΤΡΟΥΟΛ. Εἶναι τὸ καλλίτερον ἐμπνηγωγόν· θεραπεύει ριζικῶς τὴν ἀτακτον περίοδον τῶν γυναικῶν καὶ κορασιῶν· καταπαύει τοὺς πόνους τῶν νε- φρῶν, τῆς κοιλίας, τὴν ἡμικρανίαν, ἐξάντλησιν καὶ λοιπὰς κακουχίας τῆς ἀτακτου περιόδου.

Οἱ διασημότεροι ἰατροὶ ἐν Γερμανίᾳ συνιστοῦν τὸ Μαν- στρουόλ. Ζητήσατε ἐδηγίαν δωρεάν. Γεν. Ἀντιπρ. Α. Χρο- νόπουλος, Κανιγγος 12, Ἀθήναι. Ἀντιπρόσωπος ἐν Θεσσαλο- νίκῃ Α. Γούνας, Μεγάλου Ἀλεξάνδρου 35.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ πέρ- σινὰ Σας φορέματα μὲ Γερ-μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνεσιν ἐντελὲς καὶ- νεύρη.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας εἰς 50 μὲν ὑποδερμῶν χρωματι- σμῶν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος : Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθήναι, Λέκα 21α.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ «CONCERT»

ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν- τασιν καὶ διαύγειαν καὶ στείχει λιγώτερα ἀπὸ 8,τι ἕνας καλὸς φωνογράφος.

Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT» εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντρο- φος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται : Γραφεῖον Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθήναι. Λέκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δε- καετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδι- αίτης Κλινικῆς τοῦ καλλιγυτοῦ κ. Γεωργ. Φωτεινοῦ. Δέχεται κατ' ἐλάχιστην δόδιν Κεφαλῆνης 30. Ὁρίαι 9-11 π. μ. καὶ 4-7 μ. μ. Ἀριθμὸς τηλεφ. 7-62 (Παλαιόν).

Ἀγοράζετε ὅλοι τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμα- κεία καὶ τὰ Ἐμπορικὰ τῆς Συνοικίας σας

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΙ ΒΑΦΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ARTI E.J.B.

ARTI

ARTI E.J.B.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΟΛΥΒΕΝΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

ΤΟΥ FERNAND HAUSER

Ήσαν σκορπισμένα άπάνω στο τραπέζι και είδε καθαρά ότι το σκέπασμα ενός άπ' αυτά είχε άναστραφή.

Πλησίασε και είδε τότε ολόθετον, ανάμεσα στους πλαγιασμένους συντρόφους του, ένα μολυβένιο στρατιώτη που τον χειροετούσε στρατιωτικά και τον κυττούσε...

Ο νέος έπεσε τότε στο κρεβάτι του, μη θέλοντας πειθ ούτε να δει, ούτε ν' ακούσει τίποτε... Νόμισε πως είχε τραλαβή...

Έπειτα από λίγα χρόνια, ο νεαρός ευέλπεις ήταν λοχαγός του παροβολικού.

Στην Τουλώνα πολέμησε εναντίον των Άγγλων τόσο γενναία, ώστε οι κατώτεροί του τον εθαύμασαν για την ανδρεία του και οι άνωτεροί του τον εθαύμασαν για την ανδρεία του και οι άνωτεροί του τον εθαύμασαν για την ανδρεία του...

Ένα βράδυ που είχε έρχαστεί ολόκληρη την ημέρα περασμένο από το συνθιμισμένο, ο νεαρός ευέλπεις έπαιζε με κάποια νωθρότητα με τους στρατιώτες του...

Έξαφνα, καθώς είχε γείρει το κεφάλι του, που ήταν βαρυνμένο από τον ύπνο, έπάνω στο τραπέζι, είδε έναν από τους μολυβένιους στρατιώτες να στρέφεται προς ένα συναδέλφό του και να του λέει με σιγανή φωνή:

—Μου φαίνεται πως ο αυτοκράτωρ ένεός είναι πολύ κουρασμένος άπόψε...

Ο νέος, ακούγοντας τη φωνή αυτή, άναστήθηκε. Έφερε τα χέρια του στα μάτια του, νομίζοντας πως όνειρευόταν... Μά όχι... Ήταν ξύπνιος...

—Παραίτησις θα ήταν, ψιθύρισε.

Και, παίρνοντας τους στρατιώτες του, τους έβαλε έναν-έναν μέσ' στα κουτιά τους. Έπειτα ο νεαρός ευέλπεις διεθνήθηκε προς το κρεβάτι του. Έτοιμάζονταν να πλαγιάσει, όταν έξαφνα άκουσε μια πολύ λεπτή φωνή να ψιθυρίζει:

—Ο αυτοκράτωρ είναι πολύ κουρασμένος άπόψε...

Ανήσυχος γύρισε άμέσως πίσω, μά είδε πως ήταν μόνος. Κάπως τρομαγμένος τότε έπρόφερε τα δυό αυτά λόγια:

—Ποιος μίλησε;

—Έγώ! άκούστηκε να λέει ή ίδια λεπτή φωνή.

—Ποιος είσαι σύ;

—Δέν έχω όνομα, άπάντησε ή φωνή. Είμαι ένας μικρός μολυβένιος στρατιώτης.

Ο νέος ξαπνισμένος κύτταζε τα κουτιά των στρατιωτών που...

βγήκε έξω, βυθισμένος σ' όνειροπολήσεις και ψιθυρίσματα:

—Αυτοκράτωρ!... Αυτοκράτωρ!... Μά είναι ποτέ δυνατόν;... Λέει τάχα την αλήθεια ο μικρός μολυβένιος στρατιώτης;...

Τότε άκουσε μια λεπτή φωνή να ψιθυρίζει καθαρά στο πλάι του:

—Ο μικρός μολυβένιος στρατιώτης δέν λέει ποτέ ψέμματα.

Γύρισε άμέσως προς το μέρος άπ' το όποιο είχε άκούσει τη φωνή και είδε άκουμπισμένο έπάνω σε μια πέτρα ένα μικρό μολυβένιο στρατιώτη, ο οποίος τον χειροετούσε και τον εκύτταζε καχύμματα.

Μά έπειτα από μια στιγμή ή όπτασία είχε διαλυθεί...

Ο μαθητής της Στρατιωτικής Σχολής της Βριέννης, ο λοχαγός της...

Ο Ναπολέων άναστήθηκε και ρώτησε:

—Ποιος μίλησε;

—Έγώ, που άπάντησε ο στρατιώτης.

—Ποιος είσαι σύ;

—Δέν έχω όνομα. Είμαι ένας μικρός μολυβένιος στρατιώτης.

—Ε λοιπόν, άπό δω και πέρα θα όνομάζομαι "Άστρο"...

—Όχιότι όνομά μου, άπάντησε ο στρατιώτης. Μά τί δουλειά θα κάνω.

—Θά γίνης στρατιώτης της φρουράς μου...

—Θά γίνω, Μεγαλειότατε, θά πολεμήσω για σάς και ποτέ πειθ λέει δέν θά βγώ άπό το στόμα μου... Μόναξα, πριν πεθάνω, θά μιλήσω για τελευταία φορά και θά σάς πω τη συνηθισμένη μου φράση: «Ο αυτοκράτωρ είναι πολύ κουρασμένος άπόψε...»

Μά, όταν σάς το πω αυτό, έχω θά πεθάνω και σεις θά νικήθητε...

Ο μολυβένιος στρατιώτης στο σημείο αυτό σάπασε. Ο Ναπολέων έξακολουθούσε να κοιμάται, μά το όνειρό του είχε διαλυθεί πειθ.

Έπειτα από μερικές ημέρες, ο αυτοκράτωρ, καθώς επιθεωρούσε τη φρουρά του, πούσε ανάμεσα σ' αυτή έναν νεοσύλληκτο. Εαφιάσθηκε και ρώτησε το συνταγματάρχη, ποιος είναι αυτός ο στρατιώτης.

—Μά τον γνωρίζετε, Μεγαλειότατε, άπάντησε ο αξιωματικός. Όνομάζεται "Άστρο και μου έφερε ένα σημείωμα ύπογεγραμμένο άπό σάς, δια το όποιο με διατάσσατε να τον προσλάβω στη φρουρά.

Ο Ναπολέων πλησίασε τότε το στρατιώτη και τον έρώτησε:

—Όνομάζεσαι "Άστρο;

Έκείνος, χωρίς ν' άπάντησει, κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

—Γιατί δέν λες ναί; τον έναρώτησε ο Ναπολέων. Δέν μπορείς να μιλήσεις;

Ο στρατιώτης κούνησε άρνητικά το κεφάλι του...

Τότε ο Ναπολέων θυμήθηκε και τον έρώτησε πάλι:

—Είσαι μουχός;

Ο στρατιώτης κούνησε καταφατικά το κεφάλι του...

Και ο αυτοκράτωρ έξακολουθώντας την επιθεώρησή του, άναρωτώντας άκουη μία φορά τον έκταυτο του μήπως είχε όνειρευθεί...

Ο στρατιώτης "Άστρο, πάντοτε άμίλητος, πολέμησε σαν λιοντάρι σε όλες τις μάχες; σε όλες τις έστρατείες. Κάθε φορά που ο αυτοκράτωρ...

Και, έξαφνα, σ' ένα άπό τα φορεία αυτά, ο αυτοκράτωρ διέκρινε το "Άστρο. Σαν τρελλός, κατέδραξε άμέσως άπ' το άλογό του και όρμώντας προς τον πληγωμένο, τον έκτύπησε γλωμός σαν νεκρός.

Φτωχό μου "Άστρο! ψιθύρισε. Έπειτα, σφαγμένος προς τους νοσοκόμους, τους ρώτησε:

—Μήπως μίλησε;

—Όχι, Μεγαλειότατε, του άπάντησαν. Είπε βουβός.

Ακούγοντας την άπάντησή αυτή,

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

Ένας Άμερικανός, και; Προέπει να βεβαιωθεί γι' αυτό τον πόνο. Και, δέν μου λέτε... γινήκατε;

Και έσχυσε πάνω άπ' το πτώμα. Τότε όμως είδε με κατάπληξι ότι ο δυστυχισμένος ο Τζέι είχε στην πίσω τσέπη του πανταλονιού του, αντί πιστολιού, ένα παγοβρι με ούισκι.

Μετανοιωμένος γι' αυτό που είχε κάνει, ο Τζέι άρχισε να ψιθυρίζει με θλίψη:

—Τί ήλίθιος που είμαι! Σκότωσα αυτό το παλληκάρι που ήταν πραγματικός τζέντλεμαν και που, αντί να με σκοτώσει, όπως φαντάστηκα, ήθε-

λε να με προσκαλέσει να πιούμε μαζί το ούισκι του.

Και, φέρνοντας το παγοβρι στο στόμα του, έπροέθεσε:

—Η τελευταία θελήσεις των ανθρώπων είναι σεβάστες...

Και το άδειασε μονορούφι.

Μία ώρα και νέα Άμερικανέ στανάει ένα πρωί σ' ένα δόμο της Βατικανόν χίππο σφό καθηγητή, το όποιο ή άνηρωμά ήσαν παρομώδης. Τον χειροετού με σεβασμό, μά αυτός την κυττάζει σαν να μην την γνωρίζει.

—Μά δέν με θυμάστε καθόλου, άγαπητέ μου φίλε; τον ρωτάει ή άνηρωμά του ό θυμάστε που πρό ή ήσαν έτοιμοι με ελάττωμα.

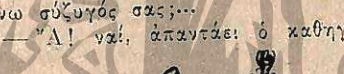
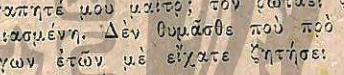
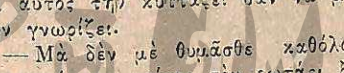
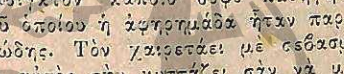
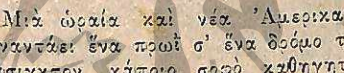
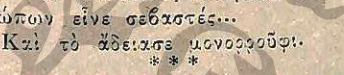
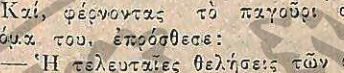
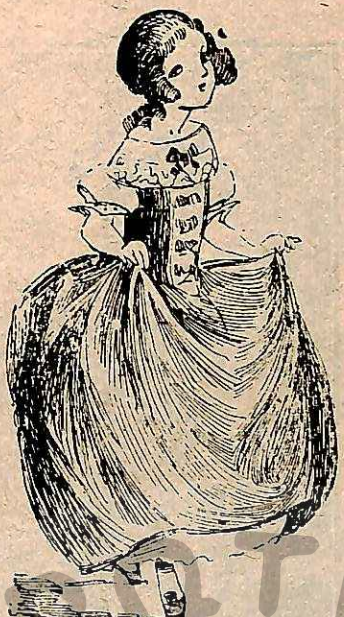
—Ο Άμερικανός και ο Αυστραλός προχωρούν παρακάτω και στέκονται μπρός στο γυάλινο κλουβί, όπου βρίσκονται κουνουριασμένα μερικά τεραστρία και τρομερά ψείδια.

—Τί ζώα είναι αυτά; ρωτάει τον άνηρωμά του ο συμπατριώτης του Ροκφέλλερ και του Φόρντ.

Τότε ο Αυστραλός του άπαντάει: "Ενα περιφρονητικό χαμόγελο."

—Α, αυτά... Δέν είναι τίποτε... Σκουληκάκια... σκουληκάκια!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε εξαιρετικώς καλές τιμές παλαιά βιβλία και διοκλήσεις διελιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και είκόνας (χαλκογραφίας, λιθογραφίας κ.τ.λ.). Έπίσης περιοδικά έκδοθέντα μέχρι το 1900, έσημεριόδας, βιβλία έξων γλωσσών κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορία στα γραφεία μας.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΥΠΟ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Οι άνδρες της περιπολίας κυνηγούν φαίνεται τον επιστάτη, είπε ταραγμένη η κ. 'Αμβρόν. 'Ο Θεός να τον φυλάξη τον γυναικό και πιστό άνθρωπο. 'Ωστόσο, πρέπει να γυρίσουμε πίσω.

—Να γυρίσουμε πίσω; ρώτησε ξαφνιασμένη η βαρώνη.
—Ναί, κυρία βαρώνη. Δεν μπορεί να γίνει τίποτε. 'Ο πλοίαρχος θ' άκουσε τους πυροβολισμούς και θ' απομακρυνθήκε. Άδριο βράδυ ίσως μάς έλθουν πύ βολικά τα πράγματα.

Έξαφνα νέοι πυροβολισμοί άκούστηκαν, πύ απομακρυσμένοι όμως.
Μιά σφαίρα σφύριξε πλάι στο κεφάλι της βαρώνης ντε Μαρσιγύ και χτύπησε στο βράχο.

—Βλέπετε!... φώναξε η κ. 'Αμβρόν. Κινδυνεύουμε να πιαντούμε ή να σκοτωθούμε απ' αυτούς τους δαιμονιμένους...

Η βαρώνη δέν έφερε πειά χαμιά όντρούσι. Η κ. 'Αμβρόν είχε δική. Δέν μπορούσαν να κάνουν τίποτε. Η τύχη τους κατάρχε.

—'Ας επιστρέψουμε, είπε με ραγισμένη φωνή.

—Ναί, άς γυρίσουμε, όσο μπορούμε πύ γρήγορα στο πανδοχείο, ψιθύρισε η κ. 'Αμβρόν. Αυτόι οι Σατανάδες βρίσκονται αυτή τη στιγμή μακριά από δώ. Έμπρός... Κουράγιο, κ. βαρώνη.

Γύρισαν και κλείστηκαν στο πανδοχείο, μέσα σε λίγη ώρα, τρέχοντας σχεδόν, γιά ν' αποφύγουν την περιπολο.

Η βαρώνη έπλავσε την Καικιλία στο κρεβάτι της κι έπειτα παοκάλεσε τη μητέρα της να κάμη το ίδιο.

—Και σύ, παιδί μου, τί θά κάνης; ρώτησε η γηραιά άρχόντισσα. Γιατί δέν αναπαύεσαι;

—'Οχι, μητέρα... Δέν μπορώ ν' αναπαύω, δέν θά ήσυχάσω, άν δέν μάθω τί άπόγινε ό πιστός μας επιστάτης.

Η βαρώνη είχε δική.
Η μητέρα της δέν έπέμεινε περισσότερο. Πλάγιασε στο κρεβάτι της κι άποκοιμήθηκε σχεδόν, κατακουρασμένη όπως ήταν.

Όταν η βαρώνη έμεινε μόνη με την κ. 'Αμβρόν, της είπε:
—Πάτε μου τίπο, άγαπητή μου, πύ έχετε τον τόπο έδώ, λένε να γύτωση ό επιστάτης; Πύ πρέπει να τον αναζητήση κανείς; Είμαι πρόθυμη να κάνω τά πάντα γιά τη σωτηρία του.

—'Οχι, κ. βαρώνη, άπάντησε συγκινημένη η κ. 'Αμβρόν. Δεν είναι ανάγκη να κάνετε τίποτε. 'Αν μπορούσαμε να κάνουμε ότιδήποτε, θά το έκανα μόνη μου εύχαρίστως. Δέν ξέρουμε τί ακριβώς συνέβη άλλωστε. Γι' αυτό πρέπει να περιμένουμε. 'Αν

ό επιστάτης σας ξέφυγε, θάρη μόνος του έδώ...

Δέν είχε τελειώσει τη φράση της και η πόρτα του πανδοχείου χτύπησε έλαφρά.

—Κουφτείτε στο άλλο δωμάτιο, ψιθύρισε η κ. 'Αμβρόν στη βαρώνη. Πηγαίνω ν' άνοίξω.

Η βαρώνη μπήκε στη σκοτεινή κρεββατοκάμαρα, όπου κοιμόταν η μητέρα της. Η καρδιά της χτυπούσε. Ποιός να ήταν άραγε;

Άκουσε την πόρτα κάτω ν' άνοίγη, κατόπιν γρήγορου ψιθυρισμού κι έπειτα βήματα στη σκάλα...

Μή μπορώντας να συγκρατηθή, βγήκε έξω από την κρεββατοκάμαρα. Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε η κ. 'Αμβρόν.

Πίσω της άκούονταν ό επιστάτης.

Ό πιστός αυτός άνθρωπος ήταν γλωμός, καταλασπόμενος, γεμάτος αίματα.

Η βαρώνη συγκινήθηκε.

Τόν πλησίασε και τού έδωσε το χέρι της.

Έκείνος έσκυψε και της τó φίλησε με σεβασμό.

—Φτωχέ μου φίλε, ψιθύρισε η βαρώνη ντε Μαρσιγύ κατασπινόμενη, έχετε πληγωθή; Θεέ μου! Καθήστε... Μη στέκεστε όρθιος. Σας εύχαριστώ, σας είμαι ευγνώμων γιά τίς θυσίες σας.

Ό επιστάτης κάθησε σε μία κρέμα.

Τόν είχε χτυπήσει μία σφαίρα στον ώμο, έλαφρά ευτυχώς.

Η κ. 'Αμβρόν τούπλωνε και τού έδωσε την πληγή άμέσως. Στο διάστημα αυτό τούς διηγήθηκε τί τού είχε συμβεί. Η περιπόλος τόν είδε άρρισε να τρέξη. Τόν πυροβόλησαν, έκυλίστηκε κάτω, ξανασηκώθηκε και χάρηκε μέσα στο σκοτάδι.

—Και τώρα; ψιθύρισε μ' άπελπισία η βαρώνη ντε Μαρσιγύ. Σάν άπάντησης στην έρώτησή της αυτή άκούστηκε ένα χτύπη-

μα στην πόρτα. Κυτάχτηκαν όλοι βάρωνη. Ποτέ δέν θά λησμονήσω τί έκανες γιά μάς.

Διέσχισαν κατόπιν την πόλη χωρίς να συναντήσουν κανένα.

Είχε ξημερώσει.

—Τόσο το καλύτερο, έλεγε ό πλοίαρχος. Αυτή την ώρα γίνονται καλύτερα ή δουλειές.

Κοντά στην πόλη της πόλεως έδαν ένα μεθυσμένο στρατιώτη. Ένας άξιωματικός έστρεψε μπρός του και τού έκανε παρατηρήσεις.

Τρόπωναν σ' ένα στενό και βγήκαν στην παραλία.

Λίγα λεπτά ακόμα και θά ήσαν άσφαλεις, μακριά από κάθε κίνδυνο.

Πράγματι, έπειτα από λίγα λεπτά έστασαν στην άκρογιαλιά.

Η βάρκα ήταν εκεί και τούς περιμένε. Τέσσερες ναύτες βοισκόντουσαν μέσα σ' αυτή.

—Έμπρός, άς μη χάνουμε καιρό, είπε ό πλοίαρχος και πήδησε στη βάρκα.

Τόν ακολουθούσε η μητέρα της βαρώνης κρατώντας την Καικιλία.

Η βαρώνη ντε Μαρσιγύ είχε σταθή κι' αποχαρτούσε την κ. 'Αμβρόν με δάκρυα στα μάτια.

Πήδησε ύστερα κι' αυτή στη βάρκα κι' άνοίχτηκε στο πέλαγο, τραδώντας γιά το πλοίο.

Η κ. 'Αμβρόν έμεινε άρεκτή ώρα στην άκτή χαϊρώντας τους με το μαντίλι της.

Μισή ώρα κατόπιν αί φυγάδες έχαν επιβιβασθή τού πλοίου και τραδούσαν γιά την 'Αγγλία.

Όρθια στο κατώστρωμα η βαρώνη ντε Μαρσιγύ κύταζε με θλίψη τη γη της Γαλλίας, την οποία έλαυε ό πριόνι ήλιος.

Θά αναδίδε άραγε την πατρίδα της και πότε;

Ένας στεναγμός φούσκωσε το στήθος της, ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της. Άγκάλιασε κατόπιν τη μικρή της Καικιλία και κατέδχε στην καμπίνα της.

Τό ταξίδι υπήρξε ήσυχο. Τό ίδιο βράδυ τού πλοίο άγκυροβόλησε στο Δουδρό.

Η βαρώνη έπλθρωσε τόν πλοίαρχο και κατέλυσε με τη μητέρα της και την κόρη της σ' ένα από τά καλύτερα ξενοδοχεία.

Άφού αναπαύθηκαν και άλλαξαν τά ρούχα πύ φορούσαν, η βαρώνη παρακάλεσε τόν ξενοδόχο να της βρή ένα άμάξι γιά να τούς μεταφέρει στο Λονδίνο.

Ό ξενοδόχος ένοίκιασε ένα άρεκα τó πρωί άνεχώρησαν.

Έφτασαν στο Λονδίνο μετά τó μεσημέρι και έγκατεστάθησαν σ' ένα από τά κεντρικότερα ξενοδοχεία.

(Ακολουθεί).

—Χαίρε, φίλε μου, τού είπε η

κ. 'Αμβρόν χαμήλωσε τó φως και έσκυψε από τó παράθυρο.

—Ποιός; ρώτησε.

—Άνοίξτε, άνοίξτε γρήγορα, άκούστηκε μία φωνή από κάτω.

—'Ο πλοίαρχος! είπε η κ. 'Αμβρόν κι' έτρεξε ν' άνοίξη.

Ηταν πραγματικώς ό έμπιστός της πλοίαρχος. Εχε άκούσει τούς πυροβολισμούς, είχε άπομακρυνθεί απ' την άκτή κι' είχε άρριξε άνοίχτά, βγήκε έπειτα σ' ένα άσφαλεις μέρος με τη βάρκα του κι' έτρεξε στο πανδοχείο.

—Είμαστε άτυχοι, καπετάνιε, τού είπε η κ. 'Αμβρόν και τού διηγήθηκε τί συνέβη.

—'Οχι, δά, της άπάντησε ό πλοίαρχος. Αυτό πούγινε στο Βράχο τού Διαβόλου ήταν πρώτη τάξεως σύμπτωση, μά κι' ό επιστάτης δέν σκοτώθηκε. Η περιπολίας έχουν μαζευτή όλες στο μέρος αυτό. Κι' έτσι η άκτή πονάι άριστέρα απ' τó λιμάνι, είχε έρημη. Μπορούμε να κάνουμε τη δουλειά μας ήσυχα, γιατί, αν δέν βιαστούμε, ποιός ξέρει τί μέτρα θά ληφθούν σήμερα...

Η κ. 'Αμβρόν έτρεξε στο δωμάτιο της βαρώνης και της είπε τά λόγια τού πλοίαρχου.

—'Ας φύγουμε, άπάντησε η βαρώνη. Τό προτιμώ αυτό από την άγωνιώδη άναμονή.

Έβξ έπαιρνε νά ξεμερώνη.

Έβπιναν τη μητέρα της κ. ντε Μαρσιγύ, η κ. 'Αμβρόν πήρε την Καικιλία στην άγκάλια της και ξεκίνησαν.

Αυτή τη φορά τούς όδηγούσε ό πλοίαρχος.

Ό επιστάτης έμεινε στο πανδοχείο. Κατέβηκε μόνο ως τόν κήπο γιά ν' αποχαρτήση την κυρία του. Γονάτισε εκεί και της φίλησε τó χέρι.

—Χαίρε, φίλε μου, τού είπε η

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΙΣΑΒΕΛΛΑΣ ΣΑΝΔΗ

Ο ΗΡΩΣ

Τά υπομνηστικά τού 'Απρίλη πύ βλέπουν και ξέρουν τόσα πράγματα, ή πηγές τών βουνών πύ ή βασκοπούδες σβύνουν τη φλόγα τών χειλιών των και τά δασάκια και τ' άπόμερα βράχια, πύ κρύβουν τόσους έρωτας και σκεπάζουν τόσα κρυφοφιλήματα, όλα αυτά τά άφωνα πράγματα, άν μιλούσαν, δέν θά είχαν να πούν τίποτε γιά τη Μαριζέτ.

Όμορφα βουνάκια, κορμιά σφιγχοδεμένα, στρογγυλοφτιαγμένα, χαϊτωμένο, λεβεντοκόριτσο, ή Μαριζέτ ήταν τó καμάρι τού παππού της. Όταν έπήγαινε στην άγορά να πούληση τά προϊόντα τού κήπου της, όλοι την κύταζαν με θαυμασμό, όλοι την καμάωναν. Κι' αυτή τó καταλάβαινε και περφηρευόταν.

Ό παππούς της την είχε αναθρέψει με φροντίδα μετά τó θάνατο τού πατέρα της, πύ σκεπάζονταν στην πόλη, και της μητέρας της, πύ έσπασε η καρδιά της από τόν καύμό της.

Ό γέρος είχε χάσει κι' άλλους δυό γιούς στον πόλεμο. Και οι γειτονες, άφού τόν συλλοπήθχαν, έστειρα άρχισαν να τόν ζήλευουν γιά τη σύνταξη πύ τού έκοψε ή Κυβέρνησις.

—Τά βάζει όλα κατ'ά μέρος, έλεγαν, και ή Μαριζέτ θά έχη καλή παιδεία. Και τά λίγα πύ ξοδεύει, τά βγάζει απ' τó χωράφι του...

Ό γέρος είχε βοηθούς, την έγγονή και τó Γιάννη τόν Κουτσό, έναν άνάηρο νέο.

Κι' αυτός ακόμα έδινε άφορηή στους χωριανούς να κατηγορούν τó γέρο.

—Κύττα, έλεγαν, τó κουρεμένο γίδι, κι' αυτός ακόμα πλουτίζει τó γέρο, δουλεύοντας σά σκύλος!... Και τριγυρίζει και τη μικρή...

—'Αι! ποιός τόν προσέχει!...

—Αυτό δά έλπει να τόν έπείσει με τ' άχρήνια του μαλλιά και τη μύτη του πύ κοντεύει να χλωθή στο στόμα του...

Γιά τήν καλή καρδιά όμως τού Γιάννη τού Κουτσό δέν μιλούσε κανείς. Άλλά τί τόν ένοιαζε; Αυτός ήταν άφοσιμένος, είλικρινής, γενναίος και τού άρεσε να φαίνεται γρήσιμος στους άλλους. Πάντοτε γαλήνιος και σιωπηλός, ήταν εύχαριστήμένος από την τύχη του ως την ήμερα πύ πύ παρουσιάστηκε στη ζωή της Μαριζέτ ό Σισκώ.

Ό Σισκώ ήταν ένας μελαχροινός με κανονικό πρόσωπο, με μάτια γαλάνα και με παχιά χείλη, πύ είχε έλθει από την 'Ισπανία. Ό γέρος τόν είχε πάρει γιά υπηρέτη στο κτήμα του και όλο τόν έπαινούσε, γιατί ήταν δουλετής και σοβαρός.

—'Αν έξακολουθούσα να δουλεύω όπως τώρα, έλεγε στην έγγονή του, τó Πάσχα θά τού κάνω αύξησι.

—Δέν θά κάνης άσχημα, παππού, τού άπάντησε εκείνη. Είνε καλός δουλετής και πάντα εύχαριστήμενος.

—Πού είπες;... Λέγεις λοιπόν!...

—Καταγάρη Μαριζέτ! Κάποιο λόγο θά έχης γιά να ύποπτηρίξης τóσο τó Σισκώ.

Αυτό τó λόγο όμως τόν είχε καταλάβει και ό Γιάννης ό Κουτσός.

Μιάν άνοιξιάνη Κυριακή, ή Μαριζέτ, δυό φίλες της, ό Σισκώ και ό Γιάννης είχαν πάει περίπατο στο δάσος. Οι άνδρες κρατούσαν τά καλάδια με τά τρόφιμα. Τά κορίτσια πύλη μέσα σε μία σκοτεινή σπηλιά.

—'Αλλ' ή πηγή αυτή σταματούσε κάθερα, γελιστά, γεμάτα χαρά, τούς έ είκοσι λεπτά, άφού γέμισε πρώτα σπηλιά...

—Στό Κρυφονέρι, άγμε; Την άσπρη εκεί;

—Μά δέν μπορούσα να την τραβήξω... Είνε γεμάτη νερά ή σπηλιά.

Τά κορίτσια, μόλις άκουσαν τά λόγια αυτά, άρχισαν να φωνάζουν από τη φρίκη. Τό Κρυφονέρι ήταν μία πηγή μέσα σε μία σκοτεινή σπηλιά.

—'Αλλ' ή πηγή αυτή σταματούσε κάθερα, γελιστά, γεμάτα χαρά, τούς έ είκοσι λεπτά, άφού γέμισε πρώτα σπηλιά...

—Σισκώ! έλεγε ή νέα.

—Ό Γιάννης είχενε στο νερό γιά να σε σώση... Και πληγώθηκε στο βράχο... Κύττα τον πύς τρέχει τó αίμα του...

—'Αλλ' ή Μαριζέτ δέν έδλεπε παρά τά κόκκινα χείλια τού Σισκώ. Τό αίμα τού άλλου, τί την ένοιάφερε; Μπορούσε να βάλη κόκκινα όλα τά άσπρα λουλουδάκια τού άγρου, μπορούσε να γράψη με κόκκινα γράμματα άπάνω στον άφρο τού ποταμού την ιστορία ενός έρωτος πύ δυνάτο άπ' τó θάνατο... Η Μαριζέτ θά τó ένοιάυσε πάντοτε. Θά έκλεινε τά άτια της και σ' αυτά της, θά έγύριζε τά ώπια στην πραγματικότητα και θά έτρεχε πίσω από τόν νερό της.

—Μ' έτώσε, Σισκώ, έλεγε. Τί θ' γινόμουν χωρίς σε;

Μά τόσο τυφλή ήταν λοιπόν; Ναι, τó φλογερό φίλι πύ ό σώτηρας της της είχε δώσει, υπέρε στην πόρτα τού θανάτου, τó απέδιδε στο Σισκώ.

Η φίλες της έφυγαν τότε από κοντά της, θυωμένες με την άδιαφορία της Μαριζέτ πύς τó σώτηρα της...

Αυτή ήθελε ήρωα τó Σισκώ και κανέναν άλλο.

Και μόνος του, πίσω από ένα δένδρο, ό Γιάννης ό Κουτσός, ό κακόμοιρος γυναικός, κατάνειε τά πικρά του δάκρυα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

Ό άρχιεπίσκοπος τών Παρισίων Καρδινάλιος Ντυμπούα, ό όποιος ήταν πλουσιώτατος άνθρωπος, ρωτήθηκε μία μέρα από τη γυνωστή γιά τούς έρωτάς της δούκισσα τού Μονταμπάν αν ήθελε να της πούληση ένα χητίμα πύ, τó όποιο δέν έπασκέπτετο ποτέ πύ. Ό άρχιεπίσκοπος ήμεις δέν έδέχθη, διατείνόμενος, ός είνε πύλο όραιο πράγμα να ξέρη ή νεις πώς έχει άποκλειστικός δικαίωμα πύς είνε τόσο όραιο έστω κι' αν γνωρίζη ότι δέν θά τήση ποτέ πύ στο μέρος αυτό, γάπη

—'Αχ, ναι, άπάντησε ή άμύλη δούκισσα. Τό ίδιο άκριβό! Δέ λίγο φανήκαν και οι δυό θάινει και με τόν Παράδεισο!...

Όλοι την κύταζαν με θαυμασμό, όλοι την καμάωναν...

κουροκύνταζαν, χωρίς να τó δείχνουν...

Έφρχαν και ήπιαν από τó νερό της πηγής και τά καλάδια ελάφρωναν. Φαίνεται πώς τó νερό της πηγής ζαλίζει λιγάκι, γιατί σε λίγο, ή Μαριζέτ και ό Σισκώ εγάθησαν πύσω από τά δένδρα, ενώ τά μάτια τού Κουτσό έγυάλιζαν, έτοιμα να δακρύσουν...

—'Αλλ' ή συγκίνησή πύ γρήγορα δυνάμωσε περισσότερο, γιατί ό Σισκώ ξαναγύριζε σε λίγο μονάχος του και κάτωχρος.

—Πού είπες ή Μαριζέτ; φώναξε ή άγωνία ό Γιάννης.

—'Αγνώστ δέν μπορούσε ν' άπάντηση... Είχε λαχναώσει απ' τó τρέξιμό. Ό Γιάννης ό Κουτσός όμως πύς άμνησε πύς αυτόν.

—Μίλα λοιπόν, σκύλε! φώναζε. Πού είνε τó κορίτσι;

—'Αφ'ός με κι' έκαα! άπάντησε με φωνή πνιγμένη ό Σισκώ. Ήμνηρη ζή...

—Πού είπες;... Λέγεις λοιπόν!...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΥΠΟ ΑΛΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Οι άνδρες της περιπόλειας κυνηγούν φαίνεται τον επιστάτη, είπαε ταραγμένη η κ. Αμβρών. Ο Θεός να τον φυλάξει τον γενναίο και πιστό άνθρωπο. Ωστόσο, πρέπει να γυρίσουμε πίσω.

—Να γυρίσουμε πίσω; ρώτησε εξαφνισμένη η βαρώνη. Δεν μπορεί να γίνει τίποτε. Ο πλοίαρχος θ' άκουσε τους πυροβολισμούς και θ' απομακρυνθήκε. Αυτο βράδυ ίσως μάς έλθουν πάλι τα πράγματα.

—Εξάρνα νέοι πυροβολισμοί άκούστηκαν, πιο απομακρυσμένοι όμως. Μια σφαίρα σφύριξε πάλι στο κεφάλι της βαρώνης ντε Μαρσιγιό και χτύπησε στο βράχο.

—Βλέπετε!... φώναξε η κ. Αμβρών. Κινδυνεύουμε να πιστώσουμε ή να σκοτωθούμε απ' αυτούς τους δαιμονισμένους...

Η βαρώνη δεν έφερε πειά χαμιά αντίστοιχα. Η κ. Αμβρών είχε δική. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε. Η τύχη τους κατέτρεχε.

—Ας επιστρέψουμε, είπαε με ραγισμένη φωνή.

—Ναι, ας γυρίσουμε, όσο μπορούμε πιο γρήγορα στο πανδοχείο, ψιθύρισε η κ. Αμβρών. Αυτοί οι Σατανάδες βρίσκονται αυτή τη στιγμή μακριά από δω. Έμπρός... Κουράγιο, κ. βαρώνη.

Γύρισαν και κλείστηκαν στο πανδοχείο, μέσα σε λίγη ώρα, τρέχοντας σχεδόν, για ν' αποφύγουν την περιπόλειο.

Η βαρώνη επλάγιασε την Καικιλία στο κρεβάτι της κι έπειτα παρακάλεσε τη μητέρα της να κάνει το ίδιο.

—Και σύ, παιδί μου, τί θα κάνεις; ρώτησε η γηραιά αρχόντισσα. Γιατί δεν αναπαύεσαι;

—Όχι, μητέρα... Δεν μπορώ ν' αναπαυθώ, δεν θα ησυχάσω, αν δεν μάθω τι άπορίνη ο πιστός μας επιστάτης.

Η βαρώνη είχε δική. Η μητέρα της δεν έπέμεινε περισσότερο. Πλάγιασε στο κρεβάτι της κι αποκοιμήθηκε σχεδόν, κατακουρασμένη όπως ήταν.

Όταν η βαρώνη έμεινε μόνη με την κ. Αμβρών, της είπε:

—Πέστε μου σίς, αγαπητή μου, πού ξέρετε τον τόπο εδώ, λέτε να γλύτωσε ο επιστάτης; Πού πρέπει να τον αναζητήσουν κανείς; Είναι πρόθυμη να κάνει τα πάντα για τη σωτηρία του.

—Όχι, κ. βαρώνη, απάντησε συγκινημένη η κ. Αμβρών. Δεν είναι άνοχη να κάνετε τίποτε. Αν μπορούσαμε να κάνουμε επιδρομές, θα το έκανα μόνη μου ευχαρίστως. Δεν ξέρουμε τί ακριβώς συνέβη άλλωστε. Γι' αυτό πρέπει να περιμένουμε. Αν

ο επιστάτης σας ξέφυγε, θάρη μόνος του εδώ... Δεν είχε τελειώσει τη φράση της και η πόρτα του πανδοχείου χτύπησε έλαφρά.

—Κρυφτήτε στο άλλο δωμάτιο, ψιθύρισε η κ. Αμβρών στη βαρώνη. Πηγαίνω ν' ανοίξω.

Η βαρώνη μπήκε στη σκοτεινή κρεβατοκάμαρα, όπου κοιμόταν η μητέρα της. Η καρδιά της χτυπούσε. Ποιος να ήταν άραγε;

Άκουσε την πόρτα κάτω ν' ανοίγεται, κατόπιν γρήγορους ψιθυρισμούς κι έπειτα βήματα στη σκάλα...

Μή μπορώντας να συγκρατηθή, βγήκε έξω από την κρεβατοκάμαρα. Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε η κ. Αμβρών.

Πίσω της άκουσθησαν ο επιστάτης της να συζητάει με τον πλοίαρχο.

Ο πιστός αυτός άνθρωπος ήταν γλωμός, καταλασπώμενος, γεμάτος αίματα.

Η βαρώνη συγκινήθηκε.

Τον πλησίασε και του έδωσε το χέρι της.

Εκείνος έσκυψε και της τού φίλησε με σεβασμό.

—Φτωχέ μου φίλε, ψιθύρισε η βαρώνη ντε Μαρσιγιό κατασπινόμενη, έχετε πληγωθή; Θεέ μου! Καθήστε... Μη στέκεστε όρθιος. Σας ευχαριστώ, σας είμαι ευγνώμων για τις θυσίες σας.

Ο επιστάτης κάθισε σε μια καρέκλα.

Τον είχε χτυπήσει μια σφαίρα στον ώμο, έλαφρά ευτυχώς.

Η κ. Αμβρών τούπληνε και τούδεσε την πληγή άμέσως. Στο διάστημα αυτό τούς διηγήθηκε τί του είχε συμβεί. Η περιπόλειος τον είδε και τού φώναξαν να σταθή. Αυτός άρχισε να τρέχει. Τον πυροβόλησαν, έκοιλίστηκε κάτω, ξανάσηκώθηκε και χάρηκε μέσα στο σκοτάδι.

—Και τώρα; ψιθύρισε μ' άπολυσία η βαρώνη ντε Μαρσιγιό. Σαν απάντησε στην ερώτησή της αυτή άκούσθηκε ένα χτύπη-

μα στην πόρτα. Κοιτάχτηκαν όλοι έντρομοι.

—Η κ. Αμβρών χαμήλωσε το φως και έσκυψε από το παράθυρο.

—Ποιος; ρώτησε.

—Ανοίξτε, ανοίξτε γρήγορα, άκούσθηκε μια φωνή από κάτω.

—Ο πλοίαρχος! είπαε η κ. Αμβρών κι έτρεξε ν' ανοίξει.

Ήταν πραγματικώς ο έμπιστός της πλοίαρχος. Είχε άκούσει τους πυροβολισμούς, είπαε απομακρυνθεί απ' την άκρη κι είπαε άράζει ανοίγεται. Βγήκε έπειτα σ' ένα άσφαλές μέρος με τη βάρκα του κι έτρεξε στο πανδοχείο.

—Είμαστε άτοχοι, καπετάνιε, τού είπαε η κ. Αμβρών και τού διηγήθηκε τί συνέβη.

—Όχι δά, της απάντησε ο πλοίαρχος. Αυτό πούγινε στο Βράχο τού Διαβόλου ήταν πρώτης τάξεως σύμπτωση, μια κι ο επιστάτης δεν σκοτώθηκε. Η περιπόλειος έγινον μαζευτή όλες από μέρος αυτό. Κι έτσι η άκρη πούταν άριστερά απ' το λιμάνι, είπαε έρημη. Μπορούμε να κάνουμε τη δουλειά μας ήσυχα, γιατί,

αν δεν βιαστούμε, ποιος ξέρει τί μέτρα θα ληφθούν σήμερα...

Η κ. Αμβρών έτρεξε στο δωμάτιο της βαρώνης και της είπαε τα λόγια τού πλοίαρχου.

—Ας φύγουμε, απάντησε η βαρώνη. Το ποσιμώ αυτό από την άγωνιώδη άναμονή.

—Έξω έπαιρνε να έμμερώνη. Εμπήσανε στη μητέρα της κ. ντε Μαρσιγιό, η κ. Αμβρών πήρε την Καικιλία στην άγκαλιά της και ξεκίνησαν.

Αυτή τη φορά τούς όδηγούσε ο πλοίαρχος.

Ο επιστάτης έμεινε στο πανδοχείο. Κατέβηκε μόνο ως τον κήπο για ν' απομακρύνει την κυρία του. Γονάτισε εκεί και της φίλησε το χέρι.

—Χαίρε, φίλε μου, τού είπα η

βαρώνη. Ποτέ δεν θα λησμονήσω τί έκανες για μας.

Διέσχισαν κατόπιν την πόλη χωρίς να συναντήσουν κανένα.

Είχες έμμερώνη.

—Τόσο το καλύτερο, έλεγε ο πλοίαρχος. Αυτή την ώρα γίνονται καλύτερα ή δουλειές.

Κοντά στην πόλη της πόλεως είδαν ένα μεθυσμένο στρατιώτη. Ένας άξιωματικός έστακε μπρός του και τού έκανε παρατηρήσεις:

Τρύπασαν σ' ένα στενό και βγήκαν στην παραλία.

Λίγα λεπτά ακόμα και θα ήταν άσφαλές, μακριά από κάθε κίνδυνο. Πράγματι, έπειτα από λίγα λεπτά έφτασαν στην άκρη λιμάνι.

Η βάρκα ήταν εκεί και τούς περίμενε. Τέσσερες ναύτες βρισκόντουσαν μέσα σ' αυτή.

—Έμπρός, ας μ' ή γάνουμε καιρό, είπαε ο πλοίαρχος και πήδησε στη βάρκα.

Τον ακολουθούσε η μητέρα της βαρώνης κρατώντας την Καικιλία. Η βαρώνη ντε Μαρσιγιό είχε σταθεί κι απομακρυνόταν την κ. Αμβρών με δάκρυα στα μάτια.

Ηγήθηκε ύστερα κι αυτή στη βάρκα κι άνοιχτηκε στο πέλαγος, τραδώντας για το πλοίο.

Η κ. Αμβρών έμεινε αρκετή ώρα στην άκρη χαιρετώντας τους με το μαντίλι της.

Μισή ώρα κατόπιν οι φυγάδες είχαν επιβιβασθή τού πλοίου και τραδούσαν για την Άγγλία.

Ορθια στο κατώστρωμα η βαρώνη ντε Μαρσιγιό κούταζε με θλίψη τη γη της Γαλλίας, την όποια έλυνε ο πρώινός ήλιος.

Θά ξανάβλεπε άραγε την πατρίδα της και τότε;

Ένας στεναγμός φούσκωσε το στήθος της, ένα δάκρυ κύλησε από τα μάτια της. Αρχάλιασε κατόπιν τη μικρή της Καικιλία και κατέβηκε στην καμπίνα της.

Τό ταξίδι υπήρξε ήσυχο. Τό ίδιο βράδυ τού πλοίο άγκυροβόλησε στο Δουδρό.

Η βαρώνη επλήρωσε τον πλοίαρχο και κατέβηκε με τη μητέρα της και την κόρη της σ' ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία.

Αφού αναπαύθηκαν και άλλαξαν τ' άρματα που φορούσαν, η βαρώνη παρακάλεσε τον ξενοδόχο να της βρή ένα άμαξι για να τούς μεταφέρει στο Λονδίνο.

Ο ξενοδόχος ένοίκιασε ένα άρκατο άνετο άμαξι και την άλλη μέρα τού πρωί άνεχώρησαν.

Έφτασαν στο Λονδίνο μετά τού μεσημέρι και έγκατεστάθησαν σ' ένα από τα κοντικώτερα ξενοδοχεία.

(Ακολουθεί).

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΗΡΩΣ

Τα μπουμπουκία τού 'Απρίλη που βλέπουν και ξέρουν τόσα πράγματα, ή πηγές των βουνών που ή βοσκοπούλες σβύνουν τη φλόγα των χειλιών των και τ' άσάκνια και τ' άπόμερα βράχια, που κούβουν τόσους έρωτας και σκεπάζουν τόσα κρυφοφιλήματα, όλα αυτά τ' άψυχα πράγματα, αν μιλούσαν, δεν θα είχαν να πουν τίποτε για τη Μαριζέτ.

Όμορφα βουνίσιμα, κομψά σφιχτοδεμένο, στρογγυλοφτιαγμένη, χριτωμένο, λευκοκόκκινο, ή Μαριζέτ ήταν τού καμπί τού παππού της. Όταν έπήγαν στην αγορά να πουλήσουν τ' ά προϊόντα τού κήπου τους, όλοι την κούταζαν με θαυμασμό, όλοι την χαμάρωναν. Κι' αυτή τού καταλάβαινε και περιφρονούσαν.

Ο παππούς της την είχε ανατρέψει με φροντίδα μετά τού θανάτου τού πατέρα της, που σκοτώθηκε στόν πόλεμο, και της μητέρας της, που έσπασε ή καρδιά της από τόν καυμό της.

Ο γέρος είχε χάσει κι' άλλους δύο γιουούς στόν πόλεμο. Και οι γειτόνες, αφού τόν συλλυπήθηκαν, ύστερα άρχισαν να τόν ζηλεύουν για τή συνταξη που τού έκοψε ή Κυβέρνηση.

—Τ' ά βάζει όλα κατ' ά μέρος, έλεγαν, και ή Μαριζέτ θά έχη καλή παιδεία. Και τ' ά λίγα που ξοδεύει, τ' ά βγάζει απ' τού χωράρι του...

Ο γέρος είχε βοηθούς, τήν έγγονή και τή Γιάννη τόν Κουτσό, έναν άνάπηρο νέο.

Κι' αυτός ακόμα έδινε άπορρη στους χωριανούς να κατηγορούν τού γέρο.

—Κύττα, έλεγαν, τού κουρεμμένο γίδι, κι' αυτός ακόμα πλουτίζει τού γέρο, δουλεύοντας σ' ά σκύλος!... Και τριγυρίζει και τή μικρή...

—Αμ' ποιος τόν προσέχει!... —Αυτό δά έλεγε να τόν επόρσχαν με τ' ά μιλώρη του μαλλιά και τή μύτη του που κοντεύει να χωθή στο στόμα του...

Γιά τήν καλή καρδιά όμως τού Γιάννη τού Κουτσό δεν μιλούσε κανείς. Άλλά τί τόν ένοιαζε; Αυτός ήταν άφοσιωμένος, ειλικρινής, γενναίος και τού άρεσε να φαίνεται χρήσιμος στους άλλους. Πάντοτε γαλήνιος και σωπηλός, ήταν ευχάριστος, μένος από τήν τύχη του ως τήν ή μέρα που παρουσιάστηκε στή ζωή της Μαριζέτ ο Σισκό.

Ο Σισκό ήταν ένας μελαχροινός με κανονικό πρόσωπο, με μάτια γαλάνα και με παχιά χείλη, που είχε έλθει από τήν Ισπανία. Ο γέρος τόν είχε πάρει για υπηρέτη στο κατήμα του και όλο τόν έπαινούσε, γιατί ήταν δουλετής και σεβάσος.

—Αν έξακολουθούσες να δουλεύεις όπως τώρα, έλεγε στήν έγγονή του, τού Πάσχα θά τού κάνω αύξηση.

—Δεν θά κάνεις άσχημα, παππού, τού άπαντούσε εκείνη. Είπαε καλός δουλετής και πάντα ευχαριστημένος.

—Κατεργάρα Μαριζέτ! Κάποιος λόγο θά έγης για να υποστηρίξεις τού τού Σισκό.

Αυτό τού λόγου όμως τόν είχε καταλάβει και ή Γιάννης ή Κουτσός. Μιαν άνοιξιάνικη Κυριακή, ή Μαριζέτ, δυό φίλες της, ή Σισκό και ή Γιάννης είχαν πάει περίπατο στο δάσος. Οι άνδρες κρατούσαν τ' ά καλά με τ' ά τρόφιμα. Τ' ά κορίτσια πάλι έλαφρά και με τ' ά χέρια έλεόθερα, γελαστά, γεμάτα χαρά, τούς έε είκοσι λεπτά, αφού γέμιζε πρώτα

—Διακόσια μέτρα από δω, σε μια σπηλιά...

—Στό Κρουφονέρι, άτιμς; Τήν άφρησε εκεί;

—Μά δεν μπορούσα να τήν τραβήξω... Είπαε γεμάτη νερά ή σπηλιά.

Τ' ά κορίτσια, μόλις άκούσαν τ' ά λόγια αυτά, άρχισαν να φωνάζουν από τή φοίχη. Τό Κρουφονέρι ήταν μια πηγή μέσα σε μια σκοτεινή σπηλιά. Άλλά ή πηγή αυτή σταματούσε καθεώρα, γελαστά, γεμάτα χαρά, τούς έε είκοσι λεπτά, αφού γέμιζε πρώτα

—Σισκό! έλεγε ή νέα.

—Ο Γιάννης είχαμε στο νερό για να σ' άσώση... Και πληγώθηκε στο βράχο... Κόττα τόν πώς τρέχει τού αίμα του...

Άλλά ή Μαριζέτ δεν έδωλε πια τ' ά κόκκινα χείλια τού Σισκό. Τό αίμα τού άλλου, τί τήν ενδιέφερε; Μπορούσε να βάλει κόκκινα όλα τ' ά άσπρα λουλουδάκια τού άγρου, μπορούσε να γράψει με κόκκινα γράμματα άπάνω στόν άφρο τού ποταμού τήν ιστορία ενός έρωτος πού δυνατόν ήπ' τού θανάτου... Η Μαριζέτ θά τόν ένοούσε πάντοτε. Θά έλυνε τ' ά άτια της και τ' ά αυτιά της, θά έγούριζε τ' ά νύχτα στήν πραγματικότητα και θά έτρεχε πίσω από τόν νερό της.

—Μ' έσωσε, Σισκό, έλεγε. Τι ή γινόμενος χωρίς εσέ;

Μά τόσο τυφλή ήταν λοιπόν; Ναι, τού φλογερό φίλι πού ό σωτήρας της είχε δώσει, άπορρη στόν πόρτα τού θανάτου, τού άπέδωσε στο Σισκό.

Η φίλες της έφυγαν τότε από κοντά της, θυμωμένες με τήν άδιαφορία της Μαριζέτ πός τού σωτήρα της.

Αυτή ήθελε ήρωα τού Σισκό και κανέναν άλλο.

Και μόνος του, πίσω από ένα δένδρο, ή Γιάννης ή Κουτσός, ή κακόμοιρος γενναίος, κατάνησε τ' ά πικρά του δάκρυα.

Όλοι τήν κούταζαν με θαυμασμό, όλοι τήν χαμάρωναν...

κρυφοκούτταζαν, χωρίς να τού δει γίνουν...

Έφρχαν και ήπιαν από τού νερό τής πηγής και τ' ά καλάνια έλάφρωναν. Φαίνεται πώς τού νερό τής πηγής ζαλίζει λιγάκι, γιατί σε λίγο, ή Μαριζέτ και ή Σισκό έλάθηκαν πίσω από τ' ά δένδρα, ενώ τ' ά μάτια τού Κουτσό έγυάλιζαν, έτοιμα να δακρύσουν...

Άλλά ή συγκίνησή τού γρήγορα δυνάμωσε περισσότερο, γιατί ή Σισκό ξαναγύρισε σε λίγο μονάχος ή Γιάννης.

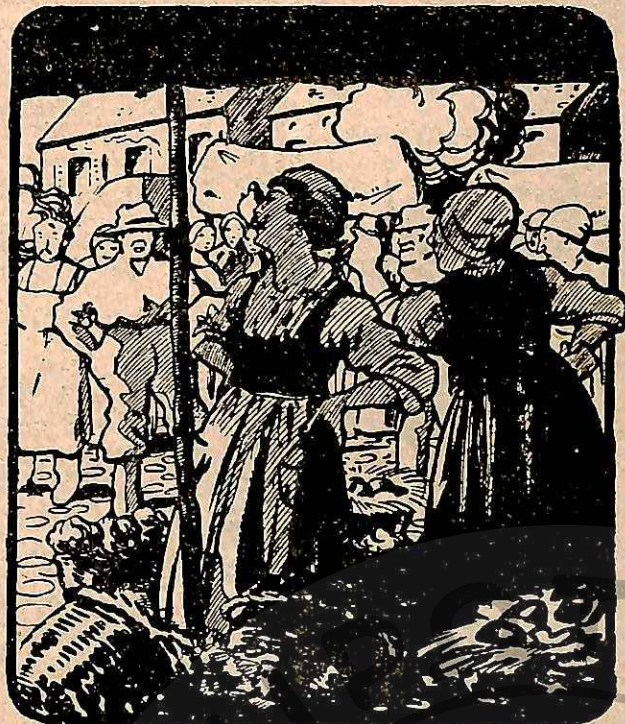
—Και ξεχαστήκατε μέσα στόν τάφο αυτό; Πού, γιατί έφυγες; ρώτησε ή Γιάννης.

—Γιά να ζητήσω βοήθεια.

—Και δεν ήξερες να μείνεις εκεί; Τ' ά νερό ήταν βαθύ.

—Χαίρε να χάνει κατ' ά Κουτσός έτρεξε στή σπηλιά. Μόλις έστασε εκεί, έκανε αιά βουτιά μέσα στο βαθύ νερό και τού κεφάλι τού χτύπησε δυνατό σε μια πέτρα και τού στο βυθό.

Άλλά δεν τ' ά έλασε. Έπρεπε να σώση τή νέα. Έβλεπε μέσα στο νερό, τή βοήκε και σε λίγο φάνηκαν και οι δύο βάνει και με τόν Παράδεισο!

στήν άκρη τής σπηλιάς. Ο Γιάννης κρατούσε στήν πλάτη τή λαβύθνη Μαριζέτ. Κι' απ' τού κεφάλι τού έτρεχε τού αίμα.

—Επαλτώστε τήν, τούς είπαε. Και τρέψτε τήν δυνατό. Ζή ακόμα...

Μόλις ή Μαριζέτ συνήλθε, ή πρώτη της λέξις ήταν τού όνομα τού Σισκό. Αυτός έτρεξε άμέσως κοντά της και από πίσω τού ή Κουτσός παγωμένος και ματωμένος.

—Μαριζέτ! τής ψιθύρισε μια φίλη της, ή Γιάννης σ' έσωσε!...

—Σισκό! έλεγε ή νέα.

—Ο Γιάννης είχαμε στο νερό για να σ' άσώση... Και πληγώθηκε στο βράχο... Κόττα τόν πώς τρέχει τού αίμα του...

Άλλά ή Μαριζέτ δεν έδωλε πια τ' ά κόκκινα χείλια τού Σισκό. Τό αίμα τού άλλου, τί τήν ενδιέφερε; Μπορούσε να βάλει κόκκινα όλα τ' ά άσπρα λουλουδάκια τού άγρου, μπορούσε να γράψει με κόκκινα γράμματα άπάνω στόν άφρο τού ποταμού τήν ιστορία ενός έρωτος πού δυνατόν ήπ' τού θανάτου... Η Μαριζέτ θά τόν ένοούσε πάντοτε. Θά έλυνε τ' ά άτια της και τ' ά αυτιά της, θά έγούριζε τ' ά νύχτα στήν πραγματικότητα και θά έτρεχε πίσω από τόν νερό της.

—Μ' έσωσε, Σισκό, έλεγε. Τι ή γινόμενος χωρίς εσέ;

Μά τόσο τυφλή ήταν λοιπόν; Ναι, τού φλογερό φίλι πού ό σωτήρας της είχε δώσει, άπορρη στόν πόρτα τού θανάτου, τού άπέδωσε στο Σισκό.

Η φίλες της έφυγαν τότε από κοντά της, θυμωμένες με τήν άδιαφορία της Μαριζέτ πός τού σωτήρα της.

Αυτή ήθελε ήρωα τού Σισκό και κανέναν άλλο.

Και μόνος του, πίσω από ένα δένδρο, ή Γιάννης ή Κουτσός, ή κακόμοιρος γενναίος, κατάνησε τ' ά πικρά του δάκρυα.

Όλοι τήν κούταζαν με θαυμασμό, όλοι τήν χαμάρωναν...

κρυφοκούτταζαν, χωρίς να τού δει γίνουν...

Έφρχαν και ήπιαν από τού νερό τής πηγής και τ' ά καλάνια έλάφρωναν. Φαίνεται πώς τού νερό τής πηγής ζαλίζει λιγάκι, γιατί σε λίγο, ή Μαριζέτ και ή Σισκό έλάθηκαν πίσω από τ' ά δένδρα, ενώ τ' ά μάτια τού Κουτσό έγυάλιζαν, έτοιμα να δακρύσουν...

Άλλά ή συγκίνησή τού γρήγορα δυνάμωσε περισσότερο, γιατί ή Σισκό ξαναγύρισε σε λίγο μονάχος ή Γιάννης.

—Και ξεχαστήκατε μέσα στόν τάφο αυτό; Πού, γιατί έφυγες; ρώτησε ή Γιάννης.

—Γιά να ζητήσω βοήθεια.

—Και δεν ήξερες να μείνεις εκεί; Τ' ά νερό ήταν βαθύ.

—Χαίρε να χάνει κατ' ά Κουτσός έτρεξε στή σπηλιά. Μόλις έστασε εκεί, έκανε αιά βουτιά μέσα στο βαθύ νερό και τού κεφάλι τού χτύπησε δυνατό σε μια πέτρα και τού στο βυθό.

Άλλά δεν τ' ά έλασε. Έπρεπε να σώση τή νέα. Έβλεπε μέσα στο νερό, τή βοήκε και σε λίγο φάνηκαν και οι δύο βάνει και με τόν Παράδεισο!

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Η δοξολογία της νίκης στο ναό της Ιερουσαλήμ. Όπου προκύπτει ζήτημα εκλογής βασιλέως. Κανείς από τους ευνεείς δεν δέχεται το στέμμα της Ιερουσαλήμ. Η όλονυχτία στο ναό του Σωτήρος. Τό άπιστευτο θαύμα. Πώς άναψε ή λαμπάδα του Γοδεφρίδου Μπουγιόν. Ο Μπουγιόν βασιλεύς. Οι Σταυροφόροι ξαναγυρίζουν στις πατρίδες τους. Οι άπιστοι εμφανίζονται και πάλι, κλπ. κλπ.

λαμπάδα σβυστή και θα παρακαλούμε το Θεό να κάνει το θαύμα του και να ανάψει την λαμπάδα ενός από μας. "Οποιοι λοιπόν ή λαμπάδα άνάψει έτσι, αυτός θα γίνει βασιλεύς της Ιερουσαλήμ!

"Ολοι συμφώνησαν μαζί του. Νήστεψαν όλη την ημέρα και το βράδυ, προσεύχοντάς να μπου στην εκκλησία, έξομολογηθήκαν. "Ο έπίσκοπος Μαρτάν τους έδωσε άρσεν άμυγλών. Καθαροί λοιπόν και έαγνισμένοι, μπήκαν και γονάτισαν στο ναό, κα-

Μόλις είδαν τότε το θαύμα οι ευνεείς και οι ιππότες, σηκώθηκαν και άρχισαν να ζητωκραυγάζουν τον Γοδεφρίδο ντε Μπουγιόν, τον βασιλέα της Ιερουσαλήμ, τον όποιον είχε υποδείξει ο ίδιος ο Θεός!

Η χαρά όλων ήταν άπερίγραπτη. "Ο έπίσκοπος Μαρτάν, χωρίς να χάσει καιρό, έσπευσε άμέσως την άλλη μέρα βασιλέα τον Γοδεφρίδο.

Μόλις όμως ή στέψη τελείωσε, οι άρχοντες και οι ιππότες άρχισαν άμέσως να έτοιμάζονται για να φύ-

Κανείς όμως δεν φάνηκε να συγκινήθηκε μ' αυτά τα λόγια. Κάποιος ιππότης μάλιστα προχώρησε στο τέλος και είπε :

— Δέν είμαστε από άσπάλι, βασιλέυ Γοδεφρίδε ! Έγίναμε παιδιά ζωντανά πτώματα, έπειτα από τριών έτών κακουχίας. Έκίναμε το κήθημα μας και ήλευθερώσαμε τον Πανάγιο Τάφο. Τίποτε παιδιά δέν μäs κρατεί έδώ.

Τότε και όλοι οι άλλοι άρχισαν να λένε, ότι άρκετά πολέμησαν και ότι τό καθήκον τους καλούσε να γυρίσουν στις πατρίδες τους. Ένας βαρώνος μάλιστα, πλησίασε το Γοδεφρίδο, στάθηκε μπροστά του, ξεκουμπώθηκε και έβγαλε τον άλυσιδωτό θώρακά του. Έπειτα, όταν τό σώμα του φάνηκε γυμνό, είπε :

— Όρίστε, ευνεείς άρχοντες. Πόσα πράγματα έχει τό στήθος μου ; Μπορείτε να τό μετρήσετε ; Δέν ύπάρχει παιδί θέσι για άλλο ! Νά μείνω ; Πολύ καλά. Μά φαντάζεσθε πως μπορεί παιδί να προσφέρει καμιά ύπηρεσία τό κουφάρι μου ;

"Ο Γοδεφρίδος είδε τότε πως με κανένα τρόπο δέν θα μπορούσε παιδί να κρατήσει τους Σταυροφόρους. Τους άφησε λοιπόν να φύγουν και μόνον δέκα χιλιάδες ιππότες ζειναν μαζί του και πέντε άρχοντες, οι όποιοι είχαν την ιδέα ότι, με τό να κυριεύσουν την Ιερουσαλήμ, δέν είχε τελειώσει και τό έργο τους.

Έτσι ο Γοδεφρίδος έγινε βασιλεύς της Ιερουσαλήμ. Μά ήταν φοβερά άνησυχος, γιατί φοβόταν μήπως από μέρα σε μέρα φανή ο Κορνημέραν, ο Μουσουλμάνος βασιλεύς, ο όποιος, όπως είδαμε σε προηγούμενο φύλλο μας, είχε φύγει για να ζητήσει τη βοήθεια του Σουλτάνου της Περείας.

Και πραγματικά. Δέν πέρασε ένας μήνας και μιá μέρα, καθώς ο βασιλεύς Γοδεφρίδος ήταν έπιλωμένος στη βεράντα του παλατιού του, είδε ένα πλήθος να κατεβαίνει από τον άντικρυνό λόφο.

Δέν υπήρχε καμιά άμφιβολία. Τό πλήθος αυτό ήταν οι στρατιώτες του Κορνημεράν, ήταν οι βάρβαροι, οι Πέρσαι, οι όποιοι εβάδιζαν προς την Ιερουσαλήμ. Τά δόρατά τους έχρυσίζαν στον ήλιο, σόννεφα σκόνης δόκητων, καθώς έκάλπαν ζαν, τά γερά άλογά τους.

Μόλις τους είδε ο Γοδεφρίδος, παράχθηκε. Σηκώθηκε μονομιάς, έβαλε τό χέ-

Μίλησε μ' ένθαρρυντικά και εμπνευσμένα λόγια στους Σταυροφόρους.

θένας δέ κρατούσε στο χέρι του τη λαμπάδα του σβυστή. Ήσυχία έπικρατούσε μεγάλη. "Ολοι προσευχόντουσαν με τά κεφάλια σκυμμένα. Ένα λυχνάρι φώτιζε μονάχα τον άπέραντο ναό και έορίχνε θεώρατες τις σκιές των ιπποτών στους τοίχους.

Έξαφνα, άκούστηκε ένας φοβερός κρότος κεραυνού. Και οι ιππότες έψωσαν περίτρομοι, στο πλακάτω. Την ίδια όμως στιγμή ή λαμπάδα του Γοδεφρίδου ντε Μπουγιόν βρέθηκε άναμμένη ! Η λάμψη της ήταν ζωηρή, κόκκινη...

— Άρχοντες, δέν είναι δικαίωμα σας να άφήσετε την άγια Πόλη χωρίς βασιλέα ! Θα νηστέψουμε σήμερα και θα άγορνήσουμε τη νύχτα έδώ στο ναό... Θα μείνουμε ως τό πρωί γονατιστοί επάνω στις πλάκες, με τά γόνατά μας γυμνά. "Ολοι μας θα κρατούμε στο χέρι μιá

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ρι του αντίσκιου και κύτταζε προσεκτικότερα προς τό λόφο. Οι Πέρσαι κατεβαίνουν, όλο και κατεβαίνουν.

Μά ο Γοδεφρίδος δέν έχασε την ψυχραιμία του. Για τά τέλη της πόλεως ήταν σίγουρος. Σ' όλο αυτό τό διάστημα, όχι μόνο τά διόρθωσε, μά και τά έκανε διπλά στο πάχος. Μπορούσαν να αντέξουν και στον ισχυρότερο άνέμω, τό φοβερό πολέμικό μηχανήμα της εποχής εκείνης. Έπειτα, ή άποθήκη του ήταν γεμάτη τροφίμα. "Ο στρατός του και ο λαός του μπορούσαν να αντέξουν και σε ένας δλόκληρου έτους πολιορκία.

Δέν τον άνησυχούσαν λοιπόν ούτε τά τέλη, ούτε και τό ζήτημα της τροφής. Μά τό πλήθος των Περσών, αυτός ήταν ο μεγάλος του φόβος. Τά τέλεια πολέμικά μέσα των βαρβάρων, ή άντοχή τους και πρό πάντων ο φανατισμός τους !

Πόσες χιλιάδες στρατιώτες είχες παραχωρήσει ο Σουλτάνος της Περείας στον Κορνημεράν ; Αυτό τό έρώτημα βασάνιζε τον χριστιανό βασιλέα της Ιερουσαλήμ. Φοβόταν πως θα του είχε παραχωρήσει πολλούς και οι φόβοι του δέν ήταν άσχημοι. "Ο Περισκός στρατός κατέβαινε όλοένα από τό λόφο, σάν έλόκληρη μερμηκιά ανθρώπων όπλημένων...

"Ο Γοδεφρίδος κατάλαβε τότε, ότι ή στιγμής ήταν πολύτιμες. Σηκώθηκε και έφερε στα χείλη του τό μεγάλο χάλκινο κέρας του. Έσάλπισε και ο ήχος του σαλπιαματός του άπλώθηκε σ' όλη την άγια Πόλη και αντίλαλσε χτυπώντας στους ύψηλους τοίχους του μεγάλου ναού. "Η φρουρά έτρεξε άμέσως κοντά του και όλόκληρος ο στρατός του σηκώθηκε στο πόδι. Την ίδια στιγμή έφθιναν άγγελιοφόροι από την πεδιάδα, οι όποιοι είδοποίησαν, ότι ο έχθρος έρχότανε προς την Ιερουσαλήμ.

"Ο Γοδεφρίδος διέταξε να κλείσουν άμέσως τις πύλες της πόλεως. Έπειτα μίλησε με ένθαρρυντικά και εμπνευσμένα λόγια προς τους Σταυροφόρους και όλοι, έτοιμοι, πάνοπλοι στις θέσεις τους, περίμεναν την επίθεση των βαρβάρων...

Τις μάχες που έγιναν τότε εμπρός στο τέλη της άγιας πόλεως και τό θαύμα, χάρις στο όποιο κατετροπώθηκαν οι άπιστοι και έσώθη ή Ιερουσαλήμ, θα τό διηγηθούμε στο άλλο μας φύλλο.

Μά εκείνη την στιγμή κάποιος από τους άκουστές του τό είπες :

— Μου αίνανται, χ. Έρεντιά, ότι ο Πιέο Λουίς δέν είναι μόνο μυθιστοριογράφος. Έχει γράψει και εκλεκτούς στίχους...

— Μπα !... Μπα !... τον διέκοψε ο Έρεντιά κατσουσιάζοντας. Έβδ που τό λέμε μεταξύ μας. ο Πιέο Λουίς έπρεπε να περιορισθ ή στο μυθιστορία... Έκανε πολύ κακά που έγραψε στίχους, γιατί τά ποιήματά του είναι μετωιδώματα !...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ

Η μεγάλη και άρχοντική οικογένεια των Ζαϊμαίων περιέπεσε σε μεγάλη δυστυχία μετά την Έπανάσταση. Γι' αυτό και ο Άνδρέας Ζαϊμας, θέλοντας να παρηγορήσει τον έαυτό του, συνήθισε να λήη συχνά :

— Τι να κάνουμε ; Πληρώνουμε τό πρόστιμο του Εικοσιένα !...

Για να δ ή κανείς πόσο καταλαβαίνουν ή γυναίκες από μεταφορική, άρκει ν' αναφέρουμε τό παρακάτω ανέκδοτο του μεγάλου Γάλλου τυγγραφέως Ιππολύτου Ταιν.

Μιά μέρα ο Ταιν κουδένταζε για τά διάφορα ζήτηματα της μεταρυσικής με μιá δούκισσα, κυρία της τιμής της αυτοκρατορίας Εύγενίας. Σε μιá στιγμή ή συγγραφέας άπύθθηκε στη συνομιλήτοιά του την άκλόουθη έρώτησι :

— Και σεις, κυρία δούκισσα, πως αντιλαμβάνεσθε τον έρωτα στο έπειρο ;

— Φαντάζομαι, του άπάντησε σοβαρώτατα ή δούκισσα, πως θα γίνεται μέσα σε... κούνιες !

"Υστερ' από την άπάντησι αυτή, ο Ταιν έθεώρησε περιττό να συνεχίσι τη συζήτηση.

Μιά μέρα, ο περιήμος Γάλλος ποιητής των «Τροπικών» Έρεντιά, έλεγε σ' ένα φιλολογικό σαλόνι :

— Στ' αλήθεια, ή «Άφροδίτη», τό τελευταίο μυθιστόρημα του Πιέο Λουίς, είναι πραγματικό άριστοέργομα... Από την εποχή του Φλωμπέρ κανείς από τους μυθιστοριογράφους δέν έγραψε τέτοιο έργο. Είναι τό καλύτερο μυθιστόρημα των τελευταίων πενήντα χρόνων...

Μά μεταξύ των άκραστών του Έρεντιά ήταν και ο μυθιστοριογράφος Πάλ Έρβιέ, ο όποιος, άκούγοντας τό λόγια του αυτού, άπεχώρησε δυσαρεστημένος από τό σαλόνι.

— Είπε τομεροί αυτοί οι μυθιστοριογράφοι, είπε τότε ο Έρεντιά. Δέν τολμάει να επαινέση κανείς υποστά τους ένα συνάδελφό τους...

Μά εκείνη την στιγμή κάποιος από τους άκουστές του τό είπες :

— Μου αίνανται, χ. Έρεντιά, ότι ο Πιέο Λουίς δέν είναι μόνο μυθιστοριογράφος. Έχει γράψει και εκλεκτούς στίχους...

Μέσα σ' ένα Παρισινό σαλόνι έκανε για μιá στιγμή την δαράνισή ή νεαρά και έλαφρά ήθοποιος Φ. Μ..., ντυμένη στα κατάμαυρα. — Γιατί φοράς πένθος ; ρώτησε σιγά ο Τριστάν Μπερνάρ, τό διπλανό του.

— Δέν τό ξέρεις ; του άπάντησε εκείνος. Είναι γύρω από δύο μηνών...

ποιός από τους... συζύγους της πέθανε ;

Κάποτε δύο περιήμοι Γάλλοι χειρουργοί, οι δόκτορες Μπε... και Σ..., είχαν έρθει σε άνταγκλήσεις και είχαν άνταλλάξει μύστερες για να μονομαχήσουν.

— Προσωπικά ζήτηματα ! έλεγε κάποιος σχετικώς στον Τριστάν Μπερνάρ. Έδωσαν ν' άλληλοσκοτωθούν.

— Τι σου είναι αυτό ; οι γιατροί ! άπάντησε ο εύθυμογράφος. Φαίνεται πως δέν τους φτάνουμε παιδιά έμείς κι' άρχισαν ν' άλληλοσκοτώνονται...

— Μ' έρωτάτε τί γίνεται ο συνταξιδιώτης μου ; Κατέβηκε στον προτελευταίο σταθμό !...

Κόκκαλο ο έλεγκτής !...

"Ο πολυκατοικιομυθικός Βαρόνος Ρότσιλδ είχε κόψει σύνταξη από πενήντα φράγκα τό μήνα, στα δύο παιδιά ενός παλπού Έβραίου υπαλλήλου του, που είχε πεθάνει στην υπηρεσία του.

Έξαφνα ο ένας από τους δύο άδελφούς πέθανε. Τότε ο άλλος παρουσιάστηκε στον Ρότσιλδ και τό είπες :

— "Ο άδελφός μου πέθανε.

— Τά συλλοπητοία μου, το άπάντησε εκείνος. Πάρε τώρα προκαταβολικά τά πενήντα φράγκα της συντάξής σου για να παρηγορηθής.

— Και τό πενήντα φράγκα του άδελφού μου ;

— Μά ο άδελφός σου πέθανε, είπε ο τραπέζης.

— "Ε, και τί μ' αυτό ; του άπάντησε ο Έβραίος. Μήπως έχετε την άξίωση να κληρονομήσετε σεις τον άδελφό μου ;

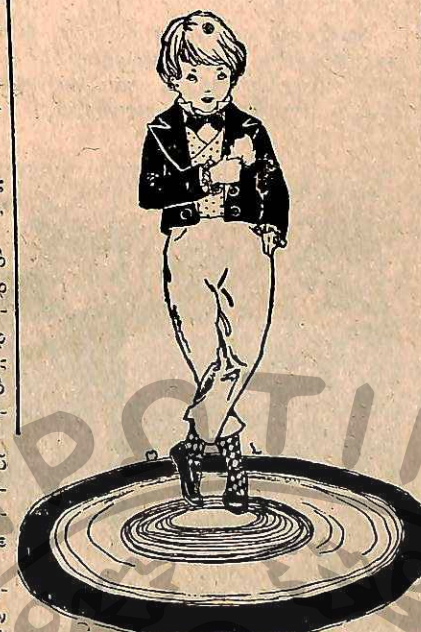
"Ο Άσρών συλλαμβάνει τον λογιστή του. Σολομώντα, να κυτάξή από τό παράθυρο του γραφείου του τά κορίτσια που περνούν από τό δρόμο, αντί να έχη χωμένη τη μύτη του μέσα στο μεγάλο βιβλίο των λογαριασμών.

— Σε βλέπω, Σολομών... του λέει. Σε βλέπω !... Μην τό ξανακάνεις αυτό. Δέν μού άρέσει αυτός τό είδους ή άπασχόλησις. Καθήστε στο παράθυρο δση ώρα θέλετε, αλλά με τά νύτα σας γυρισμένα στο δρόμο και με τά μάτια σας χωμένα μέσα στα βιβλία μου...

— Μά, κύριε Άσρών, κάθουαι συχνά στο παράθυρο, έχοντας τά νύτα μου γυρισμένα στο δρόμο...

— Α !... Α !... Και τί λέν οι διαβάτες που σε βλέπουν ;

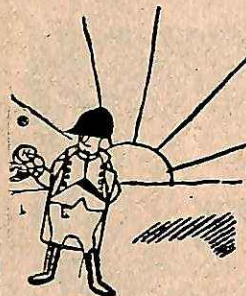
— Χαίρεσθν και λένε : «Καλήμέρα, κύριε Άσρών !... Καλήμέρα, κύριε Άσρών !...»

ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΑΝΕΨΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Σ' ένα παρθεναγωγείο του Παρισιού. Νεανικά αισθήματα. 'Ο καταναγκαστικός γάμος. 'Ονειρα που διαλύονται... 'Ο γάμος του Λαβιλέτ και της Αιμιλίας. Μέσα στο άμαξι. 'Η δυο εξαδέλφες κλαίνε... 'Αμοιβαίες αποκαλύψεις. Μια αφοσιωμένη σύζυγος. 'Η κακές ημέρες φτάνουν. Καταδιώξεις και φυλακίσεις. Για να σώσει τον σύζυγό της.

Σε ένα εκπαιδευτήριο ο θηλέων στο Παρίσι, τρία χρόνια μετά την έκρηξη της μεγάλης Γαλλικής επανάστασης, παρουσιάστηκε μια μέρα μια κρεολή με δυο κοριτσάκια. 'Ηταν η 'Ιωσηφίνα, η χήρα του στρατηγού Μπωαρναί, και ήθελε να εισαγάγει στο εκπαιδευτήριο αυτό την κόρη της 'Ορτενσία και την αναστάσει της Αιμιλίας, την οποία προστάτευε. Τον άνδρα της, τον στρατηγό Μπωαρναί, τον είχαν καταπονήσει πριν από λίγους μήνες οι επαναστάται και αυτή η ίδια μόλις τότε είχε βγει από τη φυλακή! 'Ηταν όμως νέα ακόμη και αρκετά ωραία γυναίκα...

Λίγον καιρό αργότερα, η 'Ιωσηφίνα παντρεύτηκε έναν ανώτερο αξιωματικό του πυροβολικού, ο οποίος λεγόταν Ναπολέων Βοναπάρτης. Δεν πέρασαν δε πολλές μέρες από τότε που έγινε ο γάμος, και ο Ναπολέων έφυγε για την εκστρατεία της 'Ιταλίας. 'Όταν γύρισε απ' αυτή νικητής και τροπαιούχος, ήταν πείρα αξιωματικού και λίγο αργότερα έγινε 'Υπατος της Γαλλίας. Φαντάζεσθε λοιπόν ποια μεταβολή είχε συντελεστεί εντωμεταξύ στη ζωή των δυο μαθητριών του εκπαιδευτηρίου, της 'Ορτενσίας και της Αιμιλίας!

Πολλές φορές η δυο εξαδέλφες πήγαιναν στο σπίτι, όπου καθόταν ο 'Υπατος με τη γυναίκα του. Το σπίτι ήταν πάντοτε γεμάτο από νεαρούς αξιωματικούς, ωμορρους και ιπποτικούς. Πολλοί απ' αυτούς είχαν αρχίσει κιόλας να έρωτοτροπούν με τις δυο νεόνικες. 'Η 'Ορτενσία ήταν πεταχτή και δεχότανε, ευχάριστα τις περιποιήσεις των νέων, ενώ η Αιμιλία, αντίθετος, δεν ήθελε ν' ακούσει κανέναν άλλον εκτός από τον Λουδοβίκο Βοναπάρτη, τον μικρότερον αδελφό του Ναπολέοντος, και αυτόν με μεγάλη ακόμη συστολή. 'Ανάμεσα στους δυο νέους δεν άρχισε να δημιουργηθεί ένα ωραίο αίσθημα. 'Η μέρες περνούσαν, γεμάτες όνειρα για την ωμορφή Αιμιλίας. Μια τ' όνειρα αυτά ήθελε μια μέρα να τ' διακόψει σκληρά ο 'Υπατος. Αυτός είχε άλλα σχέδια για τον αδελφό του και με κανένα τρόπο δεν ήθελε να τον παντρεύσει μαζί της. 'Ηταν όμως και καλός και γι' αυτό σκέφτηκε να βρει μέσο να τον παντρευτεί με τον αδελφό του.

Και τον γαμπρό αυτόν δεν άρχισε να τον βρή. 'Ηταν ο υπασπιστής του Λαβιλέτ, ένας από τους πιο αγαπημένους αξιωματικούς του. 'Ο Λαβιλέτ αυτός ήταν τότε είκοσι εννιά χρονών και δεν είχε επάνω του τίποτα το ελκυστικό: μικρόσωμος, άσχημος, με μια μεγάλη και λυγρή επάνω σε λεπτά πόδια, με μικρά μάτια και μια τερασσία μύτη. 'Η

καταγωγή του ήταν πολύ ταπεινή. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να γίνει ένας καλός αξιωματικός. 'Ο Ναπολέων του μίλησε για το σχέδιό του και ο άμοιρος ο Λαβιλέτ δεν κατόρθωσε να απαντήσει τίποτα από την ταρχή του. 'Ωστόσο, ο 'Υπατος βιαζότανε να τελειώσει, στο δυνατόν γρηγορότερα, αυτή τη δουλειά. 'Επειτα από ένα μήνα θ' έφτανε μαζί με το επίταξίό του για την εκστρατεία της Αιγύπτου. Και μ' αυτόν τον σκοπό, πήρε μαζί του μια μέρα τον Λαβιλέτ και την Αιμιλία, αναστατώντας όλους τους αξιωματικούς. 'Εκεί βρήκαν την 'Ορτενσία και την Αιμιλία στο δάσος.

Ο Ναπολέων μετά των ευτελών του.

τελείωσε, του έστειλε το μπουκέτο της. 'Εκείνος κατάλαβε ότι αυτό έσχημαίνε τη συγκατάθεσή της και της έδωσε το πρώτο φιλή.

Σε μια εβδομάδα έγινε ο γάμος τους. Μια ώρα που η 'Ορτενσία έδωκε από τη μικρή εκκλησία, κρατώντας στο μπράτσο της τη νεόνυμφη εξαδέλφη της, παρατήρησε ότι η Αιμιλία ήταν πολύ συγκινημένη, έτοιμη να αναλυθεί στα δάκρυα. Την έρωτησε με τρυφερότητα για τα αίτια της θλίψής της και τότε η άμοιρη Αιμιλία, αναπολώντας όλους τους ενοχλητικούς στην εξαδέλφη της ότι ο μόνος άνδρας που αγαπούσε, ήταν ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης, ο οποίος επίσης την αγαπούσε, και ότι οι δυο τους, με σπαρταμένη την καρδιά, αναγκάστηκαν να υποταχθούν στη βέλη του Ναπολέοντος, του 'Υπατου!

Τότε ήρθε και η σειρά της 'Ορτενσίας να εξομολογηθεί. 'Απεκαλύψε με δάκρυα κι' αυτή στα μάτια, στην εξαδέλφη της, ότι ήξερε καλά τα σχέδια του Ναπολέοντος, ο οποίος ήθελε να την παντρεύσει με τον αδελφό του Λουδοβίκο, τον οποίον αυτή δεν αγαπούσε ωστόσο καθόλου, γιατί είχε δώσει την καρδιά της σ' έναν άλλον υπασπιστή του 'Υπατου, τον συνταγματάρχη Ντωρόκ, ο οποίος επίσης την αγαπούσε πολύ. Και η δυο εξαδέλφες έκλαψαν μαζί την ημέρα εκείνη επάνω στο άμαξι, γυρίζοντας στο μέγαρο του Ναπολέοντος, όπου τις περίμενε το γαμήλιο τραπέζι...

'Επειτα από άλλη μια εβδομάδα, ο 'Υπατος αναχωρούσε με το επίταξί του για την Αίγυπτο, και ο Λαβιλέτ δεν πρόφτασε να γνωρίσει καν καλά-καλά τη νεαρή του γυναίκα. Και εν τούτοις, η γυναίκα του έδειξε, πολλά περιεργαστικά. Μερικά χρόνια πέρασαν. 'Ο Ναπολέων, μαζί με τον Λαβιλέτ, φεύγοντας από την Αίγυπτο και έγινε αυτοκράτωρ της Γαλλίας. 'Ο ίδιος ο Λαβιλέτ έγινε ένας από τους καλύτερους στρατάρχες της ναπολεοντείου στρατιάς. Μια περισσότερη απ' όλα, έγινε ένας λαμπρός, ένας τρυφερός, ένας αφοσιωμένος σύζυγος. Και τότε, μια κολλοσιαία μεταβολή συνετελέσθηκε μέσα στην ψυχή της ωραίας Αιμιλίας.

'Η νεαρή γυναίκα είχε παντρευτεί αυτόν τον άνθρωπο κατά διαταγή. Αυτό στην αρχή της έκανε να έλεγερθη, να έκανασατήση ενάντια στη μοίρα της, την οποία ένας άλλος είχε διαυδύσει. 'Επειτα όμως σιγά-σιγά, μέσα στην ποικιλή καρδιά της, ο έρωτας, μια τρυφερότητα και αφοσιωμένη αγάπη, γεννήθηκε για τον ευγενικό Λαβιλέτ και μεγάλωσε τόσο πολύ από χρόνο σε χρόνο, ώστε να καταλήξει σ' ένα πρωτοφανές παράδειγμα συζυγικής αυτοθυσίας, όπως θα ίδουν οι αναγνώστες μας.

Τα άσχημα χρόνια δεν άργησαν να διαδεχθούν τα ωραία. 'Ο Ναπολέων ήττησε, κατεστραμμένη και δεν ήταν πια παρά ένας ταπεινωμένος αιχμάλωτος. Οι όπαδοί του νέου καθεστώτος στη Γαλλία μιούσαν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους και τον Ναπολέοντα, τον οποίον θεωρούσαν εγκληματία και έλους όσο είχαν συνδέσει μαζί του το όνομά τους, τους οποίους θεωρούσαν προδότες. 'Ο πρώτος απ' αυτούς ήταν ο Λαβιλέτ. Τον συνέλαβαν, τον έδικασαν και τον καταδίκασαν να πεθάνει στη λαμπή!

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΚΡΕΟΛΗΣ

Τα κορίτσια του Κολλεγίου της Νάντης, έκαναν το διάλειμά τους μέσα στο μεγάλο και ισκιερό κήπο. Τα περισσότερα ανήκαν στις πιο άριστοκρατικές οικογένειες της πόλεως και από τώρα, παρά τη μικρή τους ηλικία, διέκρινε κανένας σ' αυτά μια ξεχωριστή λεπτότητα στους τρόπους των, επιφυλακτικότητα και σοβαρότητα, ασυνήθιστη για την ηλικία τους.

'Εξαφνα τα κοριτσάκια σταμάτησαν το παιχνίδι τους. 'Η μητέρα Μαρία Φρανσέσκα προχωρούσε στην αυλή, κρατώντας απ' το χεράκι μια μικρούλα, που η ωμορφή της φαινόταν ακόμη πιο φανταχτερή κοντά σε μια γρηά άραπινά, που τη συνόδευε.

'Ασποινίδες, είπε η σεβαστή μοναχή, σ' απαντάω τη νέα σας σύντροφος, την δεσποινίδα Αιμέ ντε Ριβέρν, που ήρθε από τη Μαρτινίκα να μάθει τη γλώσσα και τους τρόπους της πατρίδας μας. Μαζί της θα μείνει και η ακόλουθός της Ζώρα. 'Ελπίζω, ότι θα βοηθήσετε και σεις τη δεσποινίδα ντε Ριβέρν να ξεχάσει την ξενιτειά και την μοναξιά της.

'Η Αιμέ είχε γεννηθεί το 1766 στη Βασιλοπούλη της Μαρτινίκας και τώρα ήταν μόλις δέκα ετών. Χαριτωμένη, όπως όλες οι κρεολές, αλλά με ωμορφιά σπάνια, ήταν συγχρόνως πάρα πολύ έξυπνη και πάρα πολύ φιλόδοξη. Τις επικινδύνες αυτές για μια γυναίκα ιδιότητες τις έστήριζε επάνω στην απασχόληση της θήλει.

Οι γονείς της, όπως οι περισσότεροι άποικοι, είχαν αποφασίσει να την στείλουν στη Γαλλία, με την ελπίδα ότι αν, στα τόσα της φυσικά χαρίσματα, επρόσθετε και μια καλή μόρφωση, θα μπορούσε αργότερα να παντρευτεί όπως της άξιζε.

Προικισμένη, εκτός των άλλων, και με τον ξενικό της αέρα, η Αιμέ κινούσε το θαυμασμό και τη ζήλεια των συμπατριωτών της. 'Αλλά—δυστυχώς γι' αυτή—η φύση της δεν βγήκε έξω από τους ψηλούς τοίχους του Κολλεγίου, στο διάστημα των έξι ετών που έμεινε εκεί μέσα. 'Ονειροπόλος και πάντοτε συγκεν-

στέια που είχε δοθεί, εκείνη δεν τον ανεγνώρισε. Νόμιζε πως εξακολουθούσε να βρίσκεται στη φυλακή, γονατίζοντας, φιλούσε τα λουλούδια που ήταν κεντημένα στον τάπητα, έκανε υποκλίσεις κατά τον παλιό τρόπο και μουμούριζε:

—Τι άδύνατη που είμαι! Δεν θα μπορούσα να αντέξω στη φυλακή!... Πέθανε στα 1855. Λίγο καιρό αργότερα πέθανε και ο άνδρας της. Στους τάφους τους επάνω είχε χαραγμένα τα σημάδια ακόμη δυο ονόματα: α λ α β ε τ — Α ι μ ε λ ι α. Και ένα ανάγλυφο παριστά τη σκηνή της αποδράσεως του Λαβιλέτ από τη φυλακή, χωρίς στη γυναίκα που τον αγάπησε όσο λίγες γυναίκες αγάπησαν τον άνδρα τους στη ζωή τους.

Τα κορίτσια του Κολλεγίου της Νάντης, έκαναν τη γρηά Ζώρα, που καθόταν στα διαλείμματα κι' έλεγε τη μοίρα στις μικρές συμβατήριες.

—'Εσένα δεν σου λέω τη μοίρα σου, της έλεγε συχνά η Ζώρα. 'Εσύ τη μοίρα σου την ξέρεις. 'Εσύ θα γίνεις γυναίκα ενός βασιλιά.

—Αιμέ, άκουσ' τί σου λέει η μαύρη μάγισσα; τη ρωτούσαν παιχνιδιάρικα η άλλες μαθήτριες. Θα γίνεις βασίλισσα μια μέρα. Ποιος τη χάρει σου!

—Δεν θα μου φαινόταν και τόσο παράξενο!... απαντούσε με σοβαρότητα η Αιμέ.

Εντωμεταξύ ο καιρός περνούσε. Τότε τα κορίτσια επαντρεύοντο μικρά. 'Ο κύριος και η κυρία ντε Ριβέρν, μη βλέποντας να γίνεται τίποτα για την κόρη των, απεφάσισαν να την ξαναπάρουν κοντά των. 'Αλλά ήταν γραφτό να μη την ξαναβούν ποτέ. Το καράβι που την έφε-

'Αντί ν' αναστενάξει, τραγουδούσε. 'Αντί να κλαίει, γελούσε. 'Αντί ν' απελπίζεται, φρόντιζε ακόμη περισσότερο για τον εαυτό της, για τα ρούχα της και τους τρόπους της.

Και 'όλ' αυτά έδιναν μεγαλύτερη αξία στη φωνή της, στο κρυστάλλινο γέλιο της, στα σπιθοδάκια και τρυφερά μάτια της και στο τριανταφυλλέο της στόμα. 'Επί πλέον, το θάρρος της έκανε εντόπιση στο φιλόδοξο δουλεμπορο, ο οποίος σκέφτηκε ότι ήμπορούσε πολλά να κερδίσει από το ευρωπαϊκό αυτό διαμάντι.

—Πώς, δεν φοβάσαι; τη ρωτούσε. Δεν ξέρεις πως μπορώ να βάλω να σε μαστιγώσουν;

—Δεν θα τολούσες να το κάνεις αυτό...; του απαντούσε η Αιμέ. 'Αλλως τε έχω πετύχθει στο άσπρι μου. Είμαι κόρη από μεγάλη και πλούσια οικογένεια και μια προφητεία είπε για μένα πως θα γίνω γυναίκα ενός τραπεζιού.

Η Αιμέ λίγο έλειψε να πνιγεί...

νε στην πατρίδα της, δεν έφτασε ποτέ στο λιμάνι της Μαρτινίκας και με θλίψη σπαράχτικα έμαθαν μια μέρα οι άτυχτοι γονείς πως το καράβι αυτό είχε ναυαγήσει στη Μεσόγειο, χωρίς να γλυτώσει κανείς επιβάτης.

Κανένας όμως δεν έμαθε, ότι την ώρα του ναυαγίου ένα πειρατικό πλοίο πήρε όλους τους επιβάτες και τους έπουλησε σκλάβους στην 'Ανατολή.

'Η Αιμέ μάλιστα λίγο έλειψε να πνιγεί μέσα σε μια βάρκα, όπου βρισκόταν μόνη. Μια την τελευταία στιγμή ένας πειρατής την είδε και την έσωσε.

'Ηταν τρομερή η κατάσταση των δυστυχισμένων αυτών σκλάβων.

Τους είχαν πάρει και τα ρούχα που φορούσαν, τους χτυπούσαν, τους άφηναν νηστικούς, και όλα αυτά χωρίς να περιμένουν από πουθενά να λυτρωθούν.

'Ενώ όμως οι σκλάβοι βογγούσαν και απελπίζοντο, η Αιμέ εσκέπετο να εκμεταλλευθεί τη δυστυχία της και να κάνει την τύχη της.

—'Επειτα από μερικά μέρες στο σπίτι του μεγάλου δουλεμπορού, που είχε αγοράσει όλους τους ναυαγούς, ένας άνδρας, αρκετά νέος ακόμη, άκουσε γοητευμένος το τραγούδι της.

—'Επειτα από εννιά μήνες, η γέννησις ενός αγοριού, του Μαχμούτ Χάν, της έδωσε ακόμη πιο μεγάλη δόξα. Τότε έγινε δημοσία η αναγνώρισις της ως Βαλιδε Σουλτάνας, δηλαδή βασίλισσας. 'Ετσι η Αιμέ γνώρισε τις τιμές και τα μεγαλεία που απολαμβάνουν μόνο η γνήσιες πριγκίπισσες. Και από τότε απόκτησε ακόμη πιο μεγάλη επιρροή κοντά στον 'Αβδούλ Χαμίτ.

'Ο έλαφρός, αλλά και γεμάτος βέλη χαρακτήρας της, τη βοηθούσε να μη υποκαταστήσει να ζήσει μες στις τρομερές ραδιουργίες της σουλτανικής αυλής και στις μηχανορραφίες του χαρεμιού. 'Ενα κομμάτι όμως της καρδιάς της το είχε αφήσει στην πατρίδα της. Θυμόταν πάντοτε την περασμένη της ζωή και συχνά σιγοτραγουδούσε στο παιδάκι της, που την άκουγε προσεχτικά, κανένα παταχτό και έξυπνο τραγουδάκι της Γαλλίας, τραγουδάκι που έφερνε το γέλιο στο στόμα του μικρού παιδιού και το δάκρυ στα δικά της μάτια.

'Επειτα από πολλά χρόνια, στον τόπο όπου είχαν εσπίσει το σύζυγό της, η Αιμέ έκλεισε για πάντα τα μάτια, αφού είδε πρώτα τον αγαπημένο της γιό να γίνεται Σουλτάνος.

'Ενα ωραίο ανοιξιάτικο πρωί του 1817, ένα καράβι έφριξε άγκυρα στη Βασιλοπούλη της Μαρτινίκας. Σε λίγο κατέβηκε απ' αυτό ένας 'Αραβς με μικρή ακολουθία και ζήτησε την κατοικία των Ριβέρν. Τον υποδέχθη το ζεύγος Μαριέ, η αδελφή δηλαδή της Αιμέ και ο σύζυγός της.

'Ο ξένος τους έφερε τους χαίρε- τισμούς της, καθώς και τους χαίρε- τισμούς του γιού της διαδόχου, σπουδούς θείου του.

Και αφού έτελειωσε την αποστα- λή του, ο ξένος έμπηξε πάλι στο καράβι και έφυγε, αφήνοντας τους Μαριέ να νομίζουν, ότι είχαν άκού- σει κανένα παλιό παραμύθι με νε- ραίως, που κάνουν θαύματα. Και από βλ' αυτή την ιστορία δεν έμει- νε παρά ένα κομμάτι θαυμάσιο, όπου έ- κει κάτω στην 'Ανατολή, ανάμεσα σε κήπους και κοντά σ' ένα ψηλό και ολόγιστο μιναρέ.

ZAN-MHENITA AZA-T

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ-ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΡΟΥΜΕΝ

Σήμερα έλαβα ξαφνα κι' απροσδόκητα γραμμα απ' τον παλιό μου φίλο Μωρίς Ναβούνα πού ερχα είκοσι χρόνια να τον ιδω. Έπαψαμε να βλέπουμε γιατί είχε σταθεί φίλος άπιστος. Ναι, ήταν άπιστος!.. Μου είχε κλέψει τη Μαργαρίτα μου, τη γλυκειά μου Μαργαρίτα, πού την αγαπούσα σαν τρελλός.

Τη Μαργαρίτα την είχα γνωρίσει στο Βεϊνάκ, στις όχθες της Δωροδίνης, κάτω από τις πλαγιές τις γεμάτες έλατα... Και είχαμε αγαπηθεί... 'Αλλά τί τρελλός πού είμαι! Γιατί να ξαναγνωρίζω στά περασμένα; Τα περασμένα πεθάναν πειά!..

...Αγάπησα τη Μαργαρίτα από την πρώτη στιγμή πού την είδα... Και όταν είνε κανείς είκοσι χρονών, αγαπάει δυνατά. Αυτοί οι έρωτες καμιά φορά κρατούν χρόνια δρόμοληρα. 'Απόδειξτε, ότι η Μαργαρίτα έμεινε πάντα μέσα στην καρδιά μου. Δεν παντρεύτηκα εξ' αιτίας της. Και έζησα πάντα μονάχος, χωρίς αυτήν αλλά και χωρίς καμιά άλλη γυναίκα κοντά μου.

Η αλήθεια είνε ότι η ζωή αυτή ποτέ δεν με κούρασε. Ήμουν ελεύθερος στην κοινωνία. Είχα τα κόρτε μου, τα ταξείδια μου, και ότι μπορεί να επιθυμώ ένας πλούσιος τεμπέλης όπως εγώ, όχι πολύ κοντός αλλά ούτε και πολύ έξυπνος.

Ενώνιμα όμως ότι, έπειτα από τόσο καιρό ή πληγή της Μαργαρίτας θα είχε κλείσει... Και να πού σήμερα ήρθε το γραμμα του άπιστου φίλου πού μου έκλεψε την αγάπη μου να μου την ανοίξει και πάλι... 'Αχ, αυτός ο Ναβούνα!..

Μετά το Βεϊνάκ ξαναείδα τη Μαργαρίτα στο Παρίσι. Ουμμάει άκόμη το πρόσχαρο πρόσωπο του πατέρα της και τη στρουφή φυσιογνωμία της μητέρας της, όταν έπληγα στο σπίτι τους για να τη ζητήσω σε γάμο... Καταλαβαίνετε την ταραχή μου και τις έλπίδες μου. Ήμουν νέος... Δεν ήμουν άσημος ούτε φτωχός. Μου έδειχναν συμπάθεια, δεν με απόδιωχναν. 'Ο πατέρας της μου είχε τότε να έχω ύκομονή, μα ή μητέρα της ισχυριζόταν ότι ή αγάπη σ' αυτή την ηλικία σβίνει σαν μιά φωτιά από άχυρα. 'Η Μαργαρίτα δεν έλεγε τίποτε, με κύτταζε μόνο με τα καστανά γλυκά της μάτια. Και τα μάτια της μου υπέσχοντο τόσα, μου έλεγαν να έλπιζω... Και έλπισα.

'Αλλά μετά έξη μήνες παντρεύτηκε άξαφνα με τον Μωρίς Ναβούνα, το φίλο μου, πού τον αγαπούσα σαν μεγάλο μου αδελφό.

Από τότε δεν τον ξαναείδα πειά τ' Μωρίς. Σήμερα ίσως ή τύχης του να τον έκαναν να χτυπήσει την πόρτα της καρδιάς μου πού του την είχα κλείσει; 'Ας δούμε λοιπόν τί μου γράφει:

«Αιμίλιε. Πρέπει να σε ξαναδώ. Όλο να ξαναζήσω λίγο μαζί σου το παρελθόν μας. Ξέρω πως υπέφερες εξ' αιτίας μου—(το κατάλαβε, έλος πάντων το τέρας, αλλά λιγάκι άργά)—αλλά, αν ήξερες, καυμένη φίλε μου, πόσο δυστυχής υπήρξα, θα καταλάβαινες πως ήσουν πού τυχερός από μένα».

Γέγο Μωρίς, τί κοντός πού είσαι!..

Έχεις κοντά σου τη Μαργαρίτα. και κλαίγεται...

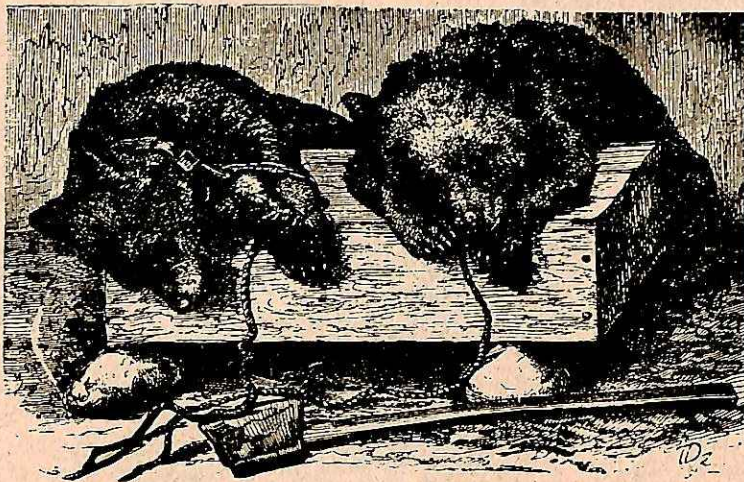
Τέλος πάντων... 'Εγώ θα πάω στο σπίτι του, αφού με παρακαλεί...

Πράγματι πήγα πού μάς ώρας. Δεν με δέχθηκε ο ίδιος, αλλά ή Μαργαρίτα. Μά ήταν αυτή ή Μαργαρίτα; 'Ο!

Πώς άλλαξε!.. Κι' όμως δεν είνε μεγαλύτερη από σαράντα χρόνων, όπως κι' εγώ. Δεν ξέρω αν άλλαξα κι' εγώ σαν κι' αυτή, αλλά ποτέ δεν περίμενα να τη βρω έτσι...

Μου είπε πως δεν άλλαξα καθόλου.

□ □ □ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ □ □ □

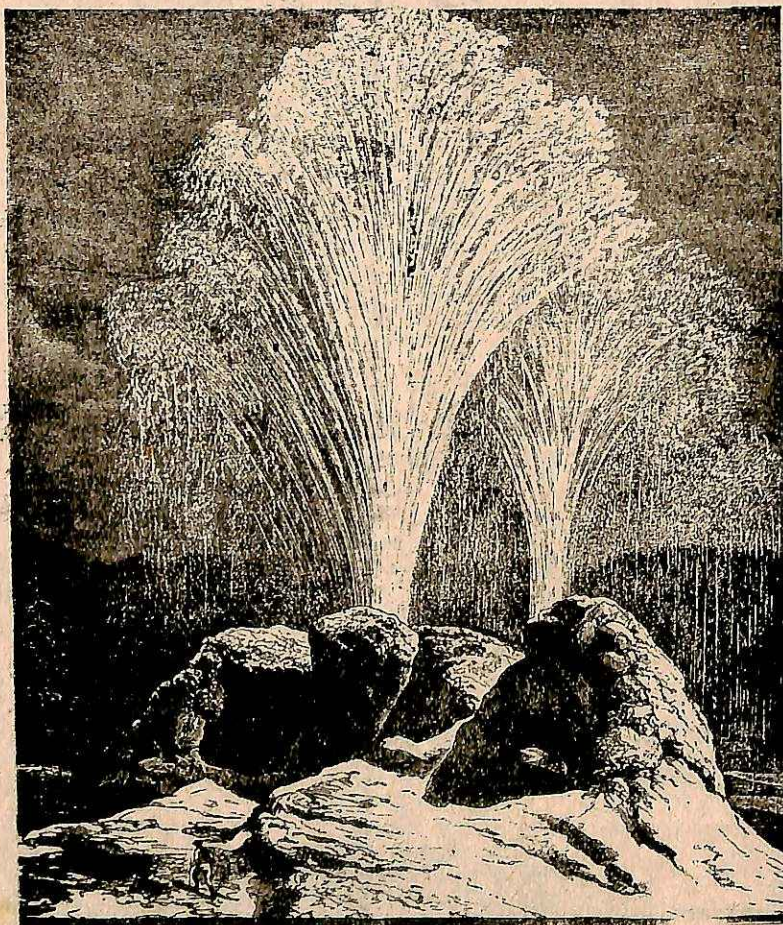
Δυο μικρές άρκούδες πιασμένες στην παγίδα.

πως έχει αλλάξει!.. Το πρόσωπό της είνε στεγνό και αδυνατισμένο, και τα ώραια της γλυκά μάτια χάνονται βαθιά στο φρόντο του προσώπου της, το γεμάτο μικρές-μικρές ρυτίδες. Κι' έχει την ίδια στρουφή φυσιογνωμία της μητέρας της!..

Δεν τόλμησα να της πω και εγώ το ίδιο.

Μιλήσαμε για κοινοτυρίες. Είχα άόχισο γά ιδρώνω από τη στενοχώρια μου, όταν ο Μωρίς έμπηκε μέσα κι' μ' έβγαλε από τη δύσκολη θέση μου...

Βρέ, τον κακούρη! Τά μάγουλά

Μεγάλη πηγή ποταμίου στην Βραζιλία.

του ήσαν βαθουλωμένα και φαινόταν σαν ήλιος. 'Αμέσως μόλις τον είδα, ο παλιός μου θυμός έναυτος τον πέρασε ως διά μαγείας...

Βγήκαμε κατόπιν έξω να μιλήσουμε οι δυο μας. Καθήσαμε σ' ένα ξαχαροπλαστέιο, και ο Μωρίς μου άνοιξε την καρδιά του.

—Αιμίλιε μου, μου είπε, σου έκανα άλλοτε μεγάλο κακό, αλλά πλήρωσα πολύ σκληρά την καρδιά μου.

—Αυτά πειά πέρασαν, καλέ μου φίλε. Δεν άξιζει τον κόπο να τα σκεπτόμαστε...

—'Ακου, αγαπητέ μου, εξακολούθησε εκείνος. 'Η Μαργαρίτα έχει χαρακτήρα σχεδόν άνδρικο, σαν τη μητέρα της, κι' εγώ—με ξέρεις—δεν παίρνω από τίποτα... 'Ηθελα να είμαι άφέντης στο σπίτι μου. 'Ετσι από τον πρώτο μήνα του γάμου μας άρχισέ ή κρίνισα. Από κείνη τη στιγμή, άγαπητέ μου, δεν έπαυα ν' ακούω τ'ονόμα σου, πενήντα τουλάχιστον φορές την ήμέρα. 'Ότι κι' αν έκανα, ότι κι' αν έλεγα, ξέρεις τί μου άπαντούσε;

—Τι;

—'Αχ! γιατί να μ'ην πάρω άνδρα μου τον Αιμίλιο, πού με αγαπούσε τόσο; Αυτός δεν θα μου μιλούσε έτσι... Θα μ' αγαπούσε... Αυτός θα μου έκανε όλες μου τις χάρες... Τέλος πάντων ήσουν κοντά μας διαρκώς, και χωρίς αυτό να σου κοστίζει τίποτε. Έκπαισ χρόνια κρατά αυτή ή δουλειά. 'Α, σίλε μου... πολύ σκληρά με εκδικήθηκες!

Ο Μωρίς στάθηκε, άναστένοντας. μου έπιασε τα χέρια, και μου είπε:

—Αιμίλιε... 'Ακου... 'Η Μαργαρίτα ποτέ δεν μ' αγάπησε. Μόνο έσένα αγάπησε και σ' αγαπά άκόμη. Θα χωρίσαμε, και θα την πάρω. Δεν θέλω πειά να είμαι πρόσκομμα στην εύτυχιά σας. 'Εχετε άκόμα καιρό ν' άρχίσετε μιά καινούργια ζωή...

'Ακούγοντας τα λόγια του αυτά έμεινα κατάπληκτος.

Ώστόσο συνήλθα γρήγορα και βοήκα τη δύναμη να του άπαντήσω.

—Μανούριε, σ' εύχαριστώ από την καρδιά μου, για την καλοσύνη σου.

'Αλλά, ξέρεις, έχω και εγώ άλλόκοι χαρακτήρα... 'Αν πάρω τη Μαργαρίτα θ' άρχίσουν άμέσως σκαηνές, μεταξύ μας. Και θα άκούγα εγώ στο έξής πενήντα φορές την ήμέρα, να μου ούχουν στο πρόσωπο τ' όνομά σου. Γιατί, βλέπεις, φίλε μου, έτσι είνε ή γυναίκες... 'Ο εκλεκτός τους δεν είνε ποτέ εκείνος, τον όποιον εδιδάλεξαν...

Αυτή ήταν ή εκδικήσής μου.

HENRI-ZACQUEE PROUMENT

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΠΩΣ ΕΚΑΤΑΝΤΗΣΑΜΕ

—'Εμαθες τα νέα του Τζόνσον;

—Τί του συνέβη;

—Πέθανε...

—Μπα τον καύμενον! Κι' από τί;

—'Α, από... φ υ σ ι κ ο θάνατο.

Τόν... κοίμει ένα ατμόπλοιο!..

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

—Πόλεμος για έναν... γαϊδάρο!

Μετά τον περιορισμό των ναυτικών δυνάμεων του Βυζαντίου από τον αυτοκράτορα 'Ανδρόνικον Β'. Παλαιολόγον, όλοι οι άπολυθέντες ναύτες, μη έχοντας άλλον πόρον ζωής, επιδόθηκαν στην πειρατεία και, περιπλέοντας συνεχώς το Αιγαίο είχαν καταερηώσει τα πιο μικρά και τα πιο άνιτερα σπιστα νησιά.

Σε μιά από τις επιδρομές αυτές έπλησαν μαζί με την λεία τους και έναν... περιήρημο γαϊδάρο, άνήκοντα σ' ένα Γαζήν, από τη γνωστή οικογένεια των Γαζήνδων, ή όποια ήγεμόνευε τότε στην 'Αμοργό, στη Σέριφο και στην Κέα.

Οι πειράται, μόλις έφτασαν στη Σύρο, ή όποια όνομαζόταν τότε Σοφία, πούλησαν το γαϊδάρο στο γιού του ήγεμόνος της Νάξου Γ. Σανούδου, ό όποιος ήταν συγχρόνως άρχων και της σημερινής πρωτεύουσής των Κυκλάδων.

Ο Σανούδος αγόρασε το γαϊδάρο, αν και είδε άπάνω του τα οικόσημα του παλαιού άφέντη του.

Αυτό όμως θύμωσε υπερβολικά τον Γαζήν, ό όποιος, για να τον τιμωρήσει έξεστράτευσε άμέσως κατά της Σύρου και πολιορκήσε το κάστρο της.

Ένα τέτοιο έπεισόδιο δεν ήταν δυνατόν παρά να προκαλέσει συμπάθειες και αντίπαδες μεταξύ όλων των κατοίκων του Αιγαίου. Και γι' αυτό όλα τα νησιά έτοιμαστήσαν να λάβουν μέρος στον πόλεμο αυτό, αναλόγως των συμπαιδιών τους.

Εκείνη όμως άκριβώς την εποχή, συνέπεσε να καταπλεύσει στη Μήλο, για να παραλάβη τροφές ο Ναζός—ντε—Τουσό, ναύαρχος του βασιλέως της Νεαπόλεως Καρόλου του Βου του 'Ανδρεανού, ό όποιος ήταν τότε κυρίαρχος των Σανούδων, ήγεμόνων της Νάξου.

Οι Φεουδαλικοί νόμοι έπέβαλλαν στον Ναύαρχο να παύσει ή βοήθειαν, στον γιού του ύποτελούς του βασιλέως του.

Γι' αυτό έπλευσε άμέσως με το στόλο του στη Σύρο και βοηθούμενος από τη στρατιά του Δουκά της Νάξου και 'Ανδρου, άνάγκασε τον Γαζήν να λύση την πολιορκία.

Μετά την κατάπαιση των έχθροπραξιών, το μεγάλο και φοβερό ζήτημα του γαϊδάρου υπεβλήθη προς έκδικασιν στον Βενετό Βάιλο της Εύβοίας, ό όποιος κατώρθωσε να συνδιαλλάξη τους δυο δουκικούς οίκους του Αιγαίου και άποκατέστησε την ειρήνην στά νησιά. 'Εξοδεύτηκαν 30.000 χρυσά σολδιά

στις πολεμικές επιχειρήσεις πού έγιναν χάριν του ιστορικού αυτού γαϊδάρου, τον όποιον, όταν ο Γαζής έπληγε, με τα τη συνδιαλλαγή, για να τον παραλάβη, τον βοήκε... ψόφιο!..

—Ο ναός της Μητροπέλεως.

Ποιος ξέρει την ιστορία του ναού της Μητροπέλεως των 'Αθηνών; 'Ελάχιστοι βέβαια... Γι' αυτό θα σάς την διηγηθούμε σήμερα.

Ο ναός αυτός θεμελιώθηκε επί Δημαρχίας 'Αναργύρου Πετράκη, στά 1841 και τελείωσε μετά τρία χρόνια, στις 25 Δεκεμβρίου στά 1844.

Η τελετή της καταθέσεως του θεμελίου λίθου ήταν μεγαλοπρεπής. Παραστάθηκαν σ' αυτή ή βασίλισ 'Οθων και 'Αμαλία και όλες ή άρχές της πρωτεύουσής.

Τόν θεμέλιο λίθο κατέθεσαν ό ίδιος ό βασιλεύς. Τόν έχτύπησε, όπως συνήθίζεται, τρεις φορές με ένα σφυρί και έπειτα έγραψε πάνω άπ' αυτόν μερικά νομίσματα από του μονόλεπτου μέχρι του χρυσού είκοσαφράγκου.

Ο ναός αυτός ελχεν όνομασθεί από τον βασιλέα 'Οθωνα 'Ευαγγελισμός.

Όταν, πού του 1841, ελχεν έγερθεί το ζήτημα πού θα χτιζόταν ό Μητροπολιτικός ναός, άλλοι υπέδειξαν να χτιστεί εκεί πού είνε σήμερα ή Αγία Ειρήνη, στην όδον Αιόλου, άλλοι δε σ' ένα οικόπεδο μεταξύ 'Ανακτόρων και Τραπεζιστημίου και άλλοι σ' άλλα μέρη.

Επεκράτησε όμως στο τέλος ή γνώμη, να χτιστεί εκεί πού είνε σήμερα.

—Πεννιές από την άλωσι της Κωνσταντινούπολης.

Τό Ευαγγέλιο της ήμερας κατά την όποιαν έπληξαν οι 'Τούρκοι την Κων'πολη, λέγει:

«.....Πάν δένδρον μη ποιούν καρπών καλόν εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται».

Πράγματι δέ ή Βυζαντινή Αυτοκρατορία ελχε πέσει τότε σε μαρμασμό και παρακμή.

Όταν έπεσε ή Κωνσταντινούπολις, συνεληφούντο 1124 χρόνια, έν έσχάτη πειρία στας 'Ιονίους νήσους.

—Οι Γενίτσαροι, όταν μπήκαν στην ναό της 'Αγίας Σοφίας, άρπαξαν τον 'Εσταυρωμένον, έβαλαν στο κεφάλι του ένα σαράκι και τον γύριζαν στους δρόμους και έφώναζαν: «Νά ό Θεός των Χριστιανών!»

—Για να καθαριστεί ή 'Αγία Σοφία από τα αίματα και να μεταβληθεί σε τζαμί, πλάθηκε δλη με οροδόταγμα.

—Η πρώτη φροντίδα του Μωάμεθ, όταν μπήκε στη Κωνσταντινούπολη, ήταν να ρωτήσει τί άπέγινεν ό Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, γιατί νόμιζε ότι ελχε δραπετεύσει από τη θάλασσα.

Όταν όμως έμαθε ότι σκοτώθηκε, έστειλε ανθρώπους να ψάξουν στο μέρος όπου πολεμούσε. Έκείτα από έρυνες πολλές βρήκανε πράγματι το πτώμα του τελευταίου αυτοκράτορος, άναγνωρίσαντες αυτόν από τα ερυθρά του σαβάλλια. Τότε του έκοψαν την κεφαλή και την έπληξαν στον Σουλτάνο, ό όποιος έτσι μόνο έπίστευσε, ότι ό Παλαιολόγος ελχε σκοτωθεί.

—Ο Μωάμεθ διέταξε και βαλσάμωσαν το κεφάλι του Κωνσταντίνου, και το έστειλε να το γυρίσουν σ' όλες τις επαρχίες της Μικράς 'Ασίας, ως την Περσία, για να πεισθούν όλοι ότι σκοτώθηκε ό 'Έλληνας Αυτοκράτορας.

—Τό μαρμαρούτι οι Βυζαντινοί τό έλεγαν «β ο τ ά ν η», και τα όπλα «Τ ο υ φ α κ ε ς» ή «μ ο λ υ β δ ο β ο λ α».

—Η θυγατέρας και ό υιός του περιφώνον ιστορικού Φραντζή πωληθείσαι μετά την άλωσι στην άγοράν, άγοραστήσαν από τον αρχιπλοκάμον του Σουλτάνου. 'Επειδή δέ ήσαν πολύ όμορφες κλειστήσαν στο χαρέμι του Μωάμεθ. 'Ο Φραντζής απέθανε κατοπινόν έν έσχάτη πειρία στας 'Ιονίους νήσους.

—Ο φιλόδοξος, αν δεν κερδίση το πόν, νομίζει ότι δεν έχει τίποτε.

Μα σιγίριόν Πουός μπορεί να καυχώη ότι δέν κρύβει μέσα του την ελαχίστη φιλοδοξία;

Λαφρονταίν Δέν είνε γνωστό αν άγαπά περισσότερο ή γυναίκα ή ό άντρας. Είνε όμως βέβαιο ότι ή γυναίκα ξέρει πως πρέπει ν' αγαπά.

Ντυμπουά 'Η χοήσις φέρει την εύτυχία, ή καταρχήσις την εξαφανίσει.

Ντελλί 'Ο έραστής πούν γίνη τράανος είνε δούλος.

Οι φιλόδοξοι ποτέ δέν μπορούν να γίνουν αληθινοί φίλοι ή έρασται.

Ρυέ Πόσο σύντομος είνε ό δρόμος από τό παλάτι ως τον τάφο!

Ροτρου

Μιά 'Ιθαγενής με τα συνηθισμένα άπαισία στολίδια της, τα όποια παραμορφώνουν τα χείλη της.

Δασκείδαισις—στο σαράι ενός πλουσίου Τατάρου στο Σχιαμακι του 'Αστραχάν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΠΑΡΡΙΕΡ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Ο Ζουστέν ήταν ο πιο φημισμένος βαρκάρης του τόπου. Κουβαλούσε με τη βάρκα του εμπορεύματα και τ' ανέβαζε από το ποτάμι του Μίζ ως τα βελγικά σύνορα. Δούλευε πάντα, χειμώνα-καλοκαίρι και δεν του έλειπαν ποτέ η δουλειές. Έτσι κέρδιζε αρκετά χρήματα.

Κάθε βράδυ γύριζε στο χωριό του, έδενε τη βάρκα του στο μικρό λιμάνι και τραβούσε για το σπίτι του.

Η γυναίκα του που τον περίμενε πάντα ξάγρυπνη, όσο περασμένη γι' αν ήταν η ώρα, του άνοιγε την πόρτα και τον δεχόταν στην αγκαλιά της.

—Μα γιατί άργησες τόσο; τον ρωτούσε πάντα. Θά πεινάς πολύ.

Και άμέσως του έστεινε το φαί για να φάει. Εκείνος πάλι αρδίαζε στο τραπέζι τα τάλληρα που είχε κερδίσει την ημέρα και που τα είχε κρυμμένα μέσα στο ζωνάρι του.

—Πάλι έφερες πολλά λεπτά..., του έλεγε η γυναίκα του. Μπαρόδο... Θά γίνουμε πλούσιοι και έτσι θα καλοπαντρεύουμε το κοριτσάκι μας. Είνε βέβαια πολύ μικρό άκομα και φαίνεται πως θά γίνει πολύ ωμορφό. Μα δεν πειράζει... Η προίκα δεν πάει ποτέ χαμένη...

—Πάρε λοιπόν για την προίκα της Ζορζέτας μας! της έλεγε ο Ζουστέν, και της παρέδιδε τα κέρδη του, φιλώντας την τρυφερά.

Ο Ζουστέν την αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του. Ήταν κι' αυτή κόρη βαρκάρη και ο Ζουστέν της είχε σώσει, πριν ακόμα την παντρευτεί, την ζωή, μία μέρα που ο πατέρας της την είχε περάσει στη βάρκα του και τους είχε παρασύρει το ρεύμα. Έπειτα ο γέρος από ευγνωμοσύνη του την έδωσε στη γυναίκα...

Μία νύχτα ο Ζουστέν γύρισε πολύ νωρίτερα από τις άλλες βραδιές απ' τη δουλειά. Στο κάτω πάτωμα του σπιτιού του τα παράθυρα ήταν κλεισμένα, μα φαινότανε φως από μέσα.

—Μπα! είπε, η γυναίκα μου δεν επλάγιασε ακόμη.

Και χαρούμενος έσπρωξε την πόρτα. Μα αυτή δεν άνοιξε.

—Τί σημαίνει τόχα αυτό; σκέφθηκε. Πώς η γυναίκα μου, αφού βρίσκεται μέσα, έχει άμπαρώσει την πόρτα; Φαίνεται πως θά φοβήθηκε έτσι ολομόναχη όπως είναι με το παιδί.

Κι' άμέσως με τη γεστή γροθιά του χτύπησε δυνατά την πόρτα. Τότε το φως που φαινόταν μέσα απ' το παράθυρο, έσβησε απότομα.

Ο Ζουστέν, βλέποντάς το αυτό, τραβήχτηκε πίσω ξαφνισμένος... Συγχρόνως όμως είδε ν' ανοίγεται σιγα-σιγά το παράθυρο του σπιτιού του που έβλεπε προς τον κήπο...

Ο Ζουστέν ήταν γυναικός κι' είχε

διακριθεί πολλές φορές στον πόλεμο... Μα τώρα, τα γόνάτα του ελύγισαν από φόβη... Ένοιωσε τα μάτια του να θολώνουν και το μυαλό του να σκοτίζεται... Μα άμέσως συνήλθε και κύτταξε προς το μέρος του κήπου. Είδε τότε έναν άνθρωπο, ο οποίος, αφού βγήκε απ' το παράθυρο και δρασκέλισε το φράχτη, χάθηκε μέσα στο σκοτάδι...

—Ω! δεν χρειάζονταν πιο πολλά για να καταλάβει ο Ζουστέν περί τίνος επρόκειτο. Νοιώθοντας τη λύσσα του να τον πνίγει, έμεινε άσυγκράτητος προς το μέρος απ' το οποίο είχε εξαφανιστεί ο άγνωστος. Μα σ' ένα κάθισμα κι' άρχισε να κλαίει.

Μία μέρα που τους είχε παρασύρει το ρεύμα...

μπερδεύτηκε μέσα στ' αγκάθια του φράχτη και σαν εξεμπλεξε ήταν άρχα πιά, γιατί ο άγνωστος είχε χαθεί μέσα στο γειτονικό δάσος.

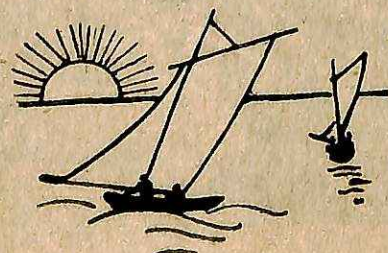
Εναγρύσιε τότε στην πόρτα του σπιτιού του, όπου βόηκε την γυναίκα του να τον περμένη μ' ένα κερύ στο χέρι.

—Α! εδώ είσαι; του είπε. Γιατί δεν με ειδοποίησες πως θά γύριζες τόσο νωρίς. Εγώ δεν σε περίμενα και είχα πέσει και κοιμόμουν.

Η γυναίκα του του τα είπε αυτά με τέτοια άταραχία, ώστε ο Ζουστέν για μία στιγμή στάθηκε αμφοβάλλοντας, αν αυτά που είχε δει, ήταν αληθινά.

Δεν είπε τίποτε και, μπαίνοντας μέσα, έτρεξε στην κάμαρά τους, όπου βόηκε τα πάντα ανάστατα.

Μιά άγρια λύσσα ζωγραφίστηκε τότε στο πρόσωπό του και, τρίζοντας τα δόντια του, σήκωσε άπειλητικά τις γροθιές του και σάλαιε το χοντρό σιδερένιο μπαστούνι

του, με το οποίο κάποτε είχε σκοτώσει ένα βώδι.

Η γυναίκα του τον παρακολουθούσε περίτρομη και είχε άκουμπήσει στον τοίχο, κατάχλωμη και άφωνη.

Μα έξαφνα, μία βλαστήμια ξέφυγε απ' το στόμα του Ζουστέν και το χέρι του ξανάπεσε κάτω, χωρίς να τη χτυπήσει.

Απ' τη διπλανή κάμαρα είχε ακουστεί εκείνη τη στιγμή μία ψηλή και διαπεραστική φωνή. Ήταν η φωνή του παιδιού του!

Ο Ζουστέν σωριώθηκε άμέσως

σ' ένα κάθισμα κι' άρχισε να κλαίει.

τόταν τώρα τίποτε άλλο παρά το τικ-τάκ του ρολογιού και η κανονική αναπνοή του παιδιού.

Μιά τρομερή σκέψη βασάνιζε τώρα τον Ζουστέν... Αν έδιωχνε τη γυναίκα του, τί θά γινόταν το παιδί του;... Τί θά έλεγε άμα εκείνο θά του ζητούσε τη μητέρα του; Πώς θά του έλεγε την τρομερή αλήθεια, όταν εκείνο θά μεγάλωνε;

Όλες αυτές η σκέψεις τον τυραννούσαν ώρα ολοκληρή τώρα, έτσι καθώς στεκόταν άκίνητος μπρος στην κούνια του παιδιού του...

Έξαφνα ο Ζουστέν πετάχθηκε από τη θέση του... Το παιδί του είχε άρχισει να κουνιέται μέσα στην κούνια του... Σίγουρα θά έβλεπε κανένα κακό όνειρο, γιατί φώναζε μέσα στον ύπνο του τη μητέρα του...

Ο Ζουστέν είχε άρχισει ποιά να μαλακώνει και ο θυμός του που είχε περάσει πιά έντελως. Έφτασε μάλιστα μέχρι του σημείου να δικαιολογή την άπιστία της γυναίκας του...

—Τί τ'ά θέλεις, έλεγε μέσα του. Δεν φταίει τόσο κι' αυτή!... Φταίω κι' εγώ... Μπορεί μία γυναίκα τόσο νέε να μένει ολομόναχη μέσα στο σπίτι, όταν ο άντρας της λείπει όλη την ημέρα;... Πρέπει να είμαστε και λογικοί...

Και, ζητώντας διαρκώς να δικαιολογήσει περισσότερο τη γυναίκα του, εξακολουθούσε τις σκέψεις του: —Ε... Δεν μπορώ να άρνηθώ πως είνε ελαφρόμυαλη και κοκέτα... Μα τί φταίει αυτή αν ο Θεός την έκανε ωμορφή... Έπειτα κι' εγώ έπρεπε να την προσέχω και να μην την αφήνω ελεύθερη να κάνει ό,τι θέλει... Πολλές φορές με παρεκάλεσε να την πάρω μαζί μου στη βάρκα μου, μα εγώ δεν τη δέχτηκα γιατί φοβήθηκα μήπως βλάψει αυτήν ή το παιδί ή ύγρασία... Ναι, την ή το παιδί μα εγώ την κρατώ στο σπίτι... Έπειτα έχει καλή ψυχή και είμαι βέβαιος πως άμα τη συχωρέσω, θά μετανιώσει γι' αυτό που μου έκανε και θά μ'η πάλι στον ίδιο δρόμο. Είμαι άκόμη σίγουρος πως το παιδί μας θά κάνει τη μάνα του να φρονιμέψη...

Αυτά σκεφτόταν ο Ζουστέν με το κεφάλι του γεμμένο επάνω στο στήθος του.

Στο τέλος, για να διώξει και το τελευταίο ίχνος του θυμού του, χτύπησε τη γροθιά του επάνω στο τραπέζι και, έχοντας τα μάτια του καρφωμένα επάνω στην κούνια, σαν να ντροπώονταν για την αδυναμία του, προσπάθησε να μαλακώσει τη φωνή του και φώναζε στη γυναίκα του: —Ε, γυναίκα, κοιμήθηκες;... Έτοιμάς μου να φάω!... Πεινάω σαν λύκος!...

Δεν θά σκοτώσει τη γυναίκα μου! μουρούρισε σ'ε λίγο. Θά τη διώξω. Δεν πρέπει ν' αναβείψη αυτή το παιδί μου!... Αύριο κιόλας πρέπει να φύγει κι' όπου θέλει άς πάη... Μοδ'είνε αδιάφορο...

Μέσ' στο ήσυχο σπιτάκι δεν άκου-

ΠΩΛ ΜΠΑΡΡΙΕΡ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΟΤΕΣ

Ο ΒΑΝ ΝΤΑΪΚ ΚΑΙ Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΒΡΙΝΙΟΛΙ

(Συνέχεια)
έκ του προηγούμενου)

Ο Βαν Ντάικ ήταν

ντυμένος μ' εξαιρετική μεγαλοπρεπεία. Ωστόσο, η λαμπρότης των ρούχων δεν μπορούσε ν' αποκρύψει την ταραχή και τη μελαγχολία που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Τού κάκου προσπαθούσε να κάνει το βάδισμά του σταθερό. Από τη στιγμή που το άμαξι του έφθασε μπρος στο παλάτι των Βρινιόλι και άναγκάστηκε να βγί απ' αυτό, άρχισε να περπατάει κλονιζόμενος. Είχε το πληγωμένο του χέρι χωμένο μέσα στο μανδύα και στηριζόταν στο μπράτσο του Παλαβιταίνι, ως έβου να μωρέσει ν' άνέβη τη σκάλα του παλατιού.

Ένας υπηρέτης με οίκοστολή, τους έμπασε τότε και τους δυο σ'ε μία μεγαλοπρεπή στοά, στην οποία εφθασε σ'ε λίγο και ο κόμης Βρινιόλι.

—Άρχων Βαν Ντάικ, είπα ο οικοδεσπότης τρέχοντας μ' ένθουσιασμό προς τον μεγάλο καλλιτέχνη. Συγχωρήστε με για την αδιακρισία μου... Έμαθα ότι ξαναγυρίζατε στην πόλη μας και, επειδή δεν είχα την τιμή να σας γνωρίσω κατά την πρώτη σας διαμονή εδώ, σας έπροσκάλεσα τώρα για να σας προσφέρω τη φιλία μου και τη φιλοξενία μου...

Το άνακτορό μου ήταν πάντοτε ενδιαιτήματα των μεγάλων καλλιτεχνών... Δεν εινε έτσι, κόμης Παλαβιταίνι;

Ο κόμης Παλαβιταίνι υποκλίθηκε χωρίς ν' απαντήσει τίποτε.

—Σας παρακαλώ, καθίστε, κύριοι, εξακολουθούσε ο Βρινιόλι. Θέλω να σας μιλήσω για κάποια ύποθεσι, άρχων Βαν Ντάικ... Καθώς θά έμάθατε ήδη, παντρεύτηκα προχθές με μία γυναίκα, την οποία λατρεύω...

Θά ήθελα λοιπόν να μού έκανατε την εικόνα της πολυαγαπημένης μου συζύγου... Μεγαλύτερη χάρη δεν μπορούσε να μου κάνετε απ' αυτό... Και αν άκόμη ήμουν υποχρεωμένος να σκεπάζω την εικόνα σας από χρυσάφι, πάλι θά αισθανόμουν άπεράντη ευγνωμοσύνη προς σας...

Ο Βαν Ντάικ εκούνησε επιδοκμαστικά το κεφάλι του, χωρίς να βγί μία λέξη από το στόμα του. Ο κόμης Βρινιόλι υπέθεσε τη σιωπή αυτή για συστολή του καλλιτέχνη, ο οποίος βρισκόταν μπρος σ' ένα μεγάλο άρχοντα.

—Και ποιά ημέρα θέλτε, ρώτησε σ'ε λίγο.

—Ναι.

—Ε, λοιπόν, άγαπητέ μου φίλε, φύγε άμέσως από δω...

—Αδύνατον, απάντησε ο Βαν Ντάικ. Τί θά

σε ε λίγο, να είνε η σύζυγός μου στη διάθεσί σας για το ποζάρισμα; —Και σήμερα είμαι έτοιμος ν' άρχίσω την εργασία μου, απάντησε με φωνή σβυσμένη ο Βαν Ντάικ.

—Με υποχρεώνετε, άρχων Βαν Ντάικ. Ξέρετε και προλαβαίνετε όλες μου τις επιθυμίες... Στο άτελις του άνακτορού μου θά βόητε ό,τι σας χρειαζετε για την εργασία σας...

Θέλω να μού ζωγραφίσετε τη γυναίκα μου ολοκληρή, όπως ζωγραφίσατε και την μαρκησία ντε Βιλ-λέτρι... Θέλω άκόμη η εικόνα της να είνε ένα άριστούργημα, όπως άλλωστε είνε και όλα τα έργα σας.

—Έπειτα ο κόμης στρεφόμενος προς τον Παλαβιταίνι, τον έρώτησε: —Α! άλήθεια, άγαπητέ μου κόμης, δεν μου έπεσε τί τον έκανες τόν πρωινό αντίπαλό μου;

—Έφυγε σήμερα το πρωί για τη Φλωρεντία...

—Όπως έμαθα, εξακολουθούσε ο Βρινιόλι, δέν ήταν ο ίδιος ο Γκιμπίνιο, αλλά κάποιος μαχηφόρος, πληρωμένος απ' αυτόν...

—Ο έχθρός μου, βλέπετε, θέλησε να με δολοφονήσει κατά την ημέρα των γάμων μου... Και τώρα, κύριοι, περιμένετε λίγο εδώ... Πάω να σας φέρω τη σύζυγό μου...

Και, λέγοντας αυτά, προχώρησε προς τα ιδιαίτερα διαμερίσματά του. Ο Βαν Ντάικ και ο κόμης Παλαβιταίνι, μόλις έμειναν μόνοι, στάθηκαν για λίγο άφωνοι.

—Θέλεις μία καλή συμβουλή; είπε τέλος ο Παλαβιταίνι.

—Ναι.

—Ε, λοιπόν, άγαπητέ μου φίλε, φύγε άμέσως από δω...

—Αδύνατον, απάντησε ο Βαν Ντάικ. Τί θά

πώ ο κόμης; Πώς θά χαρακτηρίσει τη συμπεριφορά μου αυτή; —Μη σε νοιάζει τί θά πώ ο κόμης, απάντησε ο Παλαβιταίνι.

—Θά με νομίσει για τρελλό... —Τί σημασία έχει!... Έτσι κι' έτσι θά τρελλαθής πάλι άμα ιδής τη γυναίκα του...

—Ω! ό,τι γίνει, άς γίνει! φώναξε ο Βαν Ντάικ. Έγκαταλείπομαι στην τύχη μου.

—Μα δέν συλλογίζεσαι, του είπα τότε ο Παλαβιταίνι, ότι δέν θά μπορείς να ζωγραφίσεις;... Το δεξί σου χέρι είνε πληγωμένο...

—Θά ζωγραφίσω με το αριστερό... —Είσαι γλωσσός, υποφέρεis!...

—Η άγωνία που σ'ε κατέχει προδίδεται από τη φορηγομυρία μου...

—Τόσο καλότερα! φώναξε ο Βαν Ντάικ.

—Έξαφνα η πόρτα άνοιξε και η κόμηςσα μ'η χε μέσα, συνοδευόμενη από το σύζυγό της.

—Θά έλεγε κανείς ότι άμέσως ολοκληρή η στοά καταπληκτικής της ωμορφιάς. Ο Παλαβιταίνι με δυσκολία συγκράτησε ένα επίφωνημα θαυμασμού, γιατί ποτέ του δέν την είχε ιδεί ωραιότερη.

Η κόμηςσα φορούσε ένα μακρύ μαύρο, δολομειάλο και χρυσοκέντητο φόρεμα. Τα μπράτσα και οι ώμοι της ήταν γυμνοί και το χρώμα του ύφασματος έκανε να φαίνεται άκόμα πιο λαμπρή η λευκότης της επιδερμίδος της.

—Κόμης, εί-

πε σ'ε Βαν Ντάικ, χαμογελώντας με νάμεις, απάντησε με δειλία ο ζωγράφος, για να φανώ αντίθετος των προσδοκιών σας...

(Ακολουθεί)

ΠΡΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Ένας δρόμος στρωμένος με άχλαδια. Το σχολείο της εργασίας. Τι είναι η τύχη. Ο Νεύτων και το μήλο. Ο μικρός υπάλληλος του βιβλιοπωλείου. Η αυτοπεποίθησις και η θέλησις. Πώς ένας νεαρός αξιωματικός έγινε στρατάρχης. Οι μεγάλοι άνδρες και τα μικροπράγματα. Η εφημερίδα του Έδιου.

Όταν ο Νεύτων είδε να πέφτει ένα μήλο...

Στις παλαιότερες εποχές της ανθρώπινης ιστορίας, για να επιτύχει ένας άνθρωπος στην ζωή του, έπρεπε να συγκεντρώνει πολλά συγχρόνως σωματικά και ψυχικά χαρίσματα και να αναγνωρίζεται απ' όλους τους άλλους ως ανώτερός τους.

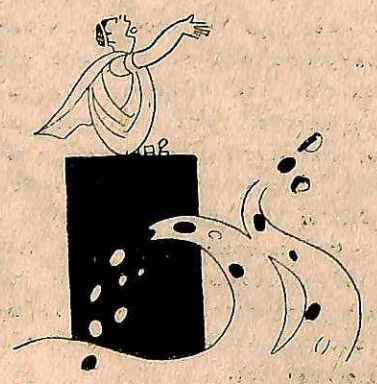
Στην σημερινή όμως εποχή, για να επιτύχει κανείς δεν είναι ανάγκη να συγκεντρώνει πολλά χαρίσματα. Μπορεί, αν έχει κάποια ιδιοσύνη, να επιδοθεί σε ένα μόνον κλάδο, σ' αυτόν που έχει ιδιαίτερα κλίση, και αυτό είναι αρκετό για να τον κάνει διάσημο και πλούσιο.

Ο περισσότερος κόσμος δεν βλέπει στην επιτυχία διαφόρων διασημών ανθρώπων παρά μονάχα την ίδια την επιτυχία και τα όφελήματά της. Τις αφηρημένες περιπέτειες και τις στεριότητες που παρουσιάζονται στο δρόμο κάθε ανθρώπου που θέλει να επιτύχει στη ζωή του, αυτές ούτε τις γνωρίζουν ούτε τις φαντάζονται οι άλλοι άνθρωποι. Και όμως όλοι οι άνθρωποι, όσοι επέτυχαν στην ζωή τους, είτε από τα κατώτερα λαϊκά στρώματα κατηγόνητο, είτε από βασιλικές οικογένειες, επέρασαν όλοι τους από το τραχύ σχολείο της εργασίας.

Εν τούτοις πολλοί διάσημοι άνθρωποι αποδίδουν την μεγάλη επιτυχία τους αποκλειστικώς στην τύχη. Μά, αν καλοεξετάσουμε και την τύχη, θα δούμε ότι και αυτή δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ικανότης να επωφεληται κανείς μιας ευκαιρίας, την κατάλληλη στιγμή.

Βεβαίως, πολλοί μπορεί να αποδώσουν σε σύμπτωση, ότι ο Νεύτων ανέκαμψε τον νόμο της παγκόσμιας έλξης, όταν, μια μέρα, εκεί που καθόταν στον πατρικό του κήπο, είδε ένα μήλο να πέφτει από την μηλιά στο χώμα.

Πόσοι όμως άλλοι άνθρωποι και επιστήμονες ακόμη δεν είδαν πριν απ'

Ο Δημοσθένης με το χαλκή στο στόμα...

το Νεύτωνα, μήλα, άχλαδια, ή και άλλα αντικείμενα να πέφτουν κάτω στην γη, χωρίς να σκεφθούν ότι το πράγμα αυτό δεν γίνεται έτσι στην τύχη;

Επίσης και ο Φαρντάϊ, ο διάσημος Αμερικανός φυσικός είχε την «τύχη» σε ηλικία 13 ετών να μη ως υπάλληλος σ' ένα βιβλιοπωλείο. Πόσοι πριν απ' αυτόν και ύστερα απ' αυτόν δεν μπηγαν υπάλληλοι σε βιβλιοπωλεία; Και όμως ελάχιστοι απ' αυτούς προώδυσαν κατόπιν τόσο πολύ στην ζωή τους όσο αυτός.

Για τον Φαρντάϊ η θέσις του υπαλλήλου στο βιβλιοπωλείο ήταν η βάση της επιτυχίας του, η πόρτα που του άνοιξε τον δρόμο προς την επιστήμη. Εκεί μέσα βρήκε την ευκαιρία να μορφωθεί και να αποδώσει, πράγμα που δεν το κάνουν βέβαια και οι άλλοι υπάλληλοι βιβλιοπωλείων.

Για τους περισσότερους ανθρώπους η επιτυχία είναι συνδεδεμένη με ωρισμένους μυστηριώδεις και ανεξηγήτους παράγοντες. Έτσι, σύμφωνα με την κοινή αντίληψη, δεν αρκεί να έχει κανείς μονάχα κλίση, ικανότητα και όρεξη για την εργασία για να μπορεί να επιτύχει. Πρέπει να συντελέσουν σ' αυτό και διάφορες άλλες μυστηριώδεις δυνάμεις. Έν τούτοις από τις βιογραφίες και τις ιδιωτικές συνομιλίες διαφόρων μεγάλων ανθρώπων έχουν συγκεντρωθεί διάφορα στοιχεία, από τα οποία αποδεικνύεται, ότι η επιτυχία δεν είναι πραγματική επιστήμη. Για ωρισμένους μάλιστα κλάδους, όπως ξαφνά η επιτυχία στο εμπόριο, έχουν συγκεντρωθεί τόσα στοιχεία, ώστε σε πολλές εμπορικές σχολές έχουν οριστεί ιδιαίτερα μαθήματα, στα οποία διδάσκεται επιστημονικώς η επιτυχία. Έτσι για έναν άνθρωπο μπορεί κανείς να πη πως είχε «τύχη» μόνο στην περίπτωση που θα του συμβη κάτι το ευχάριστο, χωρίς αυτός να κινήσει καθόλου τα χέρια του, όπως π. χ. αν κερδίσει ένα λαχείο. «Επιτυχία» όμως είναι πάντοτε ο εύτυχης τεμαχισμός μιας προσπάθειας.

Κατά πόσον τώρα στην επιτυχία παίζει μεγαλύτερο ρόλο η εμφυτική κλίση ή η ακούραστη επιμέλεια, αυτό είναι ένα ζήτημα έντελως υποκειμενικό. Μολαταύτα είναι βέβαιο ότι μόνο η «μεγα-

λοσύνη» δεν αρκεί για την απόλυτη επιτυχία, αλλά ότι, κοντά σ' αυτή, χρειάζεται ακατάβλητη εργατικότητα και ισχυρά θέλησις. Έτσι ο Νικόλαος Κοπέρνικος που ήταν ασφαλώς μεγαλοφυής, επί χρόνια δόκιμος μελετούσε τα μυστήρια του ούρανου, ως ότου στο τέλος κατόρθωσε να ανατρέψει το σύστημα του Πτολεμαίου. Μολαταύτα ο ίδιος δεν γνώρισε την επιτυχία, γιατί η τολμηρή θεωρία του δεν έγινε γνωστή παρά μονάχα μετά τον θάνατό του.

Η αυτοπεποίθησις είναι επίσης ένας από τους σπουδαιότερους συντελεστές της επιτυχίας, καθώς και η θέλησις. Σχετικώς λέγεται πως ένας νεαρός Γάλλος αξιωματικός, κατόρθωσε να κερδίσει την άγαστη και την αφοσίωσι όλων των στρατιωτών του.

Η όρεξις για την εργασία και η ικανότης του να ξεσηκώσει και να χρησιμοποιήσει την κατάλληλη ευκαιρία και να κινώτερα διακριτικά ενός ανθρώπου που θέλει να επιτύχει.

Ο Έδιου, παιδί ακόμη, σ' ένα ταξίδι του μέσα στους αμερικανικούς εισηροδρόμους εξέδωσε μια εφημερίδα, την οποία συνέτασσε και τύπωνε μόνος του και την πουλούσε επίσης μόνος του, κατά το διάστημα του ταξιδιού, στους επιβάτες του εισηροδρόμου. Ήξερε ότι οι άνθρωποι που ταξιδεύουν ζητούν να σκοτώσουν την ώρα τους με έναν οποιοδήποτε τρόπο και έτσι κατόρθωσε να εγγίσει την ευαίσθητη χορδή τους.

Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι άνθρωποι αναγκάστηκαν βέβαια να κάνουν προς χάριν της ιδέας τους μεγάλες προσωπικές θυσίες, πέρασαν δύσκολα χρόνια, απάνταστες στεριότητες και μεγάλες απογοητεύσεις. Ποτέ όμως δεν εγκατέλειψαν το σκοπό τους, έως ότου κατόρθωσαν να τον επιτύχουν. Μά και πάλι οι πραγματικά μεγάλοι άνθρωποι δεν θεωρούν την επιτυχία ά-

ποτέ να συγκεντρώση γύρω του τους σταυροφόρους και έτσι ο Λούθηρος με την θαρραλέα στάσι του στο Βόρμς, μάζεψε τόσους οπαδούς.

Και ο χαρακτήρ όμως καιεί σπουδαίο ρόλο στην επιτυχία. Οι άπαισιόδοξοι και οι γκρινιάρηδες δεν επιτυγχάνουν ποτέ.

Όταν έχη κανείς αίσιοδοξία και πεποίθησι στην ζωή, μπορεί να υπερνικήσει σ' εφκόλα όλες τις δυσχερείες που θα του παρουσιασθούν κατά τον δρόμο του προς την επιτυχία.

Μία πλέον πολύ διαδεδομένη είναι ότι οι μεγάλοι άνθρωποι δεν σκοτίζονται με τα μικροπράγματα. Ένώ αντιθέτως οι μεγάλοι άνθρωποι είναι όνομαστοι για την προσοχή που δίνουν και στα πιο ασήμαντα πράγματα. «Ε-

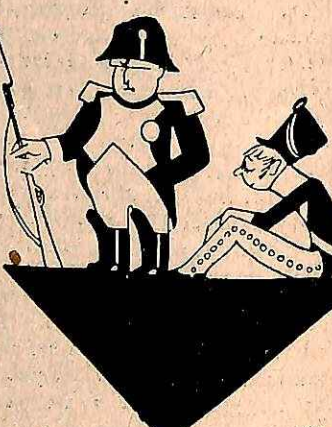
Ο Κοπέρνικος κατόρθωσε να καταρρίψει την παλαιά θεωρία του σύμπαντος.

Οι Ναπολέον δεν θεωρούσε αναξιοπρεπές το να πάρη κάποτε το τουφέκι ενός αποκοιμισμένου σκοπού και να φυλάξη στη θέση του, ενώ οποιοσδήποτε λοχαγός θα έννοιούσε τον φρουρό με κλωτσιές και θα έστελνε ένα άλλον πιο ξύπνιον για να τον αντικαταστήσει. Ο Ναπολέον όμως μ' αυτό και μ' άλλα παρόμοια μικροῦς σημασίας πράγματα, κατόρθωσε να κερδίσει την άγαστη και την αφοσίωσι όλων των στρατιωτών του.

Η όρεξις για την εργασία και η ικανότης του να ξεσηκώσει και να χρησιμοποιήσει την κατάλληλη ευκαιρία και να κινώτερα διακριτικά ενός ανθρώπου που θέλει να επιτύχει.

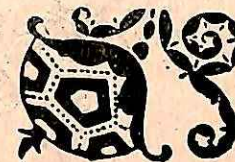
Ο Έδιου, παιδί ακόμη, σ' ένα ταξίδι του μέσα στους αμερικανικούς εισηροδρόμους εξέδωσε μια εφημερίδα, την οποία συνέτασσε και τύπωνε μόνος του και την πουλούσε επίσης μόνος του, κατά το διάστημα του ταξιδιού, στους επιβάτες του εισηροδρόμου. Ήξερε ότι οι άνθρωποι που ταξιδεύουν ζητούν να σκοτώσουν την ώρα τους με έναν οποιοδήποτε τρόπο και έτσι κατόρθωσε να εγγίσει την ευαίσθητη χορδή τους.

Όλοι σχεδόν οι μεγάλοι άνθρωποι αναγκάστηκαν βέβαια να κάνουν προς χάριν της ιδέας τους μεγάλες προσωπικές θυσίες, πέρασαν δύσκολα χρόνια, απάνταστες στεριότητες και μεγάλες απογοητεύσεις. Ποτέ όμως δεν εγκατέλειψαν το σκοπό τους, έως ότου κατόρθωσαν να τον επιτύχουν. Μά και πάλι οι πραγματικά μεγάλοι άνθρωποι δεν θεωρούν την επιτυχία ά-

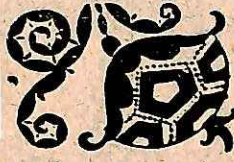

Έτσι κερδίζονται ή μάχες.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΣΧΟΛΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΩΝ

Η χαριτωμένη Λιλή Λεμπλάν, μια ροδοκόκκινη ξανθούλα είκοσι χρόνων, έπληττε τρομερά μέσα στο καπνάκι των γραφομηχανών, όπου εργαζόταν.

Η δουλειά της ήταν να εκθιάζει στους πελάτες τα σπουδαία πλεονεκτήματα μιας γραφομηχανής που έγραφε και λογάριζε συγχρόνως, μοντέλου του οίκου Σμιθον της Νέας Υόρκης.

Οι πελάται όμως ήταν σπάνιοι και ή ώρες θα περνούσαν πολύ άργα, αν δεν πήγαινε κάθε τόσο να της πιάνη κουδούντα ο διευθυντής της. Κανείς δεν παρεξηγούσε τις συζητήσεις τους, γιατί ο διευθυντής ήταν όχι μόνο οικογενειάρχης μ' έφτά παιδιά, αλλά και πραγματικά ήθικος άνθρωπος. Αυτό όμως δεν έμπόδιζε τη μικρή Παριζιάνα να του πη μια μέρα:

— Κύριε διευθυντά, βλέπω πως η δουλειά δεν πάνε και τόσο καλά... Άν είχα εγώ ένα κατάστημα σαν το δικό σας σε τέτοιο κεντρικό δρόμο, θα έκανα το εξής: Θα έβγαζα από τη βιτρίνα όλες τις μηχανές και τ' άλλα διάφορα άλλα σιδερικά, θα έστρωνά σ' αυτή ένα ωραίο χαλί κ' επάνω σ' αυτό θα έβαζα τρία τραπέζια με τις γραφομηχανές τους και τρία καθίσματα. Κι' απάνω στα καθίσματα αυτά θα τοποθετούσα τρία ωραία κορίτσια. Έχω μια φίλη, μια νόστιμη μελαχροινή, και μια άλλη ροδά, που ξετρολλάνει. Άν θέλετε, σάς τις φέρνω άμέσως. Βάλτε τώρα με το νου σας, κύριε διευθυντά, εμάς τις τρεις να εργαζόμαστε εκεί στη βιτρίνα, με φώτα άφθονα, με γλάστρες γύρω-γύρω, με ωραία λουλούδια, καλοντυμένες, με τις μεταξωτές καινούριες μας καλτσες και με τα ωραία μας γοβάκια... Έ, λοιπόν, φαντάζεστε τώρα τί κόσμος θα μαζεύεταν απ' έξω; Τι ρεχλάμα θα ήταν γύρω το κατάστημα και τι πουλήσι θα γινόταν. Πρέπει να το δοκιμάσετε το σχέδιό μου, κύριε διευθυντά...

Η πρότασις δεν ήταν καθόλου άσχημη και γι' αυτό ο διευθυντής τη δέχτηκε ευχάριστα.

Έτσι την άλλη μέρα πόζαραν στη βιτρίνα του μαγαζιού του, ή τρεις

Αυτό έφτασε. Από κείνη την ή μέρα το κατάστημα δεν είδε ούτε μιας στιγμής ήσυχία. Ήταν διαρκώς γεμάτο από πελάτες και τα κέρδη υπερέβησαν κάθε πρόβλεψη, καθώς και τα ποσοστά της έξοδων ξανθής Λιλής.

Ο θρίαμβος όμως αυτός δεν της έφτανε.

— Καλά είναι τα λεπτά, είπε στο διευθυντή της, καθώς τον ευχαρίστησε όταν της έδωσε τα ποσοστά ακόμη να ζήσω, με τη συντροφιά που έχει σταθμούς διαφόρους, αλλά του δεν έχει τέμνο.

Χάρη, ή ξανθιά, ή μελαχροινή και ή ροδά! Μόνο που ο κύριος διευθυντής, σαν παντρεμένος άνθρωπος, έκρινε καλό να προσθέσι μια σειρά γλάστρες ανθισμένες εμπρός στις μεταφορεμένες κνήμες των ωραίων κοριτσιών.

Η επιτυχία της από πάσης απόψεως ωραίας αυτής ιδέας, ήταν καταληκτική. Ο κόσμος που μαζεύεταν έξω από τη βιτρίνα, ήταν τόσο πολύς, ώστε η αστυνομία αναγκάστηκε να λάβη μέτρα, για να συγκρατη την τάξι. Οι αστυφύλακες δεν επέτρεπαν στον κοσμάκη να χάζευστ περισσότερο από τρία λεπτά.

Ένας όμως ηλικιωμένος κύριος, που λυ καθώς πρόει, που πήγαινε κάθε μέρα να θαυμάσει... τις γραφομηχανές, ήθελε να μείνει έξω από τη βιτρίνα περισσότερο από τρεις ώρες, και για αυτό στο τέλος ο ηλικιωμένος κύριος του έδειξε την κάρτα του, ο αστυφύλαξ άπεσέρη, άφου τον έχαιρέτησε με σεβασμό.

Έτσι ο ηλικιωμένος κύριος έμεινε απ' έξω περισσότερο από μια ώρα. Έγστερα σήμα του και να φορέση μια κ' αυτές στη βιτρίνα. Και τέλος ο σεβαστός κύριος που έφερε γούρι στο κατάστημα, την έπεσέρη αυτοπροσώπως και της είπε:

— Δεν θα ήθελα να σάς ενοχλήσω και να σάς μιλήσω στο δρόμο. Και ούτε τώρα δεν θα σάς πω περηφάν λόγια. Είμαι πολύ πλούσιος, είμαι βουλευτής, χήρος και άτεκνος. Βαρύμα να ζώ μόνος...

— Καλά, και ή Βουλή; τον ρώτησε πονηρά ή Λιλή.

— Έχω να πατήσω χρόνια σ' αυτή. Το μόνο που επιθυμώ, είναι να περάσω τα χρόνια που μευ μένουν στούσε όταν της έδωσε τα ποσοστά ακόμη να ζήσω, με τη συντροφιά

της. Έγώ όμως ενδιαφέρομαι και για την προσωπική μου διασφήση. Λοιπόν έχω ακόμη μια ιδέα. Να κρεμάσετε επάνω από το κεφάλι μου μια πινακίδα που να γράφη:

«Δεσποινίς Λιλή Χουάιτ. Πρώτον βραβείον ταχύτητος γραφικών μηχανών, εις τον μέγαν παγκόσμιον διαγωνισμόν της Φιλαδελφείας».

— Μά πως θα γράψουμε ένα φέμα; τη ρώτησε ο διευθυντής.

— Θα μπορούσε να είνε κ' άλλη; θει; κύριε διευθυντά μου, γιατί πραγματικώς είμαι γρήγορη στη μηχανή... Άλλωστε, κάνετό το γι' χατήρι μου.

Έτσι ο διευθυντής υπεχώρησε και την άλλη ή μέρα ή πινάκις κρεμάστηκε πάνω απ' την ξανθούλα.

Την ίδια μέρα κίλας, ή Λιλή έλαβε δεκαοκτώ προσωπικά γράμματα.

«Άλλοι τήν συνέχισαν σ' αυτήν με συγχρίνότητά της, άλλους με συστάσεις... Άλλά τώρα ο άνθρωπος που πέθανε. Άχ! τί άνθρωπος που ήταν, καλός, έξυπνος, πως με πονούσε... μοναχικός. Και είμαι άπαρηγόρητη που τον έχασα. Και τώρα μένω μόνη μου, ολμούναχη στο μεγάλο πύργο που μ' αφήσε... Αποφάσισα λοιπόν, κύριε διευθυντά μου, να έρθω να σάς ξαναβρω. Όχι βέβαια ως δακτυλογράφος, αλλά ως συνταξίος... Θα σάς δώσω όσα έκτακτα μέρη θέλετε... Δέχεσθε;

— Ω, κυρία βαρώνη, είπε ο διευθυντής, μεγάλη μου τιμή!... Βέβαια... βέβαια... Δέχομαι...

Και τέλος ο σεβαστός κύριος που έφερε γούρι στο κατάστημα, την έπεσέρη αυτοπροσώπως και της είπε:

— Δεν θα ήθελα να σάς ενοχλήσω και να σάς μιλήσω στο δρόμο. Και ούτε τώρα δεν θα σάς πω περηφάν λόγια. Είμαι πολύ πλούσιος, είμαι βουλευτής, χήρος και άτεκνος. Βαρύμα να ζώ μόνος...

— Καλά, και ή Βουλή; τον ρώτησε πονηρά ή Λιλή.

— Έχω να πατήσω χρόνια σ' αυτή. Το μόνο που επιθυμώ, είναι να περάσω τα χρόνια που μευ μένουν στούσε όταν της έδωσε τα ποσοστά ακόμη να ζήσω, με τη συντροφιά

μιας ξανθής νέας, σαν και σάς. Μου άρέσετε υπερβολικά. Γίνετε γυναίκα μου. Τι, στενοχωρείσθε; Θα μ' αφήτε ίσως πως έχετε κανένα φίλο...

— Όχι, κύριε, ποτέ δεν είχα φίλο, είπε ή Λιλή.

— Τόσο το καλύπτει! φώναζε ο άγνωστος κύριος. Λοιπόν θα σάς κάνω βασίλισσα στο μεγάλο πύργο μου στο Κουλόντλ στη Γαλλία και είμαι βέβαιος πως ποτέ πειά δεν θα παραινεσθώ με τη ζωή, γιατί θα έχω τη χαρά να σάς βλέπω να φωτίζετε την παλιά κατοικία μου. Έμπρός, παιδί μου, αποφάσισε...

Η Λιλή, φυσικά, δεν χρειάστηκε να σκεφθί και πολύ. Όπειτα ο ηλικιωμένος κύριος έπήγε και άνακοίνωσε τα σχέδιά του στον διευθυντή της, ο οποίος τον άκουσε κατασφυσσμένος, γιατί θα έχανε ένα τέτοιο θησαυρό απ' το κατάστημά του... Μά τί μπορούσε να κάνη κ' αυτός...

Μετά δέκα μήνες, μια ωραιότατη πελάτις, που τα ξανθά μαλλιά της έλαμπαν κάτω από τον πένθλιο πέπλο της, έμπαινε μέσα στο κατάστημα γραφομηχανών. Ο διευθυντής έτρεξε άμέσως προς αυτήν με συγχρίνησι και της είπε μ' εγκαρδιότητα:

— Δεν κάνω λάθος;... Είπατε ή δεσποινίς Λιλή... Καλό μου κορίτσι... Τι έγινες;

— Έγινε βαρώνη ντε Κουλόντλ! του απάντησε ή νέα. Άλλά τώρα ο άνθρωπος που πέθανε. Άχ! τί άνθρωπος που ήταν, καλός, έξυπνος, πως με πονούσε... μοναχικός. Και είμαι άπαρηγόρητη που τον έχασα. Και τώρα μένω μόνη μου, ολμούναχη στο μεγάλο πύργο που μ' αφήσε... Αποφάσισα λοιπόν, κύριε διευθυντά μου, να έρθω να σάς ξαναβρω. Όχι βέβαια ως δακτυλογράφος, αλλά ως συνταξίος... Θα σάς δώσω όσα έκτακτα μέρη θέλετε... Δέχεσθε;

— Ω, κυρία βαρώνη, είπε ο διευθυντής, μεγάλη μου τιμή!... Βέβαια... βέβαια... Δέχομαι...

Και τέλος ο σεβαστός κύριος που έφερε γούρι στο κατάστημα, την έπεσέρη αυτοπροσώπως και της είπε:

— Δεν θα ήθελα να σάς ενοχλήσω και να σάς μιλήσω στο δρόμο. Και ούτε τώρα δεν θα σάς πω περηφάν λόγια. Είμαι πολύ πλούσιος, είμαι βουλευτής, χήρος και άτεκνος. Βαρύμα να ζώ μόνος...

— Καλά, και ή Βουλή; τον ρώτησε πονηρά ή Λιλή.

— Έχω να πατήσω χρόνια σ' αυτή. Το μόνο που επιθυμώ, είναι να περάσω τα χρόνια που μευ μένουν στούσε όταν της έδωσε τα ποσοστά ακόμη να ζήσω, με τη συντροφιά

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΟΙΝΗ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ...

ΤΟΥ ΒJOERNSTJERNE BJOERNSON

Ο Τόντντ Βέρε, του οποίου θα διηγηθούμε την ιστορία, ήταν ο γνωστότερος άνθρωπος σ' όλη την ενόρια του Πέλτλινγκ.

Ένα πρωί παρουσιάστηκε στο σπίτι του πάστορος του χωριού του και του είπε:

— Αποκτήσα παιδί και θέλω να το βαπτίσω...

— Με τι όνομα; τον ρώτησε ο κείνος.

— Θα τον βγάλω Τών, απάντησε ο Τόντντ. Έτσι έλεγαν και τον πατέρα μου.

— Καλά! είπε ο πάστορ. Και ποιο είναι ο κομπάρζι;

Ο Τόντντ ανέφερε τότε τους κομπάρζους. Ήσαν όλοι τους καλοί και εύσεβεις ένορτες και όλοι, ποίος λίγο ποίος πολύ, συγγένευαν μαζί του.

— Έχεις τίποτε άλλο να μου πής; ρώτησε έπειτα από λίγο ο πάστορ.

— Και πότε το βάπτισμα, με το καλό; ρώτησε δειλά ο χωρικός.

— Πότε θέλεις εσύ;

— Τό Σάββατο το μεσημέρι...

— Καλά, είπε ο πάστορ. Θέλεις τίποτε άλλο τώρα;

Ο Τόντντ στριφογύριζε το καπέλο του μέσ' στα χέρια του, σαν να υπερόταν να πληρώσει τον πάστορα. Τέλος του φίλησε το χέρι και του έβαλε μέσα δυο τάλλερ.

Ο πάστορ σηκώθηκε τότε και του είπε:

— Καλά!... Πήγαινε τώρα!... Νά δώση ο θεός να σου φέρη το παιδί αυτό την εύτυχία στο σπίτι σου...

Δεκάξη χρόνια πέρασαν από την ημέρα εκείνη. Ένα πρωί ο Τόντντ ξαναπήγε και πάλι στο σπίτι του πάστορος.

— Είσαι καλά πάντα, Τόντντ; τον ρώτησε αυτός, βλέποντάς τον που δεν είχε αλλάξει καθόλου μέσα σε τόσα χρόνια. Βλέπω πως στέκεις πάντα παλληκάρι...

— Η αλήθεια είναι, του απάντησε ο Τόντντ, πως δεν έχω πολλές έννοιες στο μυαλό μου.

Σώπασαν κ' οι δυο. Έπειτα από λίγο ο πάστορ τον ρώτησε:

— Με θέλεις τίποτε και ήρθες να με δής;

— Ναι, του απάντησε ο Τόντντ, ήρθα για το παιδί μου που κλείνει τα δεκάξη και θα πάρη αύριο το χρίσμα.

— Μπράβο του! φώναξε μ' ένθουσιασμός ο πάστορ. Αυτό σημαίνει πως είναι καλό παιδί.

— Θα ήθελα όμως, παρατήρησε δειλά ο Τόντντ, προτού σ' ας πληρώσω τα δικαιώματά σου, να μου πής τι θέσι θα το δώσεις στην εκκλησία...

— Θα τον βάλω σε μια από τις πρώτες θέσεις...

— Τώρα είμαι ήσυχος! ψιθύρισε με ανακούφιση ο Τόντντ. Νά, πάρετε δέκα τάλλερ για τα δικαιώματα της εκκλησίας.

Ο πάστορ πήρε τα τάλλερ και, κυττάζοντας τον Τόντντ, τον έρώτησε:

— Θέλεις τίποτε άλλο;

— Όχι, απάντησε εκείνος, δεν θέλω τίποτε άλλο...

Και αφού φίλησε το χέρι του πάστορος έφυγε...

Άλλα όχτώ χρόνια πέρασαν από την ημέρα εκείνη, όταν ένα πρωί φασαρία ακούστηκε έξω απ' το σπίτι του πάστορος. Πολλοί άνθρωποι μα-

γιά πάντα μ' αυτόν, απάντησε ο Τόντντ, και σφίγγοντας το σακκούλι του με τα λεφτά, αποχαιρέτησε τον πάστορα κ' έφυγε μαζί με τους άλλους...

Έπειτα από δεκατέσσερες ημέρες, έμ' απόγευμα με καλό και γαλήνιο καιρό, ο Τόντντ κ' ο γιός του, πήγαιναν με τη βάρκα στο σπίτι της Στορλίνδεν, που βρισκόταν από την άλλη όχθη του ποταμού, για να συμφωνήσουν με τον πατέρα της τα του γάμου.

— Αυτό το κάθισμα δεν μου φαίνεται και τόσο στερεό! είπε ο νέος και σηκώθηκε από το μέρος όπου καθόταν, για να το στερεώσει.

Μα την ίδια ώρα σιγμ' ήλθε στην άκρη μιας σανίδας, που εξέιχε απ' τη βάρκα, κ' η σανίδα έγειρε προς το νερό.

Ο νέος έπλωσε με ά-

γώνια τα χέρια του για να πιασθ' από πουθενά, μα έχασε την ισορροπία του, έβγαλε μια κραυγή κ' έπεσε μέσα στο ποτάμι...

— Πιάσου απ' το κουπί! φώναξε ο πατέρας του, πηδώντας απ' την θέσι του και απλώνοντας του το κουπί. Το παιδί βύωσε τα χέρια του για να το πιάση, μα είχε λησθεί: πεία να μουδιάζη και το νερό τον τραβούσε.

— Στάσου! στάσου! φώναξε πάλι με αγωνία ο Τόντντ και άρχισε να κωπηλατεί προς το μέρος του.

Μα ο νέος έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι του, έριξε δόλγυρά του ένα βλέμμα και χάθηκε μέσ' το νερό.

Ο Τόντντ δεν ήθελε να πιστέψη αυτό που είχε δει.

Κράτησε τη βάρκα του ακίνητη στο μέρος όπου χάθηκε το παιδί του κ' έμεινε εκεί σαν να περίμενε να ξαναβγ' ο πνιγμένος από το νερό.

Μα του χάκου!... Το νερό έκανε υα-οικούς κύκλους γύρω απ' τη βάρκα κ' έπειτα τίποτε πεία...

Τρείς μέρες και τρεις νύχτες έβλεπαν οι χωρικοί από την όχθη τον Τόντντ να γυρίζει με τη βάρκα του στο ίδιο μέρος, χωρίς να τρώη, χωρίς να κοιμάται...

Μόλις το πρωί της τρίτης ημέρας, ο Τόντντ ξαναβρήκε το πνιγμένο παιδί του και το μετέφερε μόνος στο σπίτι του...

Ένας χρόνος έπέρασε από εκείνη την ημέρα.

Ένα βράδυ του φθινοπώρου, θλιβερό και συννεφιασμένο, ο πάστορ, καθώς καθόταν μόνος στο σπίτι του, άκουσε κάποιον να χτυπάει σιγά-σιγά την πόρτα του...

— Έπ'ήγες άμείως και άνοιξε και είδε να μπαίνει μέσα ένας ψηλός άνθρωπος, χαμπουρισμένος, αδύνατος και με άσπρα μαλλιά. Ο πάστορ τον έκύτταζε επί ώρα, μη μπορώντας να καταλάβη ποιος ήταν. Τέλος τον ανεγνώρισε, ήταν ο Τόντντ.

— Γιατί έρχεσαι σε τόσο παρασμένη ώρα; τον ρώτησε. Γιατί τόσο άργά;...

— Ναι, είναι άργά..., απάντησε ο Τόντντ, ακουμπώντας στον τοίχο.

Μακριά σιωπή επικολούθησε. Τέλος ο Τόντντ ξανάπε:

— Έχω μερικές χιλιάδες και θέλω να τις δώσω στους φτωχούς...

Οέλω να σ' ας τις δώσω για να χτί-σете μ' αυτές ένα φιλανθρωπικό κα-τάστημα που να έχη το όνομα του παιδιού μου.

Και, λέγοντας αυτά, άδειασε τη σακκούλα του επάνω στο τραπέζι, που γέμισε δόλγυρο από χρυσά κ' ασήμενα νομίσματα και έπειτα ξα-

Ο μέγας Νορβηγός συγγραφέας Μπιορνστέρνε Μπιορνσον

ζυ έρχόντουσαν και πρώτος απ' όλους πήγαινε ο Τόντντ, ο οποίος και χτύπησε την πόρτα.

Ο πάστορ έτρεξε και του άνοιξε και, σηκώνοντας τα μάτια του προς αυτόν, τον έρώτησε:

— Κάτι με μεγάλη παρέα μου έρχεσαι σήμερα...

— Οέλω να βγάλω δέκα γάμου για το παιδί μου, του απάντησε ο Τόντντ. Θα παντρευθ' την Κάρεν Στορλίνδεν, την κόρη του Γκούτμον.

— Αυτό είναι το πλουσιώτερο κο-ρίτσι της ενόριας, είπε ο πάστορ.

— Έτσι; λένε! του απάντησε ο χωρικός, χαιδεύοντας τα μαλλιά του.

Ο πάστορ έμεινε για λίγες στιγ-μές σκεπτικός. Έπειτα, χωρίς να χαριχός, χαιδεύοντας τα μαλλιά του, είπε:

— Θα ήθελα όμως, παρατήρησε δειλά ο Τόντντ, προτού σ' ας πληρώσω τα δικαιώματά σου, να μου πής τι θέσι θα το δώσεις στην εκκλησία...

— Θα τον βάλω σε μια από τις πρώτες θέσεις...

— Μπράβο του! φώναξε μ' ένθουσιασμός ο πάστορ. Αυτό σημαίνει πως είναι καλό παιδί.

— Θα ήθελα όμως, παρατήρησε δειλά ο Τόντντ, προτού σ' ας πληρώσω τα δικαιώματά σου, να μου πής τι θέσι θα το δώσεις στην εκκλησία...

— Θα τον βάλω σε μια από τις πρώτες θέσεις...

Τόντντ, και, σφίγγοντας το σακκούλι του με τα λεφτά, αποχαιρέτησε τον πάστορα κ' έφυγε μαζί με τους άλλους...

Έπειτα από δεκατέσσερες ημέρες, έμ' απόγευμα με καλό και γαλήνιο καιρό, ο Τόντντ κ' ο γιός του, πήγαιναν με τη βάρκα στο σπίτι της Στορλίνδεν, που βρισκόταν από την άλλη όχθη του ποταμού, για να συμφωνήσουν με τον πατέρα της τα του γάμου.

— Αυτό το κάθισμα δεν μου φαίνεται και τόσο στερεό! είπε ο νέος και σηκώθηκε από το μέρος όπου καθόταν, για να το στερεώσει.

Μα την ίδια ώρα σιγμ' ήλθε στην άκρη μιας σανίδας, που εξέιχε απ' τη βάρκα, κ' η σανίδα έγειρε προς το νερό.

Ο νέος έπλωσε με ά-

γώνια τα χέρια του για να πιασθ' από πουθενά, μα έχασε την ισορροπία του, έβγαλε μια κραυγή κ' έπεσε μέσα στο ποτάμι...

— Πιάσου απ' το κουπί! φώναξε ο πατέρας του, πηδώντας απ' την θέσι του και απλώνοντας του το κουπί. Το παιδί βύωσε τα χέρια του για να το πιάση, μα είχε λησθεί: πεία να μουδιάζη και το νερό τον τραβούσε.

— Στάσου! στάσου! φώναξε πάλι με αγωνία ο Τόντντ και άρχισε να κωπηλατεί προς το μέρος του.

Μα ο νέος έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι του, έριξε δόλγυρά του ένα βλέμμα και χάθηκε μέσ' το νερό.

Ο Τόντντ δεν ήθελε να πιστέψη αυτό που είχε δει.

Κράτησε τη βάρκα του ακίνητη στο μέρος όπου χάθηκε το παιδί του κ' έμεινε εκεί σαν να περίμενε να ξαναβγ' ο πνιγμένος από το νερό.

Μα του χάκου!... Το νερό έκανε υα-οικούς κύκλους γύρω απ' τη βάρκα κ' έπειτα τίποτε πεία...

Τρείς μέρες και τρεις νύχτες έβλεπαν οι χωρικοί από την όχθη τον Τόντντ να γυρίζει με τη βάρκα του στο ίδιο μέρος, χωρίς να τρώη, χωρίς να κοιμάται...

Μόλις το πρωί της τρίτης ημέρας, ο Τόντντ ξαναβρήκε το πνιγμένο παιδί του και το μετέφερε μόνος στο σπίτι του...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο χωριάτης που ήθελε να κάνει το γάιδάρ του παπ. Ο φιλοχρήματος δεσπότης. Ο 'Αράκης κ' ο Μπέης. Γιατί ο Κολοκοτρώνης εγκατέλειψε την πολιτική. Ο μύθος του λύκου και του αρνιού. Ο καπετάνιος και οι τρεις ναύτες. Τι δουλειά ήξερε ο καθένας τους. Όπου ο πιδ άχρηστος φαίνεται πιο χρήσιμος. κλπ.

Μια φορά κάποιος πνιγμένος, χωριάτης, που ήξερε πως ο δεσπότης της περιφέρειας ήταν φιλοχρήματος, πήρε το γάιδάρ του απ' το καπίστο και τραβήξε για τη μητρόπολη. Όταν έφτασε εκεί, φίλησε πρώτα με ευλάβεια το χέρι του σεβασμιωτάτου κ' έπειτα ζήτησε να χειροτονήση το γάιδάρ του...

παπ.

— Έξω από δω, καταραμένα άνθρωπε! του φώναξε ο δεσπότης με θυμό. Δεν ντρέπεσαι λίγο, που ήρθες να περιπαίζεις τα ιερά της εκκλησίας!...

Ο χωριάτης, χωρίς να π'ή λέει, τραβήξε από πίσω το γάιδάρ του και κίνησε να φύγη. Τότε ο δεσπότης, γυρίζοντας τα μάτια του προς το μέρος του, είδε στην ουσά του ζώου κομιασμένη μια σακκούλα με γρόσια.

— Στάσου, βλογημένε, μη φύγης! του φώναξε, αλλάζοντας άμείως τον τόνο της φωνής του. Φέρε δω το γάιδάρ σου, να τον ιδω καλύτερα. Από μπροστά μοιάζει με γάιδάρ, άλλ' από πίσω βλέπω και κανει για... παπάς!...

Μια φορά σε μια αγορά σκλάβων κάποιος μπέης πήγε κοντά σ' ένα δούλο 'Αράπη και τον ρώτησε:

— Νά σ' αγοράσω, 'Αράπη;

— Αυτό είναι δική σου δουλειά.

— Ναι, μα μου όρχίζεσαι πως δεν θα φύγης;

— Αυτό, αφέντη, είναι δική μου δουλειά!...

Κατά τα πρώτα χρόνια της Επανάστασης, όταν ο Κολοκοτρώνης βρισκόταν σε διάσταση με τους άλλους πολεμαρχούς του Μωρηά, η Κυβέρνησις για να τον εξευμενίση, τον διώρισε αντιπρόεδρο του 'Εκτελεστικού.

Ο Κολοκοτρώνης ανέλαβε με χαρά στην αρχή την εξουσία αλλά β-στερα από λίγες μέρες μετανόησε τ' α-τήν πράξη του και, θεωρώντας τ' ά-ξιομά του εξευτελιστικό για έναν άνθρωπο του πολέμου, υπέβαλε την παραίτησή του και επεδόθη στις στρατιωτικές επιχειρήσεις.

Όταν έφθασε στην Τριπολιτσά και τον ρώτησαν οι φίλοι του το λόγο της ξαφνικής αποχωρήσεώς του, ο Κολοκοτρώνης τους διηγήθηκε τον ακόλουθο μύθο:

«Μια φορά ένας λύκος άρπαξε ένα αρνί και πήγε πέρα απ' το μοναστήρι για να το φάη με την ησυχία του.

— Έξέρω πως θα με φάς, κύρ λύκε, του είπε τ' αρνί, και γι' αυτό θα σε παρακαλέσω να μου κάνης μια χάρι.

Μια φορά παρουσιάστηκαν τρεις ναύτες σ' έναν καπετάνιο και τον ρώτησαν αν έχη δουλειά.

— Έσύ τί ξέρεις; ρώτησε τον έναν απ' αυτούς ο καπετάνιος.

— Έγώ ξέρω από πού φυσάει καθε αγέρας, απάντησε αυτός.

— Έμπα μέσα στο καράβι. Μου στήμα όσο μπορείς κι' όσπου να κουρασής. Καθώς βλέπω, απ' όλους εδώ μέσα μονάχα εσύ ξέρεις κατιτί...

— Όλοι ξέρουν, συνήθιζε να λέη ο Κολοκοτρώνης, είνε τρελοί, αλλά έχουν φρόνιμο Θεό.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

κατάγινε ποτέ με τη μουσική. Καλά να τα πάω λοιπόν...

Μια φορά παρουσιάστηκαν τρεις ναύτες σ' έναν καπετάνιο και τον ρώτησαν αν έχη δουλειά.

— Έσύ τί ξέρεις; ρώτησε τον έναν απ' αυτούς ο καπετάνιος.

— Έγώ ξέρω από πού φυσάει καθε αγέρας, απάντησε αυτός.

— Έμπα μέσα στο καράβι. Μου στήμα όσο μπορείς κι' όσπου να κουρασής. Καθώς βλέπω, απ' όλους εδώ μέσα μονάχα εσύ ξέρεις κατιτί...

— Όλοι ξέρουν, συνήθιζε να λέη ο Κολοκοτρώνης, είνε τρελοί, αλλά έχουν φρόνιμο Θεό.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

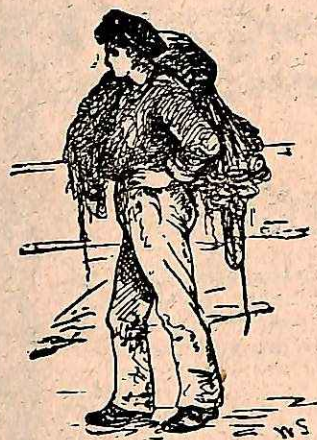
Εάν σου δεν ήσωνα, έγώ δεν θ' αγαπούσα, τίς λόγες δεν θα γνώριζα και εύτυχης θα ζούσα.

— Όλες ή ώρες της νυκτός για μένα είνε χρόνοι, και βλαστήμω την τύχη μου, όπου δεν έμπερνώ.

ΑΓΓΛΙΚΑ ΜΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΤΟΥ ΧΑΒΙΕΡ ΜΑΡΜΙΕΡ

Ζούσε κάποτε μια φτωχή γυναίκα, που έπαιρνε τους δρόμους και γύριζε ζητιανεύοντας μαζί μ' ένα παιδάκι, ένα ωραίο παιδάκι, που το έλεγαν Τζών. Πήγαινε από σπίτι σε σπίτι μέσ' στα χωριά και καμιά φορά πήγαινε και στην πολιτεία, όπου ζητούσε έλεημοσύνη από τα σπίτια των πλουσίων. Έτσι μια μέρα χτύπησε και την πόρτα του λόρδου Δημάρχου, που ήταν πολύ αγαθός άνθρωπος, πολύ πλούσιος και πολύ γενναιοδωρός.

Ο λόρδος είχε μια μοναχοκόρη, τη Λούσυ, που την ελάτρευε. «Ο,τι χάζει κι' αν του ζητούσε, άμεσως θα της την έκανε.

Αμα η Λούσυ είδε τον μικρό Τζών με το γλυκό και γλυκό του πρόσωπο, είπε πως τον ήθελε για σύντροφό της στα παιχνίδια της. Ο πατέρας της εώρθε τότε τη φτωχή ζητιάνη, αν δεχόταν ν' αφήσει το παιδί της στο σπίτι του. Έκείνη δέχτηκε πρόθυμα, γιατί ήξερε ότι εκεί που το άφηρε θα περνούσε πολύ καλύτερα παρά μαζί της.

Έτσι ο Τζών έγινε ο φίλος κι' ο σύντροφος της Λούσυ. Έπαιζε μαζί της, πήγαινε μαζί της στο γυμναστήριο και ποτέ καμιά φιλονεικία δεν γεννήθηκε μεταξύ τους.

Μια μέρα, καθώς πήγαιναν, όπως πάντα, μαζί στο σχολείο, η γυναίκα του λόρδου Δημάρχου τα κύτταζε από το παράθυρο.

Έβλεπε να περνούσαν ένα δρόμο, που η τελευταία βρογιά των είχαν γερμίσει νερά. Εκεί ο Τζών, για να μη συλλαβιστεί η οίλη του μέσ' στις λάσπες, την έπηρε στην άγκυλιά του και την μετέφερε στο άλλο πεζοδρόμιο, όπου, αφήνοντάς την, της έδωσε ένα αδελφικό φίλημα στο μάγουλο...

Βλέποντάς το αυτό, η περήφανη λαίδη έβγαλε μια βροχιακή κραυγή. «Ακούε εκεί! Ένα ζητιάνη και να φιλάει την κόρη της!...

Το κόκκοι ο σύζυγος της προσπάθησε να την καθησυχάσει... Έβλεπε να διώκουν άμεσως αυτό το παλιό παιδί απ' το σπίτι... Στην αρχή η Δημάρχου δεν θέλησε να το δεχθεί αυτό, μα, στο τέλος, βαρεσμένος από τις γκρίνιες της, υποχώρησε και έβαλε το παιδί της ζητιάνης ως μούσσο σ' ένα εμπορικό πλοίο...

Μα πριν ακόμη φύγει ο μικρός, η Λούσυ έσπερε προς αυτόν και, χωρίζοντάς ένα διπλό δαχτυλίδι, έδωσε το ένα κομμάτι στο Τζών να το

φυλάξει και το άλλο κομμάτι το κράτησε αυτή.

Έτσι ο Τζών έφυγε και πήγε μακριά, πολύ μακριά.

Μια μέρα ο καπετάνιος και όλο το πλήρωμα τον άφησαν μόνο του επάνω στο καράβι, για να πάνε να επισκεφθούν μια πόλη, κοντά στην οποία είχαν άρξει. Ο Τζών, καθώς καθότανε μόνος, άκουσε ξεάφνα από πέρα, μια φωνή παραπονετική που ζητούσε βοήθεια. Το ναυτόπουλο τώσε, χωρίς να χάνει καρδιά, έριξε μια μικρή βάρκα στη θάλασσα και διευθύνθηκε προς ένα νησάκι, απ' το οποίο άκουγόταν η φωνή. Εκεί βγήκε μια γρήγα γυναίκα, η οποία του είπε:

—Μιέρές τώρα κλαίω και θηγνύω πέρα, ζητώντας βοήθεια. Έσύ μονάχα με άκουσες κι' αν θελήσεις να με πιάς στην αντίκρουση άκρη, στο σπίτι της αδελφής μου, επάνω σ' αυτόν εκεί το λόφο, θα σε ανταμείψω καλά...

—Πάμε, της απάντησε ο Τζών. Η γρήγα δεν ήθελε να την οδηγήσει στο σπίτι που του είχε δείξει στην αρχή, αλλά ακόμη μακρότερα.

Γι' αυτό ο Τζών φοβήθηκε μήπως λείψει πολλή ώρα απ' το καράβι του. Μα η γρήγα το σ' έειπε σε τόσο καλοήγουχα σιγά:

—Η σ' οχάσε, παιδί μου, και κανείς δεν θα σε μαλώσει. Πάνε εκατό χρόνια που βρισκόμουν σ' αυτό το νησί, περιμένοντας τον άνθρωπο που θαρρούσε να με λυτρώσει... Μονάχα εσύ ήρθες να με βοηθήσεις... Η αδελφή μου θα σε ανταμείψουν γενναία φές μου θα σε ανταμείψουν γενναία για το καλό που μου έκανες. Απ' την πρώτη απ' αυτές να ζητήσεις το παλιό τραπέζι μου που έχει κλεισμένο μέσα στο ντουλάπι της, κλεισμένο με ένα παλιό σπαθί απ' τη δεύτερη ένα παλιό σπαθί κι' από την τρίτη ένα παλιό βιβλίο με τραγούδια... Το τραπέζι μου είναι στο δρόμο, όπου, αφήνοντάς την, της έδωσε ένα αδελφικό φίλημα στο μάγουλο...

Το ναυτόπουλο συμμορφώθηκε εντελώς με τις οδηγίες της γρηγας και όταν γύρισε στο καράβι του, είχε μαζί του τα τρία μαγικά δώρα των αδελφών της.

Οι σύντροφοι του δεν είχαν γυρίσει ακόμη απ' την πόλη. Έβαλε λοιπόν το τραπέζι μου επάνω στο τραπέζι κι' άμεσως εκείνο γέμισε από το όρεκτώτερο φαγητό. Άγγιξε έπειτα με την μαύρη κόφη του σπαθιού το πύλλο του κρεβατιού και τον είδε να σωριάζεται άμεσως σ' ένα φάος κάτω... Μα τον άγγιξε σ' ένα

λίγο με την άσπρη ύψη και ο εκύβλος αναστήθηκε πάλι... Όσο για το βιβλίο με τα τραγούδια, δεν του δόθηκε ευκαιρία να το χρησιμοποιήσει.

Την άλλη μέρα το καράβι έφυγε και πάλι και πήγε μακριά, πολύ μακριά, σε μια πολιτεία που κανείς απ' το καράβι δεν την ήξερε.

Δεν είχε ακόμη καλά-καλά άρξει το βαπόρι στο λιμάνι και ο βασιλιάς του τόπου ανέθηκε βιαστικά σ' αυτό με μια μεγάλη ταραχή ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Η πολυαγαπημένη του κόρη ήταν βαρειά άρρωστη κι' έρχονταν να σωτηρήσει μήπως κανείς από τους ναύτες ήξερε τον τρόπο να την κάνει καλά. Γι' αυτό παρακάλεσε τον καπετάνιο να έλθει στο πλήρωμα στο καράβι. Κανείς όμως από τους ναύτες δεν ήξερε να του πη κανένα φάρμακο.

—Αυτό είναι όλο το πλήρωμά σου; ρώτησε τότε ο βασιλιάς τον καπετάνιο.

—Ναι... Λαίπα μονάχα ένας μικρός μούστος που δουλεύει μέσα στην καμπίνα μου.

—Για φώναξέ τον κι' αυτόν...

Έτσι ανέθηκε σ' ένα μικρό κι' ο Τζών στο καράβι. Ο βασιλιάς και η κόρη του, μόλις ο βασιλιάς είδε τον Τζών, έπαιξε να τον υποβάλει τα πείρα του και τον παρακάλεσε να πείρα να δειχθεί να του παραδείξει γέφυρα στο μέγαρό του.

Ο Τζών δέχτηκε, και έπειτα από μερικές ώρες, επιβαίνοντας σ' ένα λαμπρό μάζι, έφτασε στο σπίτι, απ' όπου τον είχαν διώξει.

Στο τραπέζι τον έβαλαν και άφησε. Άνάμεσα στο λόρδο Δημάρχο και τη Λούσυ. Κατά το τέλος του δείπνου, έριξε μέσα στο ποτήρι της νέας κόρης το δαχτυλίδι που εκείνη του είχε δώσει όταν έφυγε.

Η Λούσυ, βλέποντάς το αυτό, αναστήθηκε και κοκκίνισε. Χωρίς να πη ούτε λέξη, πήγε στην καμπίνα της και ξαναγύρισε με το άλλο δαχτυλίδι, το οποίο έδωσε στο φίλο της. Οι γονείς της την κύτταζαν ξαναγυρισμένοι.

Τότε ο Τζών τους είπε:

—Είμ' εκείνος που τον είχατε γνωρίσει φτωχό και χακετικό παιδί. Έγινα τώρα πλούσιος και δυνατός και σ' εζητάω το χέρι της γλυκιάς νέας που συνόδευα άλλοτε στο σχολείο.

Η αϊτήρι του έγινε δεκτή με μεγάλη χαρά και η μητέρα του Τζών, που χρόνια τώρα ήταν δυστυχισμένη, βρέθηκε κι' αυτή σε μια φτωχική συνείδηση της πόλεως για να χαρή μια εύτυχη του παιδιού της. Ο γάμος έγινε με έξι ξανθοί λαμπρότητα και οι δυο σύζυγοι δεν έπαυαν ποτέ ν' αγαπιούνται και έζησαν ευτυχισμένα.

Ο βασιλιάς έκινταζε τότε τον Τζών ξαναγυρισμένος και του φώναζε σαν τρελλός από τη χαρά του:

—Θα παντρευτείς την αγαπημένη μου κόρη, που μου έσωσε, και θα σου δώσω το μισό μου βασίλειο.

—Δεν άρνούμαι, απάντησε ο Τζών, την περιουσία που μου δίνετε.

Μα δεν μπορού να παντρευτώ την αγαπημένη μου, γιατί έχω την αρραβωνιαστικιά μου στην πατρίδα μου. Έξω από τότε γίνθηκε πόλεμος.

Μια τρομερή έθνηική στρατιά εμπήκε στο βασίλειο, όπου το ναυτόπουλο είχε ξαναφέρει τη χαρά με τη σωτηρία της βασιλοπούλας. Ο Τζών προχώρησε έναντι των έθνηων με το ακατανίκητο σπαθί του και σκότωσε μέσα σε λίγες στιγμές τόσους πολλούς απ' αυτούς, ώστε οι άλλοι τρέβαν στα πόδια περίτρωμοι. Τότε ο Τζών, αγγίζοντάς τους με την άλλη ύψη του σπαθιού του, άναστησε όσους είχε σκοτώσει. Όλοι τους τον παρακάλεσαν να τους πάρη στην υπηρεσία του. Μα επειδή δεν είχαν τρόφιμα, ο Τζών άπλωσε το τραπέζι του στο σπασμένο καμπίνα και έδωσε όλο το πλήρωμα στο καράβι να φάει. Τότε ο Τζών έπαιξε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του και ξεκίνησε με τέσσερα μεγάλα καράβια, θαυμάσια στολισμένα κι' αρματωμένα. Όταν έφτασε μέσ' στο λιμάνι της πόλεως, όπου είχε ζήσει άλλοτε φτωχό παιδί, διέταξε να βρουν χειροτεχνήτριες κανονικές, που έκαναν τα τζάμα δλων των σπιτιών να τρέφουν.

Ο λόρδος Δημάρχος, όταν έμαθε την άρξη ενός τόσο σπουδαίου προσώπου, έτρεξε να του υποβάλει τα πείρα του και τον παρακάλεσε να πείρα να δειχθεί να του παραδείξει γέφυρα στο μέγαρό του.

Ο Τζών δέχτηκε, και έπειτα από μερικές ώρες, επιβαίνοντας σ' ένα λαμπρό μάζι, έφτασε στο σπίτι, απ' όπου τον είχαν διώξει.

Στο τραπέζι τον έβαλαν και άφησε. Άνάμεσα στο λόρδο Δημάρχο και τη Λούσυ. Κατά το τέλος του δείπνου, έριξε μέσα στο ποτήρι της νέας κόρης το δαχτυλίδι που εκείνη του είχε δώσει όταν έφυγε.

Η Λούσυ, βλέποντάς το αυτό, αναστήθηκε και κοκκίνισε. Χωρίς να πη ούτε λέξη, πήγε στην καμπίνα της και ξαναγύρισε με το άλλο δαχτυλίδι, το οποίο έδωσε στο φίλο της. Οι γονείς της την κύτταζαν ξαναγυρισμένοι.

Τότε ο Τζών τους είπε:

—Είμ' εκείνος που τον είχατε γνωρίσει φτωχό και χακετικό παιδί. Έγινα τώρα πλούσιος και δυνατός και σ' εζητάω το χέρι της γλυκιάς νέας που συνόδευα άλλοτε στο σχολείο.

Η αϊτήρι του έγινε δεκτή με μεγάλη χαρά και η μητέρα του Τζών, που χρόνια τώρα ήταν δυστυχισμένη, βρέθηκε κι' αυτή σε μια φτωχική συνείδηση της πόλεως για να χαρή μια εύτυχη του παιδιού της. Ο γάμος έγινε με έξι ξανθοί λαμπρότητα και οι δυο σύζυγοι δεν έπαυαν ποτέ ν' αγαπιούνται και έζησαν ευτυχισμένα.

Ο βασιλιάς έκινταζε τότε τον Τζών ξαναγυρισμένος και του φώναζε σαν τρελλός από τη χαρά του:

—Θα παντρευτείς την αγαπημένη μου κόρη, που μου έσωσε, και θα σου δώσω το μισό μου βασίλειο.

—Δεν άρνούμαι, απάντησε ο Τζών, την περιουσία που μου δίνετε.

Μα δεν μπορού να παντρευτώ την αγαπημένη μου, γιατί έχω την αρραβωνιαστικιά μου στην πατρίδα μου. Έξω από τότε γίνθηκε πόλεμος.

Μια τρομερή έθνηική στρατιά εμπήκε στο βασίλειο, όπου το ναυτόπουλο είχε ξαναφέρει τη χαρά με τη σωτηρία της βασιλοπούλας. Ο Τζών προχώρησε έναντι των έθνηων με το ακατανίκητο σπαθί του και σκότωσε μέσα σε λίγες στιγμές τόσους πολλούς απ' αυτούς, ώστε οι άλλοι τρέβαν στα πόδια περίτρωμοι. Τότε ο Τζών, αγγίζοντάς τους με την άλλη ύψη του σπαθιού του, άναστησε όσους είχε σκοτώσει. Όλοι τους τον παρακάλεσαν να τους πάρη στην υπηρεσία του. Μα επειδή δεν είχαν τρόφιμα, ο Τζών άπλωσε το τραπέζι του στο σπασμένο καμπίνα και έδωσε όλο το πλήρωμα στο καράβι να φάει. Τότε ο Τζών έπαιξε να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του και ξεκίνησε με τέσσερα μεγάλα καράβια, θαυμάσια στολισμένα κι' αρματωμένα. Όταν έφτασε μέσ' στο λιμάνι της πόλεως, όπου είχε ζήσει άλλοτε φτωχό παιδί, διέταξε να βρουν χειροτεχνήτριες κανονικές, που έκαναν τα τζάμα δλων των σπιτιών να τρέφουν.

Ο λόρδος Δημάρχος, όταν έμαθε την άρξη ενός τόσο σπουδαίου προσώπου, έτρεξε να του υποβάλει τα πείρα του και τον παρακάλεσε να πείρα να δειχθεί να του παραδείξει γέφυρα στο μέγαρό του.

Ο Τζών δέχτηκε, και έπειτα από μερικές ώρες, επιβαίνοντας σ' ένα λαμπρό μάζι, έφτασε στο σπίτι, απ' όπου τον είχαν διώξει.

ΩΣ ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΕΣ ΛΕΣΧΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Η λέσχη των ανθρώπων που δεν έχουν μύτη! Ένας τερατώδης άνθρωπος. Η λέσχη των ευγενής προορισμός τους. Η λέσχη των τρελλών. Κάτω η λογική! Η λέσχη των σιωπηλών. Το κόλπο τριών λωποδύτων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου οι άνθρωποι δεν έχουν τόσο μεγάλη μανία με τις λέσχες και τους συλλόγους, όσο στην Αγγλία. Άρχει να βρεθούν έστω και τρεις Άγγλοι οι οποίοι να έχουν τις ίδιες περὶ που ιδέες ή τις ίδιες συνήθειες για να ιδρύσουν άμεσως τη λέσχη τους. Η μανία αυτή των Άγγλων μέχρι τέτοιου σημείου έχει φτάσει, ώστε στο Λονδίνο μπορεί κανείς να συναντήσει τις πιο παράδοξες και έκκεντρικες λέσχες. Έτσι, π. χ., πρό ετών είχε ιδρυθεί στο Λονδίνο το «Νο-νός κλώμπ», δηλαδή η λέσχη εκείνων που δεν είχαν μύτη!

Η λέσχη αυτή όφειλε τη σύστασή της στην έμπνευση κάποιου κυρίου Κρόμπτον. Ο πέντελεων αυτός είχε αντίληψη ότι στο Λονδίνο υπήρχαν άρκετοι άνθρωποι χωρίς μύτη. Κι' έτσι του ήλθε η έμπνευση να ιδρύσει μια λέσχη γι' αυτούς. Χωρίς να χάνει λοιπόν καιρό άρχισε να συλλέγει κάθε άνθρωπο χωρίς μύτη που συναντούσε στο δρόμο και να του δίνει ραντεβού σε μια μπουαρία της συνοικίας Ντρώου-Λάν στην οποία έσυχναζε. Όταν ήλθε η ώρα της ημέρα του γενικού ραντεβού, οι Κρόμπτον εδω με χαρά τον ότι κανείς από τους προσκαλεσμένους του δεν είχε λείψει. Τους περιποήθηκε με γυαλοπελώ, τους παρέδωσε γέφυρα και στο τέλος τους άνηγγειλε την ίδρυση της λέσχης των.

Η λέσχη αυτή διετηρήθη επί πολλά χρόνια και μόνο μετά το θάνατο του ιδρυτού της διελθό. Σύμφωνα με μια έπιθυμία του Κρόμπτον, η τελευταία συνάθροιση των μελών της λέσχης έγινε κατά την κηδεία του ιδρυτού της.

Διγώτερο άποκροστικό από αυτούς που δεν είχαν μύτη θα ήσαν τα μέλη της «Λέσχης των άσχημων». Η λέσχη αυτή ιδρύθη από έναν άπαρηγόρητο για τη δυσμορφία του Άγγλο, που τον έλεγαν Χάτσετ. Η άσχημία του δυστυχώς αυτού τέλειαν ήταν τόσο φοβερή, ώστε το όνομά του και σήμερα ακόμη οι Άγγλοι το χρησιμοποιούν άμα θέλουν να χαρακτηρίσουν έναν άσχημο άνθρωπο. Εκτός των άλλων, ο Χάτσετ είχε μια μύτη που ζύγιζε τούλάχι στον τριακόσια δράμα, γεμάτη χελώνια και που έμοιαζε με το φουσκωμένο λειρί ενός γάλου. Έπειδή το ιδιαίτερο αυτό χαρακτηριστικό του άμοιρου Χάτσετ προκαλούσε τις ειρωνείες και τα γέλια όλων των συ-

ναστρέφοντο, γι' αυτό κι' εκείνος αποφάσισε να μην κάνει πια παρέα με άσχημους. Η «παρέα» του όμως αυτή σε λίγο έγινε τόσο πολυμελής, ώστε απέτέλεσε μια πραγματική λέσχη τη «Λέσχη των άσχημων». Οι διάφοροι... «Αδωνίδες» που έσυχναζαν σ' αυτή τη λέσχη περιγράφονται ως εξής από ένα σύγχρονό τους:

«Συναντούσε κανείς στη λέσχη αυτή ανθρώπους με σαρόνια, που είχαν μέγεθος τσουκαλιού, με νύχτες που έμοιαζαν με του ρινόκερου, με ούλες που τους παραμόρφωνε ολόκληρο το πρόσωπο. Ένα μάλιστα από τα μέλη είχε στο πρόσωπό του περισσότερα σημάδια κι' εξογκώματα από όσα άγκυρία έχει ένας σκαμνιστής στο σώμα του».

Έν τούτοις οι απόκληροι αυτοί της καλλονής δεν έπαρναν κατάκαρδα την άσχημία τους. Άπειναντας φαίνεται ότι ήταν πολύ διασκεδαστικοί και εύθυμοι τύποι. Κάθε φορά δε που συνανθρόντο στη λέσχη τους, έφρόντιζαν και έκαναν γενναίες θυσίες στο Βάκχο.

Κατά το έτος 1869 ιδρύθη στο Λονδίνο μια λέσχη, της οποίας μέλη έδικαιούντο να είναι σχεδόν όλοι οι απόγονοι του Άδάμ, η «Λέσχη των φυεολόγων».

Το ιστορικό της ιδρύσεως της λέσχης αυτής είναι το εξής: Ο σερ Χάρρυ Μπλουτ, ένας πολύ έμπνηος άριστοκράτης, περιφρόνος για τις περὶ καταλογίες του, προσκάλεσε ένα βράδυ μερικούς φίλους του άρκετά ταξίδευμένους, να φάνε σε μια από τις άριστοκρατικές «ταβέρνες» του Λονδίνου. Το καλό κρασί ετρόχιζε σε λίγο τις γλώσσες των συνδαιτημόνων και άρχισαν όλοι τους να διηγούνται διάφορες ταξιδιωτικές τους περιπέτειες και φανταστικά κατορθώματα, συναγωνίζοντο ποιος θα ξεπεράσει τον άλλο στην ψευτιά. Μερικές από τις φανταστικές αυτές ιστορίες ήσαν τόσο έξυπνες και έκαναν τόσο έντοπωσι στους άκροατάς, ώστε όλοι όσοι είχαν λάβει μέρος σ' εκείνο το γεύμα ήλπιζαν να ιδρύσουν μια λέσχη.

Τις έκκεντρικές λέσχες πρέπει να συμπεριλάβουμε και τη «Λέσχη των τρελλών» (Φούλς κλώμπ). Οι ιδρυτάι της, φαινομενικώς, τόσο παράδοξης αυτής λέσχης είχαν οδηγηθεί από τη βαθιά φιλοσοφική σκέψη ότι η διαρκής επικράτηση της λογικής σε οποιαδήποτε πράξι μας οδηγεί στην άρνηση της ζωής.

Τις έκκεντρικές λέσχες πρέπει να συμπεριλάβουμε και τη «Λέσχη των τρελλών» (Φούλς κλώμπ). Οι ιδρυτάι της, φαινομενικώς, τόσο παράδοξης αυτής λέσχης είχαν οδηγηθεί από τη βαθιά φιλοσοφική σκέψη ότι η διαρκής επικράτηση της λογικής σε οποιαδήποτε πράξι μας οδηγεί στην άρνηση της ζωής.

Τις έκκεντρικές λέσχες πρέπει να συμπεριλάβουμε και τη «Λέσχη των τρελλών» (Φούλς κλώμπ). Οι ιδρυτάι της, φαινομενικώς, τόσο παράδοξης αυτής λέσχης είχαν οδηγηθεί από τη βαθιά φιλοσοφική σκέψη ότι η διαρκής επικράτηση της λογικής σε οποιαδήποτε πράξι μας οδηγεί στην άρνηση της ζωής.

οποία θα άπεδεινύετο αν ήξερε πραγματικώς να λέει ψέμματα ή όχι. Πρόεδρος του συλλόγου κάθε χρόνο εξέλεγτο από τα μέλη εκείνος ο οποίος θα διηγείτο καλύτερα απ' όλους τους άλλους το πιο έξωφρενικό ψέμμα. Η ιστορία δε που φερούσαν κατά τους διαγωνισμούς αυτούς ήταν πολλές φορές πραγματικά άριστογρήματα φαντασίας και έφευρεσιμότητας και θα τις ζήλευσε και ο καλύτερος μυθιστοριογράφος.

Μια άλλη περίεργη λέσχη του Λονδίνου ήταν και το «Σορλο κλώμπ», η οποία απέτελετο κυρίως από καρροσέρηδες, φανοκόρους, παληούς θυρωρούς και γεροθλασινούς. Τα μέλη της λέσχης αυτής έκαναν τις συ-

Μα από τις διασημότερες λέσχες του Λονδίνου ήταν πρό είκοσι ετών η «Λέσχη των σιωπηλών» (Σίλεντ κλώμπ). Αί άρχαι αυτής της λέσχης έδασίζοντο άπάνω-κάτω στις ίδιες θοαίρες, στις οποίες έδασίζοντο και η «Λέσχη των τρελλών». Υπεστήριζαν δηλαδή ότι για το καλό του πνεύματος και του σώματος είναι απαραίτητο ώρισμένες ώρες την εβδομάδα να άπαυή κάθε άνθρωπος τα φωνητικά του όργανα. Έτσι η συνεδρίαση της «Λέσχης των σιωπηλών» ήσαν πιο σιωπηλές και από τους έσπεινους και τους όθρους των Τραπεζιστών μοναχών, κατά τους οποίους όλοι οι κάλογροι λένε γονατιστοί τις προσευχές τους από μέσα τους. Ούτε η ελαγιστη φωνή δεν άκούόταν κατά τη διάρκεια των συγκεντρώσεων. Τα μέλη μπορούσαν να συνανθρόντο μεταξύ τους με νόημα μονάχα ή, το πολύ, εγγράφως. Και μια λέξη ακόμη αν έλαγε κανείς, έτιμωροίτο με χρηματικό πρόστιμο, εάν δε έπαυελάβαινε το σφάλμα του, τον έδιωχναν από τη λέσχη και τον διέγραφαν από τον κατάλόγο των μελών. Σχετικώς μ' αυτή τη λέσχη διηγούνται ότι κάποια φορά τρεις λωποδύτες, οι οποίοι εγγνώριζαν τις συνήθειες της λέσχης των σιωπηλών, μπήκαν στην αίθουσα της κατά το διάστημα μιας συνεδρίασεως και με προετοιμασμένα περιστρώφα έξανόγκασαν τους παρισταμένους όλους να άδειάσουν τις τσέπες τους. Καθ' όλο το διάστημα της σκηνης αυτής οι λησται και οι ληστευόμενοι έκράτησαν την πιο άπόλυτη σιωπή. Όταν όμως οι λωποδύτες θέλησαν να φύγουν απαίτησαν μαζί τους και τη λεία τους, ένας σιωπηλός άποράσισε να πατήση τον όρκο του, άνοιξε το παράθυρο και άνασάτωσε τη γειτονιά με τις φωνές: «Βοήθεια! Λωποδύτες!... Οί χωροφύλακες έτρεξαν άμέσως και κατέβησαν να πιάσουν τους λωποδύτες και να άποδώσουν τα κλοπιμαία στους κατόχους των, άλλ' ο άνθρωπος που με τη «φλυαρία» του συνετέλεσε στη σύλληψή τους διαγράφει αύθημερόν από τη λέσχη.

Κατά το έτος 1869 ιδρύθη στο Λονδίνο μια λέσχη, της οποίας μέλη έδικαιούντο να είναι σχεδόν όλοι οι απόγονοι του Άδάμ, η «Λέσχη των φυεολόγων».

Το ιστορικό της ιδρύσεως της λέσχης αυτής είναι το εξής: Ο σερ Χάρρυ Μπλουτ, ένας πολύ έμπνηος άριστοκράτης, περιφρόνος για τις περὶ καταλογίες του, προσκάλεσε ένα βράδυ μερικούς φίλους του άρκετά ταξίδευμένους, να φάνε σε μια από τις άριστοκρατικές «ταβέρνες» του Λονδίνου. Το καλό κρασί ετρόχιζε σε λίγο τις γλώσσες των συνδαιτημόνων και άρχισαν όλοι τους να διηγούνται διάφορες ταξιδιωτικές τους περιπέτειες και φανταστικά κατορθώματα, συναγωνίζοντο ποιος θα ξεπεράσει τον άλλο στην ψευτιά. Μερικές από τις φανταστικές αυτές ιστορίες ήσαν τόσο έξυπνες και έκαναν τόσο έντοπωσι στους άκροατάς, ώστε όλοι όσοι είχαν λάβει μέρος σ' εκείνο το γεύμα ήλπιζαν να ιδρύσουν μια λέσχη.

Τις έκκεντρικές λέσχες πρέπει να συμπεριλάβουμε και τη «Λέσχη των τρελλών» (Φούλς κλώμπ). Οι ιδρυτάι της, φαινομενικώς, τόσο παράδοξης αυτής λέσχης είχαν οδηγηθεί από τη βαθιά φιλοσοφική σκέψη ότι η διαρκής επικράτηση της λογικής σε οποιαδήποτε πράξι μας οδηγεί στην άρνηση της ζωής.

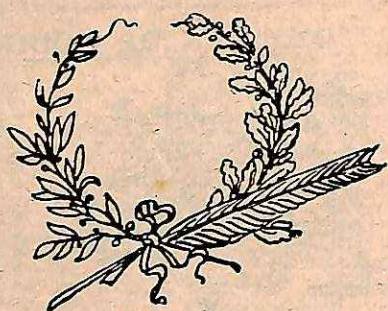
Τις έκκεντρικές λέσχες πρέπει να συμπεριλάβουμε και τη «Λέσχη των τρελλών» (Φούλς κλώμπ). Οι ιδρυτάι της, φαινομενικώς, τόσο παράδοξης αυτής λέσχης είχαν οδηγηθεί από τη βαθιά φιλοσοφική σκέψη ότι η διαρκής επικράτηση της λογικής σε οποιαδήποτε πράξι μας οδηγεί στην άρνηση της ζωής.

ΒΕΛΤΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

ΤΗΣ ΝΕΣΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΩΡΖΕΤΑ, 25 ετών, πολύ χαριτωμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ, 30 ετών, σύζυγός της.

ΓΚΟΝΤΡΑΝ, 35 ετών, φίλος του.

(Στο σπίτι του Ανδρέα. Σ' ένα κομψό σαλόνι. Ο Γκοντράν κοιτάζει μια φωτογραφία της Ζωρζέτας, κρεμασμένη στον τοίχο).

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Αγαπημένη Ζωρζέτα... Πολυαγαπημένη!... Δεν θα μάθεις ποτέ πόσο σ' αγαπώ!... Δεν πρέπει να το μάθεις!... Είσαι η γυναίκα του πιο αγαπημένου φίλου μου!... Θα κρύβω πάντα το αίσθημά μου βαθιά μέσα στην καρδιά μου... Θα υποφέρω πάντα... Μα δεν θα ταράξω ποτέ την ζωή σου, την γαλήνη σου, την ευτυχία σου...

(Έξαφνα ακούει βήματα και απομακρύνεται από την φωτογραφία. Μπαίνει μέσα η Ζωρζέτα, η οποία κρατάει ένα γράμμα στο χέρι και κλαίει).

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Αχ, Θεέ μου! Αχ! Τι τρομερό!... Τι ανέλπιστο!... Τι φοβερό!

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Τι συμβαίνει, Ζωρζέτα; Τι έχετε; Γιατί κλαίτε;

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Ω! Γκοντράν!... Ο φίλος σας, ο σύζυγός μου, ο Ανδρέας, ω!...

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Τι έκανε; Τι έπαθε;

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Με άπατά!

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Αδύνατον!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Και όμως!... Κοιτάχτε αυτό εδώ το γράμμα που βρήκα στην τσέπη του επαναστατημένου του! Διαβάστε το!...

ΓΚΟΝΤΡΑΝ, (διαβάζει).—Αγαπημένη μου. Θα είμαι μόνη απόψε στις δικές. Έλατε να με ιδείτε. Σας ικετεύω! Φανίτη εδωλαχινός!

Δεν είναι τόσο δύσκολο να έρθετε μαζί πρόφασι για να μιλήσετε να 'ρθήτε... Έλατε! Δεν θα μετανοιώσετε! Δική σας. ΔΕΥΚΗ!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Λοιπόν... Τι λέτε;

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Απίστευτο!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Αχ, Γκοντράν! Θέλω να πεθάνω!... Να πεθάνω!...

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Είστε τρομερό!... Ν' άπατά μια γυναίκα σαν εσάς!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Ω, θέλω να τον εκδικηθώ... Θέλω να τον κάνω να υποφέρει, να υποφέρει ενώ αυτή τη στιγμή... Αχ!... Ο άνδρας!... Ο άπιστος!... (Σφουγγίζει τα δάκρυά της και λέει με φωνή πιο χαμηλή): Ακούστε Γκοντράν! Έχω κάποιο σχέδιο. Να! Κ' έχω ανάγκη να με βοηθήσετε. Ακούτε;

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Τι θέλετε Ζωρζέτα; Πάντως δεν πρέπει να χάσετε την υγιομαμία σας... Τι είναι αυτό που σχεδιάζετε;

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Θέλω να τον κάνω να ηττηθεί... Να, να ηττηθεί, να πονέσει όπως εγώ!...

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Λοιπόν;

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Λοιπόν θα προσποιη-

θητε, ότι είστε έρωτευμένοι μαζί μου. Κ' εγώ επίσης θα προσποιηθώ ότι σας αγαπώ. Χρειάζεται κάποια τέχνη, βέβαια γι' αυτό... Δηλαδή θα φερόμαστε έτσι ο ένας προς τον άλλον σαν να μη μας είναι πια δυνατόν να κρύψουμε τον έρωτά μας...

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Αυτό που μου ζη-

τάτε είναι αδύνατο!...

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Αδύνατο!... Γιατί;... Σας παρακαλώ!

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Σας ικετεύω να μην κάνετε αυτό. Γιατί η φίλη σας που έχειτε στον Ανδρέα. Και για χάρη δική μου!... Ξέρω πως μ' εκτιμάτε, πως με συμπαθείτε...

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—(Μόλις συγκρατώντας την ταραχή του). Ζωρζέτα!...

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Ακούστε!...

Ακούστε! Αυτή την κομωδία με ποιόν άλλον μπορώ να την παίξω παρά μ' εσάς. Σε ποιόν μπορώ να έχω εμπιστοσύνη όπως σ' εσάς; Σεις είστε μοναδικός, ειλικρινής, και αξιόπιστος φίλος.

ΓΚΟΝΤΡΑΝ.—Ναι, είμαι ο πιστός σας φίλος. Σας εκτιμώ, σας συμπαθώ. Να!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Λοιπόν, δέχαστε;

Δεν είναι έτσι; Δεν θα μου αρνηθήτε, Γκοντράν... Θέλω να ιδώ αν δεν ενδιαφέρεται πια καθόλου για μένα.

(Ο Γκοντράν κοιτάζει τα δάκρυά της Ζωρζέτας, και μόλις συγκρατεί τα δικά του δάκρυα. Η Ζωρζέτα κάβεται πολύ κοντά του και παίρνει τα χέρια του μέσα στα δικά της).

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Λοιπόν, Γκοντράν... Καλέ μου φίλε. Δέχαστε; Να! Να!

(Ο Γκοντράν, χωρίς να πηγαίνει, χάνει το χέρι της και τα φιλιά της. Ξαφνικά η Ζωρζέτα, που είχε πείσει τον Γκοντράν, τον κοιτάζει με έκπληξη).

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Πώς να μη το λάβω υπ' όψιν μου; Πώς να μη το πιστέψω;

ΑΝΔΡΕΑΣ! Ζωρζέτα! Αγάπη μου! Μα εγώ δεν αγαπώ παρά εσένα μόνο στον κόσμο. Η γυναίκα αυτή που μου γράφει είναι ένα γελοίο υποκείμενο... Δεν μ' αφήνει ήσυχο. Δεν διάβασες τί γράφει; Με ικετεύει να φανώ εδωλαχινός! Μου γράφει και δεν της άπαντώ. Έλπιζα, ότι η περιφρόνησής μου θα την αποθαρρύνει... Άλλα καθώς λέει η παροιμία: «Ο Θεός να σε φυλάει από έρωτα γρήγορο!... Γι-στί Ζωρζέτα μου, η γυναίκα αυτή, η οποία φαντάζεται πως είναι φίλη μου, είναι πενήντα τολάχιστον έτών! Τα εισιτήρια αυτά που σου φέρνω άποψη αποδεικνύουν ότι σου λέγω την αλήθεια. Έξέ αλλου, αν τη λάβαινα υπ' όψιν μου αυτή τη γυναίκα, έπρεπε να βρίσκει κανείς τώρα στο σπίτι της. Η ώρα είναι δική και μισή. Αλλά... Τελείωσε! Είμαι καταστραμένος παιδί, είμαι χαμένος, αφού ο Γκοντράν κ' εσύ...

ΖΩΡΖΕΤΑ, (αγκαλιάζοντας τον). Ο Γκοντράν κ' εγώ είχαμε αποφασι-σεί να σου παίξουμε μια κομωδία. Για να σε κάνω να ηττηθείς. Για να ιδώ αν ενδιαφέρεσαι ακόμα για μένα...

Αχ, πόσο υπέροχα, Ανδρέα...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Όποτε αλήθεια, δεν ήταν παρά μια κομωδία; Ζωρζέτα, αγάπη μου!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Αχ, πόσο είμαι ευτυχισμένη. Μ' αγαπάς, Ανδρέα;

ΑΝΔΡΕΑΣ, (την φιλεί τρυφερά). Ζωρζέτα μου! Δεν ξέρεις πόσο τρώμαξα. Μα σε παρακαλώ μη μου τα ξεναπαίξεις αυτά τα επικίνδυνα παιχνίδια. (Γελώντας). Άλλοιώς δεν θα επιτρέψω πια στον Γκοντράν να ξαναέρθει στο σπίτι μας!

(Ο Γκοντράν χαμογελά, προσπαθώντας να κρύψει την άγωνία του).

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Αλήθεια όμως, Γκοντράν! Σε συγχώρω! Δεν ήξερα ότι είσαι ένας τόσο λαμπρός ήθοσιος. Έπαιξες θαυμάσια τον ρόλο σου!

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΡΙΝ

Όταν, πρό όλίγων μηνών έγιναν οι γάμοι του διαδόχου του Βελγίου Λεοπόλδου με την πριγκίπισσα Αστριντ της Βοαβάντης, μερικές γαλλικές εφημερίδες εξέφρασαν τη δυσανεξία τους γιατί έμελλε ν' ανέλθει στο θρόνο του Βελγίου μια γυναίκα η οποία δεν ξέριε ούτε μια λέξη γαλλική και η οποία, απεναντίας, έφερε περίφημα τα γερμανικά.

Όταν οι φίλοι της άνεκοίνωσαν στην πριγκίπισσα τα γραφόμενα τών εφημερίδων, εκείνη, πιδόντας τρυφερά από το χέρι το σύζυγό της, τούς είπε:

—Δεν θυμώω καθόλου με τούς Γάλλους για τη δυσπιστία τους αυτή, αν έχουν άδικο σ' αυτά που γράφουν. Τα γερμανικά τα έμαθα με μια γρήγα δασκάλα σπουμένη και αοστη-σική... Τα γαλλικά όμως θα τα μάθω μαζί του. (Και έδειξε τόν νεαρό ώ-ραίο σύζυγό της). Τώρα, πέστε μου, έσεις, κύριοι, ποιά άπ' τις δυό γλώσσες είναι φυσικό να προτιμώ στο μέλ-λον;

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Πώς να μη το λάβω υπ' όψιν μου; Πώς να μη το πιστέψω;

ΑΝΔΡΕΑΣ! Ζωρζέτα! Αγάπη μου! Μα εγώ δεν αγαπώ παρά εσένα μόνο στον κόσμο. Η γυναίκα αυτή που μου γράφει είναι ένα γελοίο υποκείμενο... Δεν μ' αφήνει ήσυχο. Δεν διάβασες τί γράφει; Με ικετεύει να φανώ εδωλαχινός! Μου γράφει και δεν της άπαντώ. Έλπιζα, ότι η περιφρόνησής μου θα την αποθαρρύνει... Άλλα καθώς λέει η παροιμία: «Ο Θεός να σε φυλάει από έρωτα γρήγορο!... Γι-στί Ζωρζέτα μου, η γυναίκα αυτή, η οποία φαντάζεται πως είναι φίλη μου, είναι πενήντα τολάχιστον έτών! Τα εισιτήρια αυτά που σου φέρνω άποψη αποδεικνύουν ότι σου λέγω την αλήθεια. Έξέ αλλου, αν τη λάβαινα υπ' όψιν μου αυτή τη γυναίκα, έπρεπε να βρίσκει κανείς τώρα στο σπίτι της. Η ώρα είναι δική και μισή. Αλλά... Τελείωσε! Είμαι καταστραμένος παιδί, είμαι χαμένος, αφού ο Γκοντράν κ' εσύ...

ΖΩΡΖΕΤΑ, (αγκαλιάζοντας τον). Ο Γκοντράν κ' εγώ είχαμε αποφασι-σεί να σου παίξουμε μια κομωδία. Για να σε κάνω να ηττηθείς. Για να ιδώ αν ενδιαφέρεσαι ακόμα για μένα...

Αχ, πόσο υπέροχα, Ανδρέα...

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Όποτε αλήθεια, δεν ήταν παρά μια κομωδία; Ζωρζέτα, αγάπη μου!

ΖΩΡΖΕΤΑ.—Αχ, πόσο είμαι ευτυχισμένη. Μ' αγαπάς, Ανδρέα;

ΑΝΔΡΕΑΣ, (την φιλεί τρυφερά). Ζωρζέτα μου! Δεν ξέρεις πόσο τρώμαξα. Μα σε παρακαλώ μη μου τα ξεναπαίξεις αυτά τα επικίνδυνα παιχνίδια. (Γελώντας). Άλλοιώς δεν θα επιτρέψω πια στον Γκοντράν να ξαναέρθει στο σπίτι μας!

(Ο Γκοντράν χαμογελά, προσπαθώντας να κρύψει την άγωνία του).

ΑΝΔΡΕΑΣ.—Αλήθεια όμως, Γκοντράν! Σε συγχώρω! Δεν ήξερα ότι είσαι ένας τόσο λαμπρός ήθοσιος. Έπαιξες θαυμάσια τον ρόλο σου!

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΡΙΝ

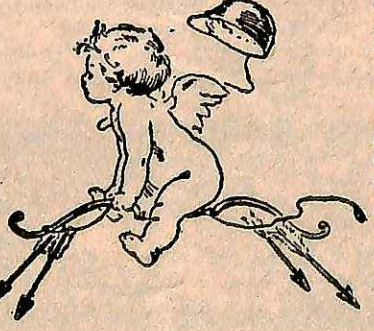
Όταν, πρό όλίγων μηνών έγιναν οι γάμοι του διαδόχου του Βελγίου Λεοπόλδου με την πριγκίπισσα Αστριντ της Βοαβάντης, μερικές γαλλικές εφημερίδες εξέφρασαν τη δυσανεξία τους γιατί έμελλε ν' ανέλθει στο θρόνο του Βελγίου μια γυναίκα η οποία δεν ξέριε ούτε μια λέξη γαλλική και η οποία, απεναντίας, έφερε περίφημα τα γερμανικά.

Όταν οι φίλοι της άνεκοίνωσαν στην πριγκίπισσα τα γραφόμενα τών εφημερίδων, εκείνη, πιδόντας τρυφερά από το χέρι το σύζυγό της, τούς είπε:

—Δεν θυμώω καθόλου με τούς Γάλλους για τη δυσπιστία τους αυτή, αν έχουν άδικο σ' αυτά που γράφουν. Τα γερμανικά τα έμαθα με μια γρήγα δασκάλα σπουμένη και αοστη-σική... Τα γαλλικά όμως θα τα μάθω μαζί του. (Και έδειξε τόν νεαρό ώ-ραίο σύζυγό της). Τώρα, πέστε μου, έσεις, κύριοι, ποιά άπ' τις δυό γλώσσες είναι φυσικό να προτιμώ στο μέλ-λον;

Ο Γκοντράν και η Ζωρζέτα κοιτάζουν την φωτογραφία της Ζωρζέτας, κρεμασμένη στον τοίχο.

Ο Γκοντράν και η Ζωρζέτα κοιτάζουν την φωτογραφία της Ζωρζέτας, κρεμασμένη στον τοίχο.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΟΙ ΛΙΛΙΠΟΥΤΙΟΙ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥΣ

Η φαντασία και η πραγματικότητα. Η άδικη της φύσεως. Οι γάμοι των νάνων. Τι λέει ένας νάνος για τους συναδέλφους του. Οι νάνοι κατά τον Μεσαίωνα. Πώς έκαναν την τύχη τους. Η έκπληξη των αρχόντων. Νάνοι που έγιναν ιεστροικοί. Οι νάνοι στο θέατρο. Ένας περιεργός θίασος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η μικροσκοπική πρωταγωνίστρια του θιάσου λιλιπουτιών «Σίγκερς μίτλες ρέβιου».

Ποιος δεν έχει διαβάσει τα «Ταξίδια του Γιοβάννι» στη χώρα των γιγάντων και στη Λιλιπουτία, τη χώρα των νάνων; Η χώρα βέβαια αυτή δεν υπάρχει παρά στη φαντασία του «Άγγλου μυθιστοριογράφου Σουίφτ, συγγραφέως των «Ταξιδιών του Γιοβάννι». Φυλή πραγματικών νάνων, εκτός από διάφορες μικρές φυλές Βουρμάνων, τις οποίες ανακάλυψε ο Στάνλεϊ στα βόρεια της Αφρικής, δεν υπάρχει σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

Ο Ηρόδοτος αναφέρει βέβαια τους Πυγμαίους, πολλοί δε άλλοι συγγραφείς, αρχαίοι και νεότεροι, υποστήριξαν ότι σε ώριμα μέρη της γης κατοικούσαν φυλές μικροσκόπων ανθρώπων. Αυτό δεν είναι φέμμα. Πυγμαίοι υπάρχουν στην Αφρική.

Οι διάφοροι νάνοι όμως, τους οποίους βλέπουμε είτε στους δρόμους, είτε στα πανηγύρια, είτε στα θέατρα, δεν είναι παρά δυστυχισμένα πλάσματα, γεννημένα από φυσιολογικούς ανθρώπους, χωρίς σε ανεξήγητες ιδιοτροπίες της φύσεως.

Οι περισσότεροι από τους λιλιπουτίους αυτούς, άνθρωπος εκτός από το μικρό ανώτερο τους έχουν και άλλα σωματικά ελαττώματα. Έχουν τα σφυρά των ποδιών τους και τους καρπούς των χεριών τους εξογκωμένους, είναι παχείς στο πρόσωπο και στο σώμα δυσαναλόγως προς το ανάστημα τους, έχουν πόδια και χέρια στρεβλά ή κεφάλι μεγάλο. Η σωματική τους δύναμη είναι βέβαια μικρή, αντιστοιχούν όμως με πραγματικό ήρωισμό τις διάφορες αναποδιές της ζωής, τα άτυχήματα που θα τους συμβούν και τους σωματικούς πόγους. Φαίνεται δε ότι αυτό είναι μια έλξη μοίρας που τους έκανε η Μοίρα για μοσόνη που τους έκανε η Μοίρα για όλα. Άλλα κακά που τους έχει χαρίσει, γιατί, αν δεν ήταν τόσο φτωχοί και στωικοί, δεν θα μπορούσαν άσφαλώς ν' αντέξουν σ' όλες τις σκληρότητες, τα γέλια και τις συγκεντρώσεις που προκαλεί η σωματική τους παραμόρφωση.

Θα νόμιζε κανείς, βέσπερ άπ' όλα αυτά, ότι οι νάνοι συνήθίζουν να παντρεύονται μεταξύ τους, γιατί α'Ο-

μοιος όμοιο άει πελάζει». Συμβαίνει όμως το αντίθετο. Οι γάμοι μεταξύ λιλιπουτιών είναι πολύ σπάνιοι, ενώ αντίθετως πολύ πιο συχνά συμβαίνει μια λιλιπουτία δεσπονίζει να παντρευτεί μ' ένα φυσιολογικό άνδρα ή μια φυσιολογική γυναίκα να διαλέξει ως σύζυγό της έναν νάνο. Δεν γνωρίζουμε βέβαια κατά πόσον οι γάμοι αυτοί γίνονται από αισθηματικούς λόγους ή οφείλονται σε συμφεροντολογικούς σκοπούς. Πάντως το βέβαιο είναι ότι τις περισσότερες φορές από τους γάμους αυτούς γεννιούνται σχεδόν πάντοτε παιδιά, ενώ όπως απέδειξε ως τώρα η στατιστική, οι γάμοι μεταξύ νάνων αποδίδουν πάντοτε άκαρποι. Ποτέ δεν έτυχε να αποκτήσει ένα ανδρόγυνον νάνων παιδιά.

Ένας σοφός μάλιστα νάνος έλεγε:

Ένας νάνος ηλικίας 35 ετών, πλάι σε μια φυσιολογικά αναπτυγμένη νέα.

σχετικώς: «Εμείς οι νάνοι ή πρέπει να παρατηρούμε έντελώς από κάθε ιδέα γάμου, ή, αν θέλουμε ν' αποκτήσουμε οικογένεια, να παντρευτούμε με μια φυσιολογική γυναίκα. Η μοίρα μας είναι σκληρή και γίνεται ακόμη σκληρότερη όταν σκεφθούμε ότι για τους περισσότερους από μας δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική οικογενειακή ζωή. Μόνη ανακούφιση για μας είναι η αγάπη και η φίλη που επικρατεί μεταξύ μας. Όλοι οι νάνοι φοβόμαστε μεταξύ μας σαν άδελφοι και προσβάλουμε συλλογικά ο ένας για τον άλλον. ***

Οι νάνοι αποτελούσαν ανέκαθεν αξιοθέατα φαινόμενα και μάλιστα τον παλιό καιρό, όταν ένας νάνος ήταν έξυπνος, γινόταν περιζήτητος από τους διαφόρους πριγκίπες και βασιλείς!

Στη μυθολογία των βορείων ειδών λαών της Εύρώπης οι νάνοι έπαιζαν παλιό καιρό, όταν ένας νάνος ήταν έξυπνος, γινόταν περιζήτητος από τους διαφόρους πριγκίπες και βασιλείς!

Αλλά και σήμερα ακόμη στα Γερμανικά και στα Σκανδιναβικά παραμύθια οι νάνοι δίνουν και παίρνουν. Κατά τον Μεσαίωνα, ένας νάνος, άμα ήταν λίγο έξυπνος, έκανε άμέσως την τύχη του. Τον έπαιρνε ως γελωτοποιό του ο βασιλεύς ή οι πρίγκιπες ή οι δούκες, ένε δε άποδειγμένο ότι πολλοί τέτοιοι γελωτοποιοί έπαιζαν σπουδαίο πολιτικό ρόλο στην ιστορία και έξησκησαν μεγάλη επιρροή στους ύψηλους κυρίους τους. Όσοι πάλι δεν είχαν την τύχη να υπηρετούν σε παλάτια, έβγαζαν το ψωμί τους επιδεικνύοντας στα πανηγύρια, όπου έκαναν διάφορα παιχνίδια ή γυρίζοντας με διαφόρους πλανοδούς θιάσους.

Οι πλούσιοι του Μεσαίωνα δάσκις ήθελαν να κάνουν μια έκπληξη στους ξένους τους, έβαζαν να βρουν έναν αυτό μόνον από καλοσύνη τους. Το κάνουν και από συμφέρον και από έγωισμό. Περιποιούνται τους μικρούς τους άρτίστas, όπως θα έπεριποιούντο μια έξυπνη μαριουδίτσα ή ένα γυναικείο σκυλί.

Αλλά κι αυτό άκόμη είναι κάτι για τους δυστυχισμένους νάνους.

Στους θιάσους αυτούς οι νάνοι γυμνάζονται να κάνουν διάφορα παιχνίδια, μαθαίνουν να τραγουδούν, να παίζουν όργανα, να χορεύουν, κ.τ.λ.

Ο μεγαλύτερος θίασος λιλιπουτιών του κόσμου είναι η «Σίγκερς μίτλες ρέβιου», ή οποία αποτελείται από πενήντα νάνους. Η πρωταγωνίστρια του θιάσου είναι μια μικροσκοπική χαριτωμένη καλλιτέχνης που πληρώνεται με το μυθώδες πόνον των 20 λιρών κάθε βράδυ, δεν ύστερεί όμως κατά τίποτε σε τέχνη από τις φυσιολογικές συναδέλφους της.

Νάνο όσο το δυνατόν πιο μικροσκοπική άναστήματος και τόν έκρυβαν μέσα σ' ένα πελώριο παστίτσιο. Μετά το τέλος του συμπόσιου έποσθετοσαν το παστίτσιο επάνω στο τραπέζι και, έξαφνα, προς μεγάλη έκπληξη των συνδαιτημένων, έπεταχόταν από μέσα ο νάνος, ο όποιος ή έβγαζε ένα λογιόριο ή χόρευε διαφόρους άστείους χορούς επάνω στο τραπέζι! Ο Φίλιππος, ο Δ' της Ισπανίας είχε πραγματική μονομανία με τους νάνους. Είχε συγκεντρώσει μάλιστα όλόκληρη... ασυλόγη άπ' αυτούς στο παλάτι του. Τους έτρεφε, τους έντυνε και τους έπεδείκνυε σε κάθε ξένο του. ***

Σήμερα οι νάνοι, έπειδή είναι δύσκολο να βρουν άλλη εργασία, άνεβαίνουν ως επί το πλείστον στο θέατρο. Πολλοί μάλιστα άπ' αυτούς έξελίσσονται σε πραγματικούς καλλιτέχνες. Έπάρχουν μάλιστα γυναικες οι όποιες είτε άπό χρηματική ανάγκη, είτε για κερδοσκοπικούς λόγους, οδηγούν νάνοι τους τα λιλιπουτία παιδιά τους στους πράκτορες των διαφόρων βασιτε, για να τα προσλά-

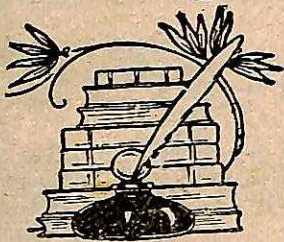

Ένας νάνος πλάι σ' ένα γενοειρό της Άγγλικής Βασιλικής Φρουράς.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣΤΙΓΕΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Η ΛΕΠΡΑ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ

Οι λεπροί της Γραφής. Η πρώτη εμφάνισις της λέπρας στην Ευρώπη. Η επιστροφή των Σταυροφόρων. Πώς εκδηλώνεται η λέπρα. Τα τρομερά αποτελέσματά της. Πώς εφευρέθηκε από λέπρα η Ευρώπη. Πώς ιδρύθηκαν τα λεπροκομεία. Οι απόκληροι της Κοινωνίας. Η νεκρώσιμη ακολουθία των λεπρών. Τα εξωφρενικά φάρμακα των γιατρών του μεσαίωνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

τ' αυτιά, τα δάκτυλα, ακόμη και τα χέρια και τα πόδια, σαν να ήταν κολλημένα απλώς πάνω του και να ξεκόλλησαν!...

Για να γίνουν όμως όλα αυτά περνούν χρόνια ολόκληρα. Κατά τις αρχές της αφοσίωσης τους—έπί ένα, δύο χρόνια, οι λεπροί φτάνουν να υγιεστούν και δεν διαφέρουν καθόλου από τους άλλους ανθρώπους. Έχουν όμως μέσα τους το σπέρμα της φοβερής αφοσίωσης, το οποίο μετέδιδον σε όσους τους πλησιάζουν, τόσο εύκολα, όσο λιγότερο εκδηλώνει η πάθησής τους.

Έτσι εξηγείται πώς, κατά τον μεσαίωνα, μετά την πρώτη σταυροφορία, μέσα σε λίγα χρόνια η λέπρα εφευρέθηκε σ' ολόκληρη την δυτική Ευρώπη και ιδίως στην Γαλλία και στην Ιταλία. Κανένα δεν έμεινε απρόσβλητος από το φοβερό και ανίατο αυτό νόσημα. Βασιλείς, άρχοντες, φτωχοί,

λεπροί έμπαιναν στο λεπροκομείο ήταν υποχρεωμένοι να βγάλουν τα κοσμητικά τους φορέματα, τα οποία εκαίγαντο και να φορέσουν ένα ειδικό ράσο μωλινό με μία κοκκινιά που εσκέπαζε το πρόσωπο και είχε δύο τρύπες μόνον για τα μάτια. Επίσης υποχρεώνοντο να εγκαταλείψουν όλα τα επίγεια αγαθά, μοιράζοντας την περιουσία τους στους κληρονόμους του ή στή μοναστήρια. Για τον άλλο κόσμο εθεωρούντο πελά νεκροί.

Και αυτά μόνον είνε διατυπώσεις, στις οποίες υποβάλλονται και όσοι γίνονται καλόγεροι. Το τραγικότερο όμως ήταν πως για τους λεπρούς, ανά να ψαλί η ακολουθία του γάμου, όπως γίνεται κατά την χειροτονία ενός καλόγερου, έφαιτο η νεκρώσιμη ακολουθία, την οποία οι ζωντανοί νεκροί ήταν υποχρεωμένοι να παρακολουθήσουν ως το τέλος!...

λεπρούς θα τα έβαζαν με το Θεό, ο οποίος τους είχε καταδικάσει ως αμαρτωλούς σ' αυτή την τιμωρία.

Έτσι, επί πολλών καιρών, οι λεπροί έμειναν εγκαταλελειμμένοι στη θλίψη τους μοίρα, χρησιμοποιώντας που και που μερικά έμπορικά συνταγές, των οποίων δηλ η αξία έγκειται στην εξωφρενικότητά τους. Έτσι ο Έρρικος ντε Μοντεβίλ, έπισκοπος Ιατρούς του βασιλέως της Γαλλίας Φιλίππου του Ώρειου, συμβούλευε τους λεπρούς να αλείφουν τις πληγές τους με ξύνη από κόττι ψιγής, η οποία να είχε τραφεί με κριθάρι καυορριζωμένο μαζί με κομμάτια φειδιών! Ακόμη όμως πιο αποτελεσματικό και πιο θαυματουργό φάρμακο κατά της λέπρας θεωρεί ο σοφός αυτός γιατρός το ίδιο το κρασί του φειδιού, το οποίο πρέπει ν' αποτελή την κυριότερη τροφή των λεπρών!...

Το κρασί αυτό όμως δεν πρέπει να είναι από οποιοδήποτε φειδί. Αντιθέτως όμως καλύτερα τη σχετική συνταγή του:

Αφού διαλέξεις φειδιά άσπρα των δασών, από μέση ξηρά και όχι έλαδο, πρέπει να τα τοποθετήσεις σ' ένα δομάτιο ψυχρό. Τότε ένας δηγρέτης ώπλισμένος μ' ένα κλαδί, που να έχει πολλούς κλάδους και να μοιάζει με σκούπα, πρέπει ν' αρχίσει να χτυπά μ' αυτό τα φειδιά επί τόσο ώρα, όση χρειάζεται για να πηκνεί τέσσερες φορές το «Ελέησον με ο Θεός!» Τα φειδιά με τα χτυπήματα αυτά θα εξατμηθούν σε τέτοιο σημείο, ώστε δεν θα μπορούν να κουνισθούν και θα κολλουριαστούν. Τότε ο δηγρέτης πρέπει να τα πιόσσει απ' την ούρα μ' απ' το κεφάλι με το αριστερό του χέρι, προσέχοντας μήπως τον δαγκώσουν και να τους κόψη και τις δύο τους άκρες σε μήκος τριών δακτύλων. Ύστερα πρέπει να τα ράσει, να τους βγάλει τα έντόσθια και να τα μαγειρέψει με διάφορα θεραπευτικά βότανα!...

Όσο το θεραπευτικό αυτό μέσον δεν φάνηκε και τόσο θαυματουργό όσο διατείνεται ο σοφός ντε Μοντεβίλ, ίσως γιατί η παρασκευή του ήταν τόσο πολύπλοκη. Μεγαλύτερη ανακούφιση εύρισκαν φαίνεται οι λεπροί στα λουτρά και γι' αυτό αργότερα ιδρύθηκαν πολυάριθμα λεπροκομεία κοντά σε μέρη που είχαν λιαμτικές πηγές.

Αξιοπεριεχόμενο επίσης είναι, ότι πολλοί γιατροί υποστήριζαν πως η λέπρα θεραπεύεται μόνον αν ο άρρωστος κάνει λουτρά με ανθρώπινο αίμα. Έτσι για τον Μεγάλο Κωνσταντίνο υπάρχει κάποιος θρύλος, πως είχε προσβληθεί από λέπρα και πως η γι-

Οι λεπροί, και όσοι ακόμη έμπαιναν στα λεπροκομεία, δεν ήταν υποχρεωμένοι να μείνουν διαρκώς εγκλειστοί σ' αυτά. Τους επιτρέπετο να κυκλοφορούν έξω και να μαζεύουν έλεημοσύνες από τους εύπλαχνικούς χριστιανούς. Ήταν όμως υποχρεωμένοι να φορούν την χαρακτηριστική στολή τους και να κρατούν στο χέρι τους ένα κουδουνάκι, το οποίο έπρεπε να χτυπούν όλη την ώρα για να ειδοποιούν όσους βρισκόντουσαν στο δρόμο τους, ότι περνάει ένας λεπρός και πρέπει να προσφιλισθούν!...

Όπως πιστοποιείται από τα αρχαία των διαφόρων λεπροκομείων, οι λεπροί που βρισκόντουσαν σ' αυτά δεν υπεβάλλοντο σε καμιά απολύτως θεραπεία. Ούτε φάρμακα τους έδιναν, ούτε γιατρός τους επέσκεπτετο. Ούτε αυτοί ακόμη οι λεπροί του Αγίου Λαζάρου, οι οποίοι είχαν αποσπασθεί στην περιθαλψη των λεπρών, δεν προσβλήθηκαν ποτέ να θεραπεύσουν την αφοσίωση τους, που έθεωρείτο ανίατη. Νόμιζαν πως αν έκαναν τίποτα για τους

Λεπροί κατά τον μεσαίωνα (Γκραβούρα της εποχής)

όρατοι λιπόται και χαριτωμένες δέσποινες σε όλη την άνθηση της νεότητός τους, έβλεπαν με φρίκη τον εαυτό τους καταδικασμένο σε μία ζωή μαρτυρική, χειρότερη κι' από τον θάνατο, έβλεπαν τον εαυτό τους παραμορφωμένο, φριχώδη, εμπνέοντα παντού την φρίκη και την απέχθεια.

Οι γιατροί ήταν έντελως ανίκανοι να θεραπεύσουν και να σταματήσουν το κακό. Η εκκλησία, παρ' όλη την θεϊκή της δύναμη, δεν μπορούσε ούτε κι' αυτή να κάνει τίποτα. Και τότε όλοι απέφασαν να φροντίσουν τουλάχιστον για την σωτηρία των γιγών και να απομονώσουν τους λεπρούς από την κοινωνία.

Έτσι οι λεπροί έθεωρήθηκαν ως στυγματοπαγμένοι από τον Θεό, ως καταδικασμένοι να τιμωρούνται ζωντανοί εξ αιτίας των αμαρτιών που είχαν δι-απράξει ως απόκληροι της κοινωνίας. Σε όλη τις πόλεις της Ευρώπης ιδρύθηκαν λεπροκομεία, στα οποία έμπαιναν διά της βίας τους λεπρούς, μολύσις έπιστοιμαίτο πως είχαν προσβληθεί από την θεϊκή κατάρα. Όταν οι

Οι λεπροί, και όσοι ακόμη έμπαιναν στα λεπροκομεία, δεν ήταν υποχρεωμένοι να μείνουν διαρκώς εγκλειστοί σ' αυτά. Τους επιτρέπετο να κυκλοφορούν έξω και να μαζεύουν έλεημοσύνες από τους εύπλαχνικούς χριστιανούς. Ήταν όμως υποχρεωμένοι να φορούν την χαρακτηριστική στολή τους και να κρατούν στο χέρι τους ένα κουδουνάκι, το οποίο έπρεπε να χτυπούν όλη την ώρα για να ειδοποιούν όσους βρισκόντουσαν στο δρόμο τους, ότι περνάει ένας λεπρός και πρέπει να προσφιλισθούν!...

Όπως πιστοποιείται από τα αρχαία των διαφόρων λεπροκομείων, οι λεπροί που βρισκόντουσαν σ' αυτά δεν υπεβάλλοντο σε καμιά απολύτως θεραπεία. Ούτε φάρμακα τους έδιναν, ούτε γιατρός τους επέσκεπτετο. Ούτε αυτοί ακόμη οι λεπροί του Αγίου Λαζάρου, οι οποίοι είχαν αποσπασθεί στην περιθαλψη των λεπρών, δεν προσβλήθηκαν ποτέ να θεραπεύσουν την αφοσίωση τους, που έθεωρείτο ανίατη. Νόμιζαν πως αν έκαναν τίποτα για τους

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΪΙΑ

Η πλούσια Πρωτομαγιά κι' η άμαθη (παρθένα) άφνεια τα παλάτια της τα ροδοστολισμένα και ταξιδεύει αποβραδινά με ρηγο- (πλούσια χάρη) να πάη να βρή τον «Ήλιο της νύχτας» (νουνε ζευγάρι).

Όλα τ' αστέρια του ουρανού το δρόμο (μο της φωτίζουν, τ' αχρόνια τήνε τραγουδούν και τ' άνητη τη ραντίζουν. Κι' από τα πλάγια της, κι' έμπορος, (και πίσω συμπιέζονται) ακολουθούν νεοί και νιές, παιδιά (γυναίκες, γέροι).

Στο διάβα της αντιλαλούν χαρές και κι' είναι τα κάλλη της πολλά και (τα προικιά της μύρια. Χαρά σαν «Ήλιο τον ξανό, χαρά (στο παλληκαρι) που τέτοια νύφη και κυρά πεντάμορφη θά πάρη!

Όμως εκεί που σίμωνε στο «Ήλιο» (τα παλάτια) κι' εκεί που ρόδιζαν γλυκά των ού- (ρανών τα πλάτια, μιάν όχεντρα φαμαρική στο δρόμο (της κρυμμένη) δακρώνει την όμορφονιά κι' η ό- (μορφονιά πεθαίνει!

Άλλοίμονο κι' άλλοίμονο! Την Ίδια (ώρα εκείνη) ζύμνησε ο «Ήλιος κι' έτρεξε απ' τη (χρυσή του κλίνη) στο διαμνημένο άμμο του τη νύφη (του γάμου).

Τη βρίσκει κρύο μάγμαρο άπάνου στο (χορτάρι... ΦΑΔΟΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ

ατροί τον συμβούλευσαν να κάνει μάνιο μέσα σε αίμα μικρών παιδιών. Έπίσης ένας γιατρός του Έρρικου Β' της Γαλλίας, χίλια διακόσια χρόνια δηλαδή αργότερα, συμβούλευε την ίδια θεραπεία στους λεπρούς αφοσίους του.

Όπως οδήγησε, με τον καιρό η έντασις της λέπρας έμετριάσθη σημαντικά και σήμερα η αφοσίωση αυτή κατάντησε μιά από τις σπανιότερες που μπορεί κανείς να συναντήσει, τουλάχιστον στην Ευρώπη. Αυτό όφειλται τάχα στα απομονωτικά και προφυλακτικά μέσα που ελήφθησαν; Ή μήπως, όπως υποστηρίζουν πολλοί έπιστήμονες, εξεφυλίσθη η ίδια η α-σθένεια και έσθωσε μόνη της, αφού έκανε ο,τι μπόρεσε να κάνει; Πάντως τελείως δεν έχει εξαλειφθεί. Πέρσι, καθώς θα θυμούνται οι άνα-γνωστά μας, έδημοσιεύθηκε ολόκληρο έφημα, γιατί πιστοποιήθηκε ότι στην Ελλάδα κυκλοφορούν εκατοντάδες λεπρών ελεύθεροι. Και πολλοί γιατροί υποστηρίζουν πως υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να ξαναδούμε την λέπρα να φουντώνει πάλι, όπως τον Μεσαίωνα.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΕΛΕΤΕΣ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Τι γράφουν οι συγγραφείς. Ο κυνός του Άχιλλέως και του Άγαμέμνονος. Πώς αυτοκτόνησε ο Κλεομένης. Το μεθύσι του Μ. Αλεξάνδρου. Οι γιατροί της αρχαιότητας και ο αλκοολισμός. Το ακαταλόγιστο των μεθυσμένων. Τίλεει ο Άριστος. Η αρχαία νομοθεσία και το μεθύσι, κλπ. κλπ.

Φαίνεται ότι και στην αρχαιότητα ο αλκοολισμός, μολονότι τότε τα κρασιά ήταν άγνα, έκανε τα θαύματά του.

Αυτό αποδεικνύεται και από τα άποσπάσματα των διαφόρων συγγραφέων.

Σχετικώς πρώτος ο Όμηρος αναφέρει τη λέξη: «Μέθυ», η οποία σήμερα μπορεί να μεταφραστεί με τη λέξη «κέφι».

Ο μεθυσμένος στην αρχαιότητα λεγόταν «κονιοπατήρας», λέξη την οποία μεταχειρίζεσθα και σήμερα.

«Κονιοπατήρας», μεθυστακά δηλαδή, άπεκάλισε και ο Άχιλλεύς τον Άγαμέμνονα, όταν κυνήγού έκαναν για τη Βρυσηίδα.

Επίσης ο Όμηρος τον κρασπατέρα τον αποκαλεί «κονιοπατήρα», όπως λέμε «κονιοπατήρας». «Κονιοπατήρας» δέ και «κονιοπατήρας» αποκαλούσαν και οι Βυζαντινοί γρονθογράφους τον υίο του Θεοφίλου και της Θεοδώρας, Μιχαήλ τον Γ' (842—867).

Ο φιλόσοφος Πλάτων στο «Συμπόσιον» του με μεγάλη χάρη και παραστατικότητα περιγράφει το μεθύσι:

«Έβρω καλά—λέει—ότι μεγάλο κακό είναι η μέθη για τους ανθρώπους... και γι' αυτό ούτε θα θελήσω να πιώ ποτέ μου, ούτε και τους άλλους θα συμβουλεύσω να πίνουν».

Επίσης ο Άριστοτέλης στο σύγγραμμά του «Θαυμάσια άκούσματα» αναφέρει κάποιον μέθυσο Ταραντίνο, ο οποίος μεθύσει τόσο κάθε βράδυ, ώστε ολόκληρη τη νύχτα κατελαμβάνετο από μεγάλη κανία, ενώ την ημέρα ήταν λογικός και ήσυχος και έκανε ήσυχα τη δουλειά του στο μαγαζί του.

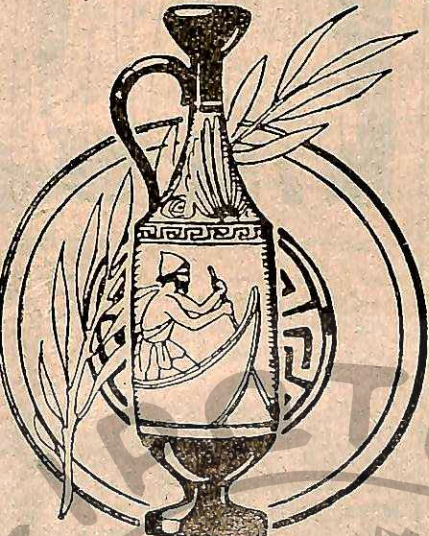
Και ο Ξενοφών στο «Συμπόσιον» του περιγράφει την επίδραση του κρασιού στην έγκεφαλκή λειτουργία του ανθρώπου.

Και άλλος μόν αποκαλεί το κρασί «επικρινές κάποτερον της ψυχής και της διανοίας», άλλος δέ ως «αίτιον μαρών και γελώων πρόφρων».

Ο Μακεδών Σποβάιος στην «Ανθολογία» του αναφέρει διάφορα ανέκδοτα της αρχαιότητας σχετικά με την οινόποση.

Ίδου δύο εξ αυτών:

Ο βασιλεύς της Σπάρτης Κλεομένης, άνακαλύφθη η κατ' το Δημητρίου συκοφαντία του και έξου-τελίστηκε άπέναντι των συμπολιτών του, το έθριβε στο κρασί και

έξορτα: από τη θέληση κάθε ανθρώπου.

Δεν είναι βέβαιον αν οι νόμοι του Δράκοντος επέβαλλαν, όπως πιστεύεται πανταχά πονή, σ' όσους μεθύσαν έπανελημμένους. Οι νόμοι όμως του Σόλωνα τιμωρούσαν τους υπερχείδες άυστηρότητα. Δεν τους άναγνώριζαν δέ και κανένα έλαφρυντικό, ούτε την περίπτωση του ακαταλόγιστου. Έάν μάλιστα έφωρατο κανένας άρχων μεθυσμένος, έθανάτω-ντο! Επίσης άπαγορεύονταν άσχη-ρώς και το να πίνουν οι πολίται άκατον οίνον, κρασί δηλαδή που δεν ήταν άνακατωμένο με νερό.

Η άκαταποσία άπαγορεύονταν και στα συμπόσια άκόμα.

Ο Πλάτων στους «Νόμους» του εκφράζει την γνώμη ότι τα παιδιά μέχρι το δεκάτο ογδόου έτους της ηλικίας των δεν πρέπει διόλου να πίνουν κρασί.

Από την ηλικία δέ αυτή, ως το τριακόστο, να πίνουν μικρή ποσότητα κρασιού.

Ο περίφημος Κόδος Ιατρού Ιπποκράτη στο σύγγραμμά του περί «Επιδημιών» εκθέτει πολλές παρατηρήσεις του για τις διάφορες αφοσίσεις που προσέρχονται από το κρασί.

Έτσι γράφει για κάποιον Χαίριονα:

«... Φαίνονταν σαν να είχε βάλει φωτιά στο σώμα του από το ποτό, έννοιωθε ένα μεγάλο βάρος στο κεφάλι του. Τον έπιασε δύνα-σος πυρετός και ρίγος. Κατά την πέμπτη ήμερα όλα αυτά παροξύν-θηκαν, τον έπιασε παραληρημα και τη νύχτα πέθανε!...»

Επίσης, σε πολλά μέρη των συγγραμμάτων του ο Καππαδόκης Ιατρός Άρεταίος (150 μ. Χ.) μιλάει για τα όλησια αποτελέσματα του μεθυστού.

Ο εκ Περγάμου δέ Ιατρός Κλαύδιος Γαληνός, σύγχρονος του Άρεταίου, έχει γράψει στα συγγράμματα του πολλά εναντίον του κρασιού, εκ των οποίων άποδεικνύεται ότι ο αλκοολισμός ήταν πολύ γνώνως και στην ένδοξη των προ-γώνων μας εποχή.

Είχε όμως το κρασί και τα κα-λά του: «Ενέπνευσε τον... Άνα-κρέοντα!...»

Σήμερα τα μέσα μέτρα τα οποία έχει λάβει η Ελλάδα κατά του αλκοολισμού είναι ή... φορολογία των άμβύων!

—Είς ύμειν μας, λοιπόν!... ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

Ο έβρος μοιάζει με τις επιδημίες, από τις οποίες περισσότερο κινδυνεύει όποιος τις φοβάται.

Ο έβρος είναι τύραννος που δεν χαρίζεται σε κανένα.

Ο έβρος είναι ένα από

τα ισχυρότερα πάθη του ανθρώπου, γιατί υποδου-λώνει συγγρόνως το νοού, την καρδιά και το σώμα.

Βολταίρος.

Ο έβρος είναι το μυσ-θιστόρημα της καρδιάς, ή δέ ήδονη ή ιστορία της.

Μπωμαρασί.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ γάντια, τὰ ὅποια ἄλλοτε φορούσαμε γιὰ νὰ προστατεύουμε τὰ χέρια μας ἀπὸ τὸ κρύο ἢ σὲ ἐπίσημες μόνο περιστάσεις, ἐφ' ὅσον θὰ εἶνε ἀπαραίτητο συμπλήρωμα τῆς τουαλέτας μας καὶ τὸ καλοκαίρι.

Τὰ δερμάτινα γάντια εἶνε τὰ προτιμώτερα ἀπ' ὅλα, ἀλλ' ἐπειδὴ στοιχίζουν πολὺ ἀκριβὰ, μπορούμε νὰ τὰ ἀντικαταστήσουμε μὲ γάντια ἀπὸ ὑφάσματα, τὰ ὅποια εἶνε θαυμάσιες ἀπομιμήσεις τοῦ δερμάτος («Σουέντ» καὶ τοῦ δερμάτος τῆς δορκάδος, ποὺ τόσο εἶνε τῆς μόδας ἐφ' ὅσον στὰ γάντια.

Υπάρχουν ἀκόμη καὶ γάντια ἀπὸ τζέρεϊ, τὸ ὅποιο εἶνε τελεία ἀπομίμηση τοῦ δερμάτος τῆς ἀντιλόπης. Καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶνε πολὺ ἀν-βόηχο.

Τὰ ἄσπρα γάντια δὲν πρέπει νὰ τὰ φορούμε παρὰ μόνο σὲ ἐπίσημες τελετές ἢ τὸ βράδυ. Ἀκόμη καὶ μὲ ἓνα ἀνοιχτόχρωμο φόρεμα τὴν ἡμέρα δὲν θὰ φορέσουμε ἄσπρα γάντια, ἀλλὰ χρωματιστά, τῶν ὁποίων ὁ χρωματισμὸς θὰ συμφωνῇ μὲ μὴ λευκὰ πομέρινα τῆς τουαλέτας μας ἢ μὲ τὸ ἴδιο τὸ φόρεμα.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ πολὺ γαρνιρισμένα καὶ πολὺ κεντημένα γάντια δὲν προδίδουν τόσο καλὸ γούστο καὶ δὲν πηγαίνουν παρὰ μόνο μὲ πολὺ λουσάτες καὶ ἐπίσημες τουαλέτες καὶ ὅχι μὲ ἀπλὰ καθημερινὰ φορέματα.

Μὲ κοστούμια ταγιέρ πηγαίνουν γάντια ἀπλὰ, μὲ κουμπιὰ ἢ χωρίς κουμπιὰ, μὲ ἀπλὸ μικρὸ ρεβέρ καὶ χωρίς καμμὶ ἄλλη γαρνιτούρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν συνθησισμένης βελονίης.

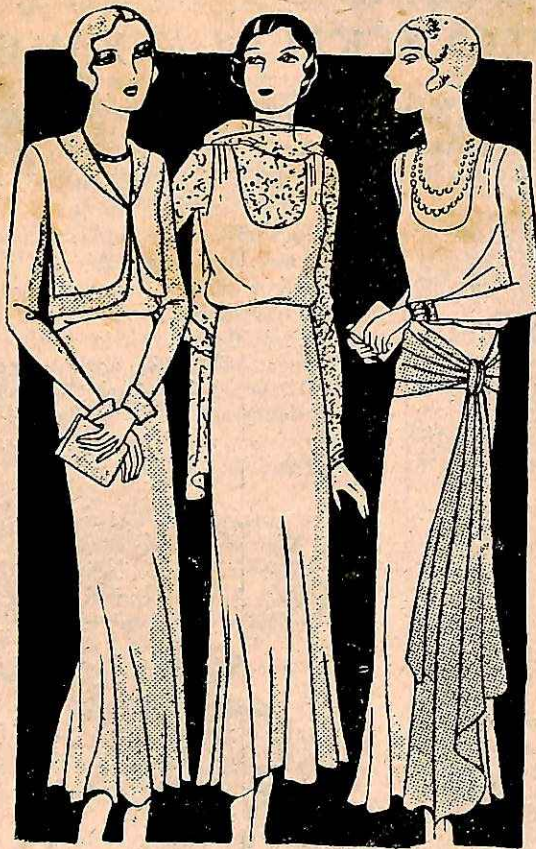
Ὅσες ἔχουν βαρὺ πένθος πρέπει νὰ φορέσουν γάντια ἀπὸ μαύρὸ δερμα «σουέντ» ἢ ἀπὸ ὑφάσμα, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀπομίμηση τοῦ δερμάτος αὐτοῦ.

Κατὰ τὴν δευτέρα περίοδον τοῦ πένθους πηγαίνουν γάντια ἀπὸ μαύρὸ ἢ γκριζο σερῶ ἢ ἀπὸ «σουέντ» γκριζο.

Τὰ ἀπογευματινὰ γάντια πρέπει νὰ εἶνε ἄσπρα μὲ τὰ παπούτσια μας, τὴν κάλτσες μας καὶ τὰ καπέ-λα μας.

Τὰ βραδυνὰ γάντια θὰ εἶνε τὰ περισσότερα πολὺ μακρὰ, θὰ εἶνε ἄσπρα, μαύρα, χρυσὰ ἢ ζωηροῦ χρώματος, ἀναλόγως τῆς τουαλέτας, κεντημένα, παγιωτὰ ἢ ζωγραφισμένα. Αὐτὰ, γιὰ τὰ γάντια ποὺ θὰ φορέσουμε μὲ φορέματα χορὸ ὑπερβολ-τῆ. Ὅσον ἀφορὰ τὰ γάντια ποὺ θὰ φορέσουμε μὲ τουαλέτες βραδυνές, ἀλλ' ὅχι χορὸ, αὐτὰ θὰ εἶνε καμω-μένα ἀπὸ «σεβρόν» θαμπὸ ἢ γυαλι-στερὸ, χρώματος μπῆζ, φουντουκιοῦ, μαύρου ἢ ἄσπρου, μὲ μονόκερας ἀρετὰ μακρούς, λωξές. Ἐπίσης τὸ βράδυ θὰ φορέσουμε καὶ γάντια ἄσπρα, γαρνι-ρισμένα μὲ μαύρες βελονιές ἢ μαύ-ρα κεντήματα καὶ γάντια μὲ ἐνκο-στασιὸν καὶ ρεβέρ «ἀν-φόρ» ἀπὸ ἄλλου χρώματος δερμα. Τὰ γάντια

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

Ἡ εἰκόνα μας δεί-χνει πῶς μπορούμε νὰ φορέσουμε πρωτὶ, ἀπο-γευμα καὶ βράδυ τὸ ἴ-διο φόρεμα ἀπὸ κρέπ.

α) Μὲ τὴν προσθήκην ἑνὸς μπολερὸ ἀπὸ λε-πὸ λαϊνὰς, τὸ φόρεμα γίνετα κατ'ἀλλο γιὰ τὸ πρωτὶ.

β) Μὲ τὴν προσθήκην γιλέκων μανικιῶν καὶ ἑ-σάρπας ἀπὸ δαντέλλα, τὸ φόρεμα γίνετα ἀπο-γευματινὸ.

γ) Μία μόνο μακρὰ καὶ πλατεῖα ζώνη με-ταξωτὴ, ἀρκεῖ γιὰ νὰ γίνῃ τὸ φόρεμα ὡραία βραδυνὴ τουαλέτα.

αὐτὰ ταιριάζουν ἐξαιρετικὰ μὲ τὰ μοντέρνα φορέματα.

Ἡ τελευταία «νουβωτέ» στὸ Παρίσι εἶνε γάντια ἐπὶ παραγγελίᾳ ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα τοῦ φορέματος.

Τὸ καλοκαίρι κατὰ τὴν μεγάλης ζέστες θὰ φορέσουμε, ἂν θέλουμε, τὸ βράδυ καὶ γάντια μακρὰ δαντελλέ-νια. Γάντια ἀπὸ δαντέλλα λεπτὴ, μαύρη, κολακεύουν πολὺ τὸ χεῖρ καὶ πηγαίνουν τόσο μὲ τὴν μαύρη τουα-λέτες ὅσο καὶ μὲ τὴν ἀνοιχτόχρω-μες. Θὰ ἴδουμε ἐπίσης καὶ γάντια ἰσὺ δαντέλλα κεντημένη.

Τὰ βραδυνὰ φορέματα γαρνι-ρονται τὸν τελευταῖον καιρὸ μὲ ἀνθη-πῶσιν στὴν πλάτη. Ἡ τελευταία «νου-βωτέ» εἶνε τέσσερα τριαντάφυλλα βαλμένα κατὰ σειρὰν πίσω στὸ ἀνοιγ-μα τοῦ ντεκολτέ.

Τὰ περιδέραια καὶ ἰδίως τὰ βραδυνὰ γίνονται ὁλοένα πὺρ βαρεῖα καὶ ἐπιδεικτικὰ. Τὰ πὺρ μοντέρνα περιδέραια εἶνε ἀπὸ μεγάλα τετρά-γωνα κρύσταλλα χρωματιστὰ ἢ ἀπὸ χοντρές στρουγγυλές χάνδρες, περα-σμένες σὲ χοντρὸ κορντονέ.

Θὰ ἴδουμε ὅμως καὶ διάφορα «φανταζία», ἀποτελούμενα ἀπὸ σειρές μωτὶφ χάνδρινων.

Τὰ δαχτυλίδια μὲ τὴν πολὺ με-γάλης πέτρας ποὺ ἴσως τὴν μό-δας πρὸ ὀλίγου ἀκούη καιρὸ, τῶς θεωροῦνται «αντεμοντέ».

Ἐπίσης τῶς τελευταῖα στὸ Παρίσι τὸ πολὺ ἐννοιο βάψιμο τῶν νοχιῶν δὲν θεωρεῖται τόσο πολὺ «σικ».

Ἡ Παρισινὴ ἀριστοκρατίδα προτιμᾷ ἀντὶ νὰ βάψουν τὰ νύχια τῶν χεῖρων ζωρὰ μὲ τὰ διάφορα

βερνίκια, νὰ τὰ χρωματίζουν ἐλα-φρῶς ὀδύνα μὲ λίγη ῥοζ σκόνη.

Ἡ μετ'ἀλλινες καὶ στολισμένες μὲ στράς ἀγκράφες θὰ γαρνίσουν συ-χνὰ τὰ καλοκαιρινὰ μας φορέματα. Θὰ τὴν ἴδουμε στὰ ντραπαριόματα, στὴς ζώνες, στὴς ἐσάρπες, ἀκόμη καὶ στὰ καπέλλα.

Ἐπίσης λεπτές ἀγκράφες ἀπὸ στράς ἢ μέταλλο σὲ διάφορα σχέδια θὰ συγκαταστῶν τὴν μικρὴν μπουκλί-τσες τῶν καλλιών μας τὸ καλοκαίρι καὶ θὰ λάμπουν ἂν ἄσπρα τὸ βράδυ ἀνάμεσα στὴς ὀντυλασιὸν.

Θὰ εἶνε πρὸ πάντων τῆς μόδας διπλοὶ καὶ τριπλοὶ κύκλοι ἀπὸ στράς καὶ λεπτὰ μισοφύλλα ἀπὸ μικρὰ μαργαριτάρια ἢ διαμαντάρια.

Μὲ τουαλέτες ἐπίσημες χορὸ, μακρούς, καὶ πολὺ ντεκολτέ, θὰ φο-ρέσουμε καὶ μακρὰ σκουλαρίκια καὶ διαδήματα ἀπὸ στράς στὰ μαλλιά.

Σὲ λίγον καιρὸ θὰ φορεθοῦν πολὺ μεγάλες πλατεῖες καπέλλιν ποὺ θὰ προστάξουν τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἡ μόνη γαρνιτούρα τῶν κα-πέλλιν αὐτῶν θὰ εἶνε μὴ ἐσάρπα δετὴ ὀλόγυρα στὴν καλὸτα καὶ ἐντε-λῶς ὁμοία μὲ τὴν ἐσάρπα τὴν ὅποια θὰ ἔχουμε ριγμένη στοὺς ὤμους μας.

Μία ἀπὸ τὴν «νουβωτέ» τοῦ ἐ-φετεινοῦ καλοκαιριοῦ θὰ εἶνε ἀνθη-πῶσιν! Θὰ γαρνίσουμε μὲ αὐτὰ τὴν ὑποτονιέρα τῶν ταγιέρ μας ἢ τὸν ὤμο τῶν προῶν αὐτὰ εἶνε μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ χρωματισμένα. Θὰ εἶνε δὲ ἄσπρα μὲ τὸ καπέλλο μας.

Τὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια «πορ-πορ-ἀλλ» θὰ εἶνε μακρὰ ὅσο καὶ τὸ φόρεμα, τὰ δὲ λουσάτα ἀπο-φῆτα μας.

γευματινὰ ἐπανωφόρια θὰ εἶνε «τρουά-κέρ» λίγο πὺρ μακρὰ πίσω καὶ τὰ βραδυνὰ θὰ εἶνε πολὺ κοντὰ. Θὰ μοιάζουν μᾶλλον μὲ ζακέτες καὶ θὰ γίνονται ἀπὸ βελούδο, ἀπὸ γάζα λαμὲ, ἀπὸ λαμὲ ἐμπριμὲ καὶ ἀπὸ βε-λουρουσελίν.

Τὰ ἀπογευματινὰ καλοκαιρινὰ ἐπανωφόρια θὰ γίνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ὑφάσμα τοῦ φορέματος.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΠΟΛΥΦΑΓΙΑ ΤΟΥ Κ. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΚΗ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐπ'ἀνδου τοῦ κ. Κλεάρχου Μαρκαντωνάκη στὴν Ἑλλάδα, σὰς ἀναφέρουμε τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο:

Ἐγένετο κάποτε λόγος ἐνώπιον τοῦ κ. Βενιζέλου περὶ φαγητῶν καὶ ἀπάνω στὴν κουδέντα μερικὸι τὸν ἐ-ρώτησαν ἂν πράγματι ἦταν τόσο φα-γῶς ὅσο διεδίδετο ὁ κ. Μαρκαντω-νάκης.

Ὁ κ. Βενιζέλος τότε τοὺς εἶπε: — Ὅλα τὰ περὶ πολυφαγίας τοῦ Κλεάρχου εἶνε παρεξήγησις καὶ φαν-τασία. Ἀπερνάει μάλιστα ὁ ἀνθρω-πος αὐτὸς εἰς ὀλίγοφάγος. Ἡ πα-ρεξήγησις αὐτὴ προήλθε ἀπὸ τὴν ἐ-ξῆς αἰτία: Ὅταν πρωτοῦλθας στὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὸ 1910 καὶ ὁ λαὸς μὲ ἀνέδειξε πρωθυπουργό, ὁ κ. Μα-ρκαντωνάκης εἶχε τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκίας μου. Ἦταν ἓνα εἶδος οἰκονό-μου καὶ ἓνα εἶδος ἰδιαιτέρου γαρ-ματεῖος μου. Τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἔ-καλούμεθα σὲ διάφορα γεύματα σὲ Πρεσβεῖες κλπ. Ἐγὼ ὅμως λησμο-νοῦσα τὴν ὥρα καὶ τὴν προσκλησίαν, ἀπρησολημένος μὲ τὰ διάφορα ζῆ-τήματα τοῦ Κράτους. Γι' αὐτὸ ἐρχό-ταν πάντα ὁ κ. Κλεάρχος καὶ μὲ τὴν ὑπενθύνει μεγαλοφώνως καὶ ἐ-νώπιον ὅσων βρισκόντουσαν μαζύ μου.

«Κύριε Πρόεδρε, μὲ εἶπε, λησμονήσατε ὅτι μὰς ἔχουν γεῦμα στὴν Ἀγγλικὴ Πρεσβεῖα.» Οἱ παρευρισκόμενοι καὶ ἰδίως ὁ κ. Πάπ, ὁ ὁποῖος ἦταν φίλος μου τότε, ἀκούοντας πάντοτε τὸν κ. Μαρκα-τωνάκη νὰ μὲ ἐμπελῇ γιὰ γεύματα καὶ νὰ μὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν συντρο-φίαν των, ἔφειγαν δυσχερῶς ἐννο-νώντας τὸν ψιθυρίζοντες:

«Μὰ ὅλο γιὰ γεύματα θὰ μιλάει αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος!»

Κι' ἔτσι ἐγεννήθη ἡ φήμη ὅτι ὁ κ. Μαρκαντωνάκης εἶνε πολυ-φαγῶς.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἐξαιρετικῶς κα-λὰς τιμὰς παλαιὰ εἰδὴ καὶ ὀκλή-ρους εἰδωλὸς, χειρογράφα πα-λαιὰ καὶ εἰκόνας (χαλκογραφίας, λι-θογραφίας κ.τ.λ.). Ἐπίσης περιοδι-κὰ ἐκδοθέντα μέχρι τοῦ 1900, ἐ-φημερίδας, εἰδὴ ξένων γλωσσῶν κ.τ.λ. κ.τ.λ. Πληροφορίαι στὸ γρα-φεῖο μας.

ΘΑΛΑΣΣΙΟΝ ΥΔΩΡ ΕΙΣ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΣΑΣ

ΕΙΣ ΕΥΘΗΝΑΣ ΤΙΜΑΣ

ΥΓΕΙΑ-ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Η ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΥΔΑΤΩΝ

γνωστοποιεῖ τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι ἀπὸ 1ης Μαΐου 1930 τὰ τιμολόγια ΘΑΛΑΣ-ΣΙΟΥ ΥΔΑΤΟΣ ἐμειώθησαν ὡς ἀκολουθῶς:

Διὰ τὰ Ἐργοστάσια Δραχ. 3 τὸ κυβικόν μέτρον

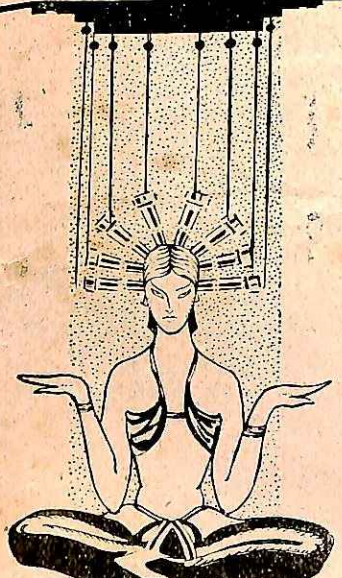
Διὰ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰς κατοικίας » 4 » »

Διὰ τοὺς ἐπαγγελματίας ἐν γένει, λουτρά κλπ. » 6 » »

Ἡ ὡς ἄνω σημαντικωτάτη μείωσις ἐγένετο ἐπὶ σκοπῷ ὅπως ἐνθαρρύνῃ τοὺς πο-λίτας εἰς τὸ νὰ ἐγκαταστήσωσι παρ' αὐτοῖς θαλάσσιον ὕδωρ, ἢ χρήσις τοῦ ὁποίου πλεῖστα ὅσα παρέχει πλεονεκτήματα, τῶν ὁποίων δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ἐπωφεληθῶ-σιν ὅλοι λόγῳ τῶν μέχρι τοῦδε ἰσχυόντων ὑψηλῶν τιμολογίων.

Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἑταιρείας (ὁδὸς Ἀ-μερικῆς 2) 8 π. μ.—1.30' μ. μ.

ΔΙΑΡΚΕΣ ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΔΙ' ΕΞ ΜΗΝΑΣ

Μὲ τὸ διαρκὲς ὀντυλασιὸν τὰ μαλ-λιά τρνώνονται καὶ γίνονται πὺρ ὁμο-φα ὀντυλὲ καὶ ἀπὸ τὰ πὺρ φυσικά καὶ σγουρὰ μαλλιά.

Ὁ GEORGE, διευθυντὴς τοῦ Σα-βόια Πλάτα τῆς Ν. Ὑόρκης, ὅπου ἔ-καλλωπίζοντο οἱ μεγαλείτεροι κινηματο-γραφικοὶ ἀστέρες Γκερέτα Γκάρμπο κ. ἄ., λαβὼν τὸ βραβεῖον τοῦ 1929 τοῦ PERMANAND, ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πλείστα μοντέλα, τὰ ὅποια σὰς

πρόσκαλὲ νὰ ἐπισκεφθῆτε διὰ νὰ πει-σθῆτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἐξελίξεως τῆς κομμωτικῆς τέχνης. Ἡ γυναικὴν ἐφαρμογὴ PERMANAND εἰς βαμμέ-να καθὼς καὶ εἰς κατεστραμμένα μαλ-λιά. Χάριν διαφημίσεως τιμὰ ἀσυνα-γώνιστοι.

Ὁίκος καλλονῆς GEORGE, Ἀκαδημίας 5.

ΠΡΟΦΥΛΑΞΑΤΕ ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΣΑΣ

Οἱ τάπητες διατηροῦνται μαζῶς μόνον μὲ εἰδιὺν τίναγμα -πλῆξιμον- καὶ ἀποχύμαινιν

ΕΙΔΙΚΑ ΤΩΝ ΠΛΥΝΤΗΡΙΑ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ

ΥΙΩΝ Δ ΚΑΧΡΑΜΑΝΟΓΛΟΥ

ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ ΤΑΜΠΟΥΡΙΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗΣ
ΠΛ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΑΤΕ
ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟΥΣ ΤΑΠΗΤΑΣ ΣΑΣ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τιμὴν συμμέ-ρουναν μηχανήματα βιβλιοδετικῶν. Πληροφορίαι ὁδὸς Λέκα 7, Γρα-φεῖα περιοδικῶ «Μπουκέτο».

Ζ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ καὶ ΖΑΧ. Ν. ΣΥΜΕΩΝ. Βιβλιοδετικά καὶ τυπογραφικά ἐργασία. Ὁδὸς Λέ-κα 20. Ἀθήναι.

ΤΑ
ΩΡΑΙΩΤΕΡΑ
ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ
ΜΟΔΕΛΛΑ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Εὐαγγελιστρίας)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιάνο Γερμανικὸν
TRAUTWEIN — BERLIN
λόγω ἀναχωρήσεως εἰς τὸ ἐξωτε-
ρικὸν ἀντὶ δραχμῶν μόνον 20.000.
Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα μας.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

ΕΤΟΙΜΑ & ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ

ΠΑΝΤΟΣ ΡΥΘΜΟΥ

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΜΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

ΟΜΗΡΟΥ & ΣΟΛΩΝΟΣ

Α. ΚΑΦΟΥΡΟΥ

Ἐπισκεφθεῖτε μας διὰ νὰ πεισθῆτε εἰς τὰς τιμὰς μας.

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

Ἐφθασάν αἱ Ἀμερικανικαὶ βαφαὶ

“RIT”

Μὲ τὴν ὁποῖαν χωρίς ἐξοδα ἀποκτᾶτε καινούργια φορέματα εἰσδηλοῦτε χρώματος.

ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία, ἐμπορικά κ.λ.π.
Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα:

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ ΓΙΟΚΑΡΗΣ

Χαλκοκονδύλη 60, Ἀθήναι.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ 8-ΚΥΛΙΝΔΡΟΥ ΜΗΧΑΝΗΣ

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὀκτακύλινδρων αὐτοκινήτων ἀπεδείχθη πανηγυρικῶς διὰ τῆς εἰσαγωγῆς 17 νέων ὀκτακύλινδρων εἰς τὴν ἐκθεσὶν αὐτοκινήτων τῶν Παρισίων τοῦ 1929. Θετικὴ ἀπόδειξις τῆς ὑπεροχῆς τῶν ὀκτακύλινδρων Στουντεμπάκερ εἶναι τὸ γεγονόςς ὅτι ἡ ἐταιρία Στουντεμπάκερ πωλεῖ σήμερον περισσότερα ὀκτακύλινδρα αὐτοκίνητα ἀπὸ οἰανδήποτε ἄλλην ἐταιρίαν αὐτοκινήτων. Ἡ πολυτέλειά των, ἡ ἀνυπέρβλητος λειτουργία των καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν κατόχων των ἐξῆς φάλισαν δι' αὐτὰ τὴν περιβλεπτοὺν ταύτην θέσιν. Ἡ Στουντεμπάκερ σήμερον προσφέρει ἰδίᾳ νέα αὐτοκίνητα: Τὸ ὀκτακύλινδρον Director, τὸ ὀκτακύλινδρον Commander καὶ τὸ ὀκτακύλινδρον President. Ἡ 78ετής πείρα τῆς Στουντεμπάκερ εἰς τὴν κατασκευὴν αὐτοκινήτων ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύησίν σας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ & ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ
ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ 49 - ΑΘΗΝΑΙ

STUDEBAKER